



PHÙ SA SÔNG CỬ

XUÂN BÌNH THÂN 2016

Hội Úc 40 Năm



HỘI ÁI HỮU

VĨNH LONG - VĨNH BÌNH - SA ĐÉC





Nha Sĩ Chuyên Khoa **BÙI XUÂN ĐỊNH, D.D.S., M.S.**

12148 Bellaire Blvd,
Suite 105,
Houston TX 77072
Tel. (281) 561-7200
Fax (281) 561-7996

929 S. Mason
Katy, TX 77450
(281) 579-6066

5018 Antoine, Suite A
Houston TX 77092
(713) 263-8080

Phối hợp kiến thức mới, kỹ thuật tinh vi, máy móc tối tân cùng sự tận tâm, nồng nhiệt để bảo đảm kết quả tốt trong công việc chữa trị



Máy gây tê / gây mê nhẹ nhàng và không đau



Máy laser cắt răng/mô mềm (waterlase MD, Diode, Argon)



Máy vi tính phân tích và chuẩn bệnh khớp nhai



Máy làm răng sứ CAD/CAM (Cerec 3D, Cerec Inlab)



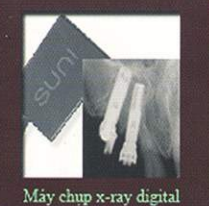
Máy kích thích bắp thịt để tìm độ cao của khớp cắn



Máy cắt răng dùng khí bột (không cần chích thuốc tê)



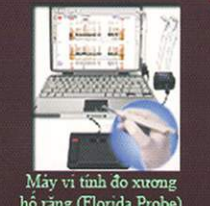
Máy chụp hình 3D CT Scan



Máy chụp x-ray digital



Máy tìm răng sâu dùng tia laser (diagnodent)



Máy vi tính đo xương hô răng (Florida Probe)



Máy Teradent laser chữa trị dây thần kinh bị tê



* Nha khoa thẩm mỹ, nhi đồng - Giải phẫu - Nha khoa tổng quát

* Trị bệnh nướu răng, cấy răng vào xương hàm, làm răng giả, làm implant

* Làm khít răng thưa, sút mẻ, đen nám, đổi màu - Trám nhỏ, lấy gân máu

* Chữa trị mọi sai lệch của răng, hàm, và mặt

* Răng hô, móm, mọc không đều của trẻ con, người lớn

- Chúng tôi nhận đủ loại bảo hiểm và medicaid.
- Có chương trình bảo đảm cho hầu hết mọi dịch vụ.
- Nhận trả góp, giúp đỡ người lớn tuổi, người tàn tật.



KIM SON RESTAURANT



Kim Son một nơi lý tưởng nhất
Món ăn tuyệt hảo nhất



BELLAIRE

10603 Bellaire Blvd
Houston, Texas 77072

HOURS

Monday - Thursday
11:00 am - 10:00 pm
Friday
11:00 am - 11:00 pm
Saturday
10:00 am - 11:00 pm
Sunday
10:00 am - 10:00 pm



JEFFERSON

2001 Jefferson St
Houston, Texas 77003

HOURS

Monday - Thursday
11:00 am - 10:00 pm
Friday
11:00 am - 11:00 pm
Saturday
10:00 am - 11:00 pm
Sunday
10:00 am - 10:00 pm



SUGAR LAND

12750 Southwest Fwy
Houston, Texas 77477

HOURS

Monday - Thursday
11:00 am - 10:00 pm
Friday
11:00 am - 11:00 pm
Saturday
10:00 am - 11:00 pm
Sunday
10:00 am - 10:00 pm

Bảo vệ:

- 1 Chiếc xe
- 2 Căn nhà
- 3 Truong mục ngân hàng



KEN QUACH
Agent

6489 Wilcrest Drive
Houston, TX 77072
Bus: 281-498-1010
www.kquach.com

Tiết kiệm trung bình \$696*

Hãy bảo vệ chính mình

với công ty bảo hiểm ** xe và nhà hạng nhất ở Mỹ.

Xin gọi cho chúng tôi và bắt đầu tiết kiệm ngay trong hôm nay.



Người láng giềng tốt bụng
State Farm™
Statefarm.com

281-498-1010

Tiền tiết kiệm trung bình hàng năm của mỗi gia đình dựa trên thống kê quốc gia năm 2009 cho những người mới có hợp đồng bảo hiểm và đã được báo cáo trong mục tiết kiệm đều có hợp đồng với State Farm®. ** Dựa trên bảo phí A.M.Best soạn thảo. Các hợp đồng bảo hiểm, đơn từ và thông cáo của State Farm được viết bằng Anh Ngữ. Tài liệu này được dịch sang ngôn ngữ khác để tạo thuận tiện cho khách hàng. Trong trường hợp có sự khác biệt trong dịch thuật, bản Anh ngữ sẽ là bản có hiệu lực. State Farm Mutual Automobile Insurance Company- Bloomington, IL; State Farm Lloyds-Dallas, TX. Mỗi công ty bảo hiểm có trách nhiệm tài chính riêng biệt cho các bảo hiểm của họ.
0905027TX



NXCESS

MOTORCARS

(713) 268-1813

5722 South West Freeway, ° Houston, Texas 77057

www.nxcessmotorcars.com

we buy, sell, trade vehicle

BMW, LEXUS, MERCEDES BENZ, JAGUAR, LAND ROVER, PORSCHE



TRUNG TÂM ĐIỀU TRỊ ĐAU NHỨC

GENTLE, EXPERT NON-SURGICAL RELIEF FOR:

LOW BACK PAIN - DISC PROBLEM - PULLED MUSCLES
NECK STRAIN & TENSION - SHOULDER, ARM & WRIST PAIN
TENNIS ELBOW - CARPAL TUNNEL SYNDROME - HEADACHE
HIP, KNEE & LEG PAIN - AUTO ACCIDENT - WORK INJURIES



Prompt care for emergencies



Worker Comp. Ins. accepted



Payment plans



Insurance & many PPO's accepted & filed



Letter of protection accepted



Exercise / Nutrition / Ergonomic counseling

Dr. Thảo Huỳnh, DC

Dr. Laura Trần Lê, DC

WE SPEAK SPANISH & VIETNAMESE

NORTHWEST

10900 NW Fwy, Ste. 115
Houston, TX, 77092
Tel: 713-290-1881
Fax: 713-290-1616

DOWNTOWN

2117 Chenevert, Ste. J
Houston, TX, 77003
Tel: 713-650-6656
Fax: 713-655-1118

SOUTHWEST

7443 SW Fwy
Houston, TX, 77074
Tel: 713-484-6262
Fax: 713-484-6363

OFFICE HOURS

MONDAY - FRIDAY 10 AM - 6 PM SATURDAY BY APPOINTMENT ONLY

Email: info@dtmanagement.com • Website: www.dttmanagement.com

13480 Veterans Memorial Dr., Suite L. Houston, TX 77014

OFFICE: 281-895-7732 • FAX: 281-667-3239



Management, Inc.



LILY MINH TÂM ĐỖ

Direct: 281-650-4789

do.lily@dtmanagement.com

Realtor Lic. # 617394

Properties Management

Loan Originator Lic. # 327843



NO Rent Received
NO Management Fee

NO Hidden Fees
LOW Cost Solution

CHUYÊN: MUA - BÁN - THUÊ
NHÀ - ĐẤT - CƠ SỞ THƯƠNG MẠI

EXPERIENCE



THÀNH THẬT - TẬN TÂM - KÍN ĐÁO - UY TÍN - CHUYÊN NGHIỆP

LILY MINH TÂM ĐỖ

281-650-4789





Bão Đạ Khai Hoa

Nguyễn Cao Khải



Đêm thanh vắng
Cùng khoe sắc trắng tinh muốt mà
Mưa bay lất phất
Mình ta ngây ngất ngắm hoa
Đan cánh, thoảng hương
Gợi thương gợi nhớ
Bên nhau khoảnh khắc phù du
Người đi gieo lại lòng ta u buồn

Photo: MC Khải

Mừng Xuân Đinh Thân

CUNG nghinh Đinh Thân niên
CHÚC thế giới bình yên
TẠI cựu đồng phước đức
XUÂN hoan hỷ rỗi nguyên

Hội Ái Hữu Vĩnh Long - Vĩnh Bình - Sa Đéc kính chúc

THU sinh như giấc mộng
SA bán khách di dân !
SÔNG sâu, dài tuyền thông
CỬU Long, dòng thi văn !

Đặc San Phù Sa Sông Cửu kính tặng

Cung Chúc Tân Xuân



Tết Bính Thân, Tết truyền thống ngàn đời của dân tộc Việt lại trở về, trong tâm hồn mọi người dù đang sống xa quê hương vạn dặm, Tết vẫn mang đến cho chúng ta một chút xuân thì, một chút xôn xao hạnh phúc cùng hoa mai hoa đào nở rộ trong nắng xuân.

Hội Ái Hữu Vĩnh-Long Vĩnh-Bình Sa-Đéc một lần nữa tổ chức đón mừng Xuân mới tại nhà hàng Kim-Son Bellair - (Cái gốc đại thụ) - nơi phát xuất hình thành hội nhà, và từ đó đại gia đình Kim-Son luôn yểm trợ cho hội phát triển cho đến ngày hôm nay.

Ban Chấp Hành của hội luôn được giới trẻ năng động tích cực tham gia đóng góp tài trí đầy sáng tạo, rất khí thế. Đâu đâu cũng thấy bóng dáng của các em các cháu, như là trong ban văn nghệ, ban báo chí, ban khánh tiết, ban thiết kế xây dựng trang trí... hoạt động song song với các bác, các cô chú, trong ban cố vấn, luôn với nụ cười tròn đầy.

Nét văn hóa không thể thiếu của hội là đặc san Phù Sa Sông Cửu, đã được tuổi trẻ kế thừa phát hành đúng ngày hội Xuân. Trang nhã và phong phú từ hình thức đến nội dung, xoay quanh đề tài thuộc ba tỉnh Vĩnh Long, Vĩnh Bình, Sa Đéc. Đem đến cho thế hệ được sinh ra và lớn lên ở hải ngoại có dịp đọc và hiểu biết thêm về "quê nội - quê ngoại" vùng đất quê hương mến yêu, để khi có dịp trở về thăm không cảm thấy xa lạ với những địa danh: Lai Vung, Lấp Vò, Nha Môn, Ao bà Om, Mai Phốp, Tân An Luông, Bà Lang, Ba Càng.... nhiều nhiều nữa.

Hội Ái Hữu Vĩnh-Long Vĩnh-Bình Sa-Đéc chân thành tri ân quý Đồng hương đã gắn bó với hội trong nhiều năm qua, cảm ơn quý vị Bác Sĩ, Nha Sĩ, Dược Sĩ, Luật Sư, Thương gia và quý Mạnh thường quân đã ủng hộ và bảo trợ để hội có đủ sức mạnh tinh thần lẫn vật chất vững bước trong tương lai.

Mừng Xuân Bính Thân 2016, kính chúc quý Đồng hương và quý Thân hữu năm mới dồi dào sức khỏe, gia đình hạnh phúc, tấn tài tấn lộc tấn bình an.

Trân trọng.

Thay mặt Ban Chấp Hành Hội Ái Hữu VL-VB-SĐ và Nhóm thực hiện Phù Sa Sông Cửu

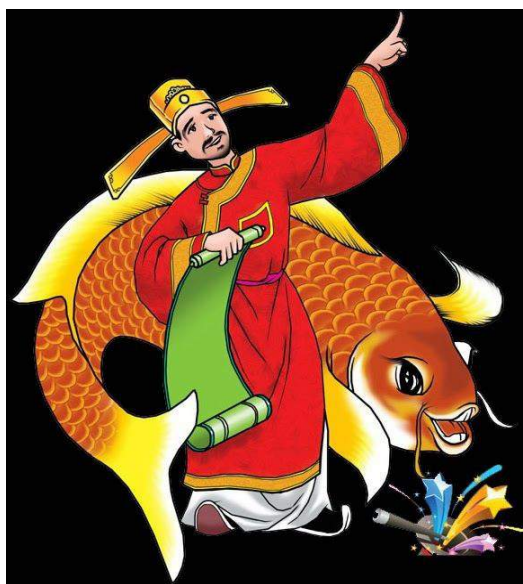
Hội Trưởng

Đào Lê Minh Khải

Mục Lục Phù Sa Sông Cầu Xuân Bính Thân 2016

- Các Ân nhân bảo trợ, yểm trợ PSSC	- Đường Về Quê Xa Lắc Xa Lơ...	67
- Lời chúc của Phù Sa Sông Cầu	(Ngô Thị Mỹ Trang)	
- Hình ảnh sinh hoạt 2015 - Hội Ái Hữu VLVBSĐ	- Số Đào Hoa (Hoàng Dũng)	68
- Lá thư Hội Trưởng	- Ta Làm Thơ Cho Nhau (Vĩnh Tuấn)	68
- Mục lục	1 - Thân Phận Con người (Nguyễn Văn Trường)	69
- Sớ Táo Quân	2 - Bước Xuân (Phạm Tương Như)	74
- Quê Tôi (Songthy)	3 - Nhớ Về Vĩnh Long (Gs. Nguyễn Thanh Liêm)	75
- Tình Xuân Trong Mắt (Đào Lê)	3 - Những Cánh Diều Bay (Trương Huỳnh Huệ)	82
- Tình Trà Vinh (Phạm Bá Hoa)	4 - Lời Tạ Ôn Hòa Trong Nhịp Thở (Văn Bạch Lan)	82
- Mộng Quỳnh Hoa (Ngô Thị Mỹ Trang)	8 - Căn Nhà Mùa Xuân (Trần Bang Thạch)	83
- Tạp ghi “Người Cháu Gái” (Trần Bá Xứ)	9 - Vẫn Tự Hối Lạ Lùng Chưa, Bạn Cũ...	89
- Cô Đơn (Tâm Phạm)	12 (Phan Các Chiêu Hằng)	
- Xuân Viên Xứ (Minh Tâm Đỗ)	13 - Giáng Sinh “Bụp” “Chát”! (Sang Hạ)	90
- Một Thoáng Nhớ Quê Khi Xuân Về	14 - Vầng Trăng Khuất (Ánh Sương)	92
(Phạm Văn Hòa)	- Kể Chuyện Đồi Với Cháu (Trần Hoa Việt)	93
- Vĩnh Long Quê Tôi (La Nguyễn)	17 - Đất Khách và Mùa Xuân (Mặc Huy)	95
- Một Thoáng Quê Nhà (Nguyễn Nhung)	18 - Đón Xuân Này... Nhớ Xuân Xưa	96
- Xuân Này Con Vắng Nhà (Phạm Thế Hưng)	22 (Đặng Thúy Định)	
- Năm Thân Nói Chuyện Khi	23 - Cầu Lộ Kỷ Niệm Xưa (Quang Thân)	100
(Hàn Lâm Nguyễn Phú Thứ)	- Chiều Cuối Năm (Hoàng Nga)	101
- Xuân Tha Hương Nhớ Thương Quê Nhà	26 - Thịt Heo Ngâm Nước Mắm	104
(Song An Châu)	(Góc Bếp Quê Nhà)	
- Tìm Hiểu Về Hoa Mai Vàng Việt Nam	27 - Bánh Tằm Bì (Góc Bếp Quê Nhà)	104
(Lê Văn Lân)	- Kịch Vui: Chuyện Nhà Tui (Lang Lương)	105
- Hoài Cổ Nhân (Ngọc Hiệp)	32 - Cà Phê Môi Thơm	109
- Nhớ Quê (Ngọc Hải)	32 (Phạm Tương Như, Bùi Xuân Mai, Liên Anh)	
- Tản Mạn Cuối Năm (Lâm Chiêu Đồng)	33 - Niềm Vui Tao Ngộ (Songthy)	110
- Bâng Khuâng Nỗi Nhớ (Ánh Sương)	35 - Xuân Nghèo (Hoàng Nguyên)	113
- Vĩ Dầu Cầu Ván Đóng Đình (Nguyễn Thành Sơn)	36 - Rượu Xuân (Phạm Tương Như)	114
- Xuân Tha Hương (Kim Loan)	40 - Phủ Gia Định - Công Cuộc Mở Cõi Về	115
- Bèo Mây (Khánh Hà)	40 Phương Nam Và Nét Văn Hóa Đặc Thù	
- Lưới Tình Vãn Thưa (Diệu Thảo)	41 Nam Kỳ (Nguyễn Minh Triết)	
- Vĩnh Bình Một Trời Thương Nhớ	43 - Miên Trường Bên Nhau (Giáng Thu Xưa)	122
(Cò Trắng Vĩnh Bình)	- Đường Mơ Ước (Phổ Xưa)	122
- Nụ Cười Trong Thi Văn (Hải Bằng.HDB)	44 - Quy Tắc “4 Ít - 4 Nhiều” Để Sống Thọ	123
- Mùa Xuân Đất Vĩnh (Songthy)	47 (Sưu tầm)	
- Chiều Qua Cầu Bắc (Cung Bảo Bình)	48 - Xác Định Tai Biến Mạch Máu Não Và	124
- Tháng Chín Mùa Tình Giông Bão	49 Cách Sơ Cứu (Sưu tầm)	
(Phạm Tương Như)	- Quê Hương Thương Nhớ (La Nguyễn)	125
- Năm Thân Muốn Biết Tuổi Thuận Hạp &	52 - Vợ Tôi Chẳng Làm Gì Cả	126
Khắc Kỵ Ra Sao? (Hàn Lâm Nguyễn Phú Thứ)	(Nhóm PSSC sưu tầm)	
- Quê Tôi (Xuân Diệp)	56 - 12 Con Giáp Và Những Ngày Sinh Đem	127
- Sa Đéc Mến Yêu (Phạm Linh Lan)	56 Lại May Mắn (Nhóm PSSC - Sưu tầm)	
- Đường Như Là Mùa Xuân (Bùi Đăng Thủy)	57 - Trà Vinh Ơi! Ngày Ấy Đâu Rồi?	129
- Ngày Xưa Như Thế, Bến Xe Đò (Trần Văn Lệ)	61 (Huỳnh Việt Hòa)	
- Nhục Vinh Đòi Tị Nạn (Người Nha Môn)	62 - Nỗi Lòng Người Thương Binh	130
- Giấc Mơ Đêm... (Du Thụy Khúc)	65 (Thơ: Vĩnh Tuấn - Nhạc & Lời: Tâm Thọ)	
- Lá Rụng (Nguyễn Nhung)	65 - Phút Giao Thừa (Songthy - Phạm Tương Như)	131
- Cô Giáo Tuổi Hai Mươi (Như Thương Nguyễn)	66 - Hình Ảnh Sinh Hoạt	
	- Các Ân nhân bảo trợ, yểm trợ PSSC	

SỜ TÁO QUÂN 2016



Bổn quan thần tảo
Trấn nhậm miền xa
Đất Vĩnh Sa Trà
Phù Sa Sông Cửu
Dân tình lưu trú
Địa Phủ Hiu Ton
Cháu con Tiên Rồng
Hiệp thông đánh lễ... đánh lễ...

Vừa lạy vừa kể
Ngọc Hoàng “ché” cho
Năm Dê lắm trò
Mưa to gió lớn
Lụt lội phát ớn
Trôi xe ngập nhà
Do bão Patricia
Xăng dầu tuột giá
Layoff tá lả
5, 6 chục ngàn
Cộng Đồng làm sang
Tên đường chữ Việt
Anh thư, hào kiệt
Đại lộ Sài Gòn

Hội nhà chơi ngon
Tiệc tùng xả láng
Báo bổ đa dạng
Dáng đẹp, bài hay
Nhiếp ảnh đa tài
Thêm trang bảo trợ
Songthly “lãnh nợ”
Minh Hạnh, Ngọc Huệ
Nhân sự đề huề
Thay Nội Ngoại vụ
Người thường họp tụ
Lang Lương, Kim Sa

Yểm trợ hội nhà
Kim Sơn lo ráo.... Hoàn
toàn lo ráo...

Nghe Hội bàn thảo
Đại náo Tết này
Chương trình “quá tay”
Múa, ca, nhạc, kịch
Già, xồn, trẻ, nít
Xúm xịch tập tành
Trang trí ngon lành
Vui Xuân “bá chấy”
Chút xui xúi quẩy
Xe tông gãy cánh
Nhà thơ gãy cẳng
Gãy cẳng cái mà gãy
cẳng

Thế giới ngửa ngang
Trung Đông đại loạn
Làn sóng tỵ nạn
Lãnh đạm trời Âu
Paris rối nhầu
Syria, Iraq
Saudi, Yemen
Isreal, Palestine
Muslim sơ tán
Toàn người hung hãn
Thánh chiến Đạo Hồi
Nghe toát mồ hôi
Khỉ ngồi gầy ngựa
Sang năm thử lửa
Oai Tôn Ngô Không
Dê sẽ sống chuồng
Be he thế giới... thế giới

Việt Nam hồ hởi
Cá cược hai tay
Mỹ, Trung đóng hài
Bày trò giả nghĩa
Nhà nước như đĩa
Hút máu dân lành
Quan chức lộng hành
Buôn quan bán tước
Sách lược cả nước
Ô nhiễm tình người
Cúi lạy Vua Trời
Ra tay cứu độ... cứu độ!

Đường trần mạc lộ
Dân khổ thần lo
Phúc Đức xin cho
Dân lành ba tỉnh
Bổn thần cung kính
Bái biệt Ngọc Hoàng
Tuổi Ngai triệu ngàn
Mời sang Texas
Hưởng châu tươi mát
Thắm mỹ toàn thân
Trời trội hơn dân
Dzốt luôn ghệ nhí.... cái mà
“ghệ nhệ!”.

Táo PSSC hí bút

Quê Tôi!



Quê tôi ba tỉnh liền nhau
Vĩnh Bình Sa Đéc hoa màu mênh mông
Kề bên dải đất Vĩnh Long
Rồng xanh uốn khúc giữa giòng phù sa

Bao năm cách biệt quê nhà
Nhưng tình quê vẫn đậm đà trong tôi
Mỗi lần Xuân đến người ơi!
Kỷ niệm bùng dậy một trời nhớ thương

Cùng nhau hội ngộ đồng hương
Sẽ chia tâm sự quãng đường lưu vong
Kim Sơn mở rộng tấm lòng
Ăn ngon, cảnh đẹp còn mong ước gì

Chung tay góp sức, ngại chi
Đồng tâm hiệp lực chuyện gì chẳng xong
Xuân sang hào hứng chờ trông
Hội ngộ Sa Đéc Vĩnh Long Vĩnh Bình.

Songthy

TÌNH XUÂN Trong Mắt

Như thể nụ cười nơi đuôi mắt em
Uớp nồng nàn lên những cánh hoa duyên
Để con bướm lòng trong anh bay lượn
Đáp xuống đài trang duyên nợ ba sinh

Như thể hoa thêu trên tà áo em
Tô thêm sắc vàng nắng lụa tơ mềm
Và anh, ngọn gió mùa Xuân trang điểm
Thổi lộng đôi tà, nón lá em nghiêng

Long lanh biển tình trong ánh mắt em
Lá biếc, hoa tươi, bướm đội, ong tìm
Bóng buổi trắng cành, đôi chim mùa hát
Hương thoảng sân nhà chuốc ngọt vườn tim

Rực rỡ mai vàng, pháo Tết em ơi
Du Xuân áo mới thương nhớ một thời
Nắng gió giao mùa lòng người mở hội
Tình anh nhuận sắc trong mắt em thôi!

Ký ức Nàng Xuân qua bốn mươi năm
Xứ người còn đó truyền thống dân gian
Như anh và em tình xuân phơi phới
Mắt là cửa tim, môi mắt hân hoan

Tình Xuân trong mắt, hạnh phúc yên vui
Thương quá thiên nhiên, yêu tất mọi loài
Nhân thể thuận hòa, đẹp tươi hoa lá
Tình Xuân trong mắt, “đôi mắt biết cười!!”

Đào Lê



Việt Nam thời nhà Nguyễn 1802-1886.

Năm 1732, Trà Vinh thuộc Châu Định Viễn. Năm 1802, vua Gia Long tổ chức lại các đơn vị hành chính trên toàn quốc. Theo đó, Gia Định Phủ trở thành Gia Định Trấn. Lãnh thổ Gia Định Trấn tổ chức thành 4 Dinh và 1 trấn phụ, Trà Vinh lúc này thuộc Dinh Vĩnh Trấn. **Năm 1803**, vua Gia Long đổi Dinh Vĩnh Trấn thành Dinh Hoàng Trấn, và Trà Vinh vẫn thuộc Dinh Hoàng Trấn. **Năm 1808**, Miền Nam có tên là Gia Định Thành bao gồm 5 Trấn (như tỉnh ngày nay) là: Trấn Phiên An (Gia Định ngày nay), trấn Biên Hòa, trấn Vĩnh Thành (An Giang và Vĩnh Long ngày nay), trấn Vĩnh Tường (Định Tường ngày nay), và trấn Hà Tiên. **Năm 1825**, vua Minh Mạng thành lập Phủ Lạc Hóa trực thuộc Gia Định Thành, gồm huyện Trà Vinh và huyện Tuấn Mỹ.

Năm 1832, Vua Minh Mạng, tổ chức lại thành 6 tỉnh: 1. Tỉnh Biên Hòa. 2. Tỉnh Gia Định. 3. Tỉnh Định Tường. 4. Tỉnh Vĩnh Long. 5. Tỉnh An Giang. 6. Tỉnh Hà Tiên.

Trong tổ chức tỉnh Vĩnh Long có: Phủ Định Viễn (Vĩnh Long) gồm huyện Vĩnh Bình và huyện Vĩnh Trị. Phủ Hoàng Trị gồm các huyện Bảo Hưu, Bảo An, Tân Minh, và Duy Minh. Phủ Lạc Hóa gồm các huyện Thuận Nghĩa, Trà Vinh, và đảo Côn Nôn.

Việt Nam thời Pháp thuộc 1887-1954.

Năm 1858 thời vua Tự Đức thứ 11, quân Pháp đánh chiếm Đà Nẵng. Sau đó, chúng lần lượt chúng đánh chiếm các nơi, đến năm 1887 thì quân Pháp chiếm trọn 6 tỉnh thuộc đồng bằng sông Cửu Long và sông Đồng Nai. Lãnh thổ Việt Nam bị thực dân Pháp tổ chức 3 Kỳ: Bắc Kỳ, Trung Kỳ, Nam Kỳ. Và tên gọi “Nam Kỳ lục tỉnh” xuất hiện từ đây, dù rằng 6 tỉnh này hình thành từ thời vua Minh Mạng năm 1832.

Năm 1876, Thống Đốc Nam Kỳ tổ chức lại phần đất Nam Kỳ thành 4 khu vực hành chính, trong đó khu vực hành chính Vĩnh Long gồm các Tiểu Khu Vĩnh Long, Trà Vinh, Bến Tre, và Sa Đéc

TỈNH

Trà Vinh

Phạm Bá Hoa



Trà Vinh là tỉnh thuộc đồng bằng Sông Cửu Long, thường được gọi một cách thân thương là Miền Tây. Trà Vinh cùng với Vĩnh Long Sa Đéc, là 3 tỉnh “chị em” cùng đuổi mình trên dải đất cù lao giữa Sông Tiền với Sông Hậu theo hướng Tây Bắc - Đông Nam. Phía Bắc Trà Vinh là tỉnh Bến Tre, phía Nam là tỉnh Sóc Trăng, phía Đông là Biển Đông, và phía Tây là tỉnh Vĩnh Long. Trà Vinh với những tên gọi khác nhau và tổ chức quận/huyện cũng khác nhau qua từng giai đoạn của lịch sử. Tài liệu dưới đây trích trong Wikipedia.

Năm 1899, Toàn Quyền Đông Dương ban hành Nghị Định đổi tên Tiểu Khu Trà Vinh trở thành tỉnh Trà Vinh từ ngày 1/1/1900. Đến lúc này, Trà Vinh là một trong số 20 tỉnh của Nam Kỳ. Năm 1917, Trà Vinh có 5 quận, là: Quận Châu Thành, Bắc Trang, Băng Đa, Càng Long, và quận Ô Lắc. Tháng 8/1928, Thống Đốc Nam Kỳ tổ chức lại các tỉnh, thì tỉnh Trà Vinh cho giải tán quận Băng Đa để sáp nhập vào quận Châu Thành, quận Ô Lắc đổi tên thành quận Cầu Ngang, thành lập quận Tiểu Cần. Tháng 11/1940, Thống Đốc Nam Kỳ lại đổi tên quận Bắc Trang thành quận Trà Cú.

Việt Nam dưới chế độ Cộng Hòa 1954-1975.

Năm 1954, Hiệp Định đình chiến ngày 20/7/1954 tại Genève, chia lãnh thổ có dạng hình con chữ S thành hai quốc gia mà lần ranh trên bản đồ là vĩ tuyến 17, biểu tượng trên mặt đất là Sông Bến Hải và cầu Hiền Lương: Từ vĩ tuyến 17 trở lên Bắc là nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa theo chế độ cộng sản độc tài, và từ vĩ tuyến 17 trở xuống Nam là nước Việt Nam Cộng Hòa theo chế độ dân chủ tự do.

Tỉnh Trà Vinh gồm 5 quận là: Càng Long, Châu Thành, Cầu Ngang, Tiểu Cần, và quận Trà Cú. Ngày 9/2/1956, tỉnh Tam Cần được thành lập gồm các quận Tam Bình tách ra từ tỉnh Vĩnh Long, quận Trà Ôn với quận Cầu Kè tách ra từ tỉnh Cần Thơ, và quận Tiểu Cần tách ra từ tỉnh Trà Vinh. Ngày 21/7/1956, quận Long Toàn được thành lập thuộc tỉnh Trà Vinh. Ngày 22/10/1956, giải thể tỉnh Tam Cần và sáp nhập vào tỉnh Trà Vinh, đồng thời đổi tên tỉnh Trà Vinh thành tỉnh Vĩnh Bình, và tỉnh lỵ có tên là Phú Vinh. Lúc ấy, Vĩnh Bình là một trong 22 tỉnh của Nam Phần Việt Nam.

Đầu năm 1957, tỉnh Vĩnh Bình có 9 quận là: Trà Ôn, Vũng Liêm, Càng Long, Cầu Kè, Châu Thành, Tiểu Cần, Trà Cú, Cầu Ngang, và Long Toàn. Ngày 14/1/1967, tách hai quận Vũng Liêm và Trà Ôn ra khỏi Vĩnh Bình, để sáp nhập vào tỉnh Vĩnh Long. Từ đó cho đến năm 1975, tỉnh Vĩnh Bình có 7 quận, là: Càng Long, Cầu Kè, Cầu Ngang, Châu Thành, Long Toàn, Tiểu Cần, và quận Trà Cú.

Việt Nam dưới chế độ cộng sản từ 1975

Sau ngày 30/4/1975, nhà cầm quyền tay sai của cộng sản có tên gọi là Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam gọi Vĩnh Bình là tỉnh Trà Vinh. Tháng 2/1976, tỉnh Vĩnh Long và tỉnh Vĩnh Bình sáp nhập dưới tên tỉnh Cửu Long, và thị xã đặt tại Vĩnh Long. Năm 1986, sau nhiều lần sáp nhập và chia tách, tỉnh Cửu Long bao gồm thị xã Vĩnh Long -tức tỉnh lỵ Cửu Long- thị xã Trà Vinh, và 12 huyện, là: Bình Minh, Cầu Kè, Cầu Ngang, Càng Long, Châu Thành, Duyên Hải, Long Hồ, Tam Bình, Tiểu Cần, Trà Cú, Trà Ôn, và huyện Vũng Liêm. Ngày 26/12/1991, Quốc Hội ban hành Nghị Quyết giải thể tỉnh Cửu Long đồng thời tái lập tỉnh Vĩnh Long và tỉnh Trà Vinh như cũ. Tỉnh Trà Vinh có thị xã Trà Vinh và 7 huyện: Càng Long, Cầu Kè, Cầu Ngang, Châu Thành, Duyên Hải, Tiểu Cần, và huyện Trà Cú. Ngày 4/3/2010, thị xã Trà Vinh trở thành thành phố Trà Vinh và trực thuộc tỉnh Trà Vinh.

Diện tích và dân số. Tỉnh Trà Vinh với diện tích 2.341 cây số vuông, dân số 961.638 người với tỷ lệ 5.99% trong tổng dân số đồng bằng sông Cửu Long. Với 3 sắc dân sống bên nhau hơn 100 năm qua. Theo thống kê năm 2000 thì người Việt khoảng 69%, người Việt gốc Cam Bốt khoảng 29%, và người Việt gốc Trung Hoa khoảng 2%. Nếu nhìn riêng người Việt gốc Cam Bốt thì con số 290.009 người chiếm 29% của tỉnh Trà Vinh, nhưng chiếm đến 27.6% trong tổng số người Việt gốc Cam Bốt trên toàn lãnh thổ Việt Nam.

Văn hóa

Trà Vinh có kho tàng văn hoá, trong đó văn hoá của cộng đồng người Việt gốc Cam Bốt thể hiện rõ nét hơn cộng đồng người Việt gốc Trung Hoa. Người Việt gốc Cam Bốt có những ngày hội truyền thống như: (1) Lễ Chol Chnam Thmay là Mừng Năm Mới. (2) Lễ Dolta là Cúng Ông Bà. (3) Lễ Ok Om Bok là hội Cúng Trăng. (4) Lễ Dâng Bông Dâng Phước. (5) Lễ Nghinh Ông vào ngày 10 - 12 tháng 5 hằng năm. (6) Lễ Vu Lan. (7) Tiết Trùng Cửu.

Chùa Kongpông Ksan

Cộng đồng người Việt gốc Cam Bốt có 140 ngôi chùa lớn nhỏ, nhiều hơn số chùa của người Việt và người Việt gốc Trung Hoa cộng lại. Trong số 140 ngôi chùa đó, có những ngôi chùa xây cất hàng trăm năm trước, với kiến trúc đặc thù của văn hóa Cam Bốt truyền thống, là nơi trở thành thắng cảnh đối với du khách địa phương, và du khách các nơi đến đây thưởng ngoạn cảnh trí êm đềm của một trong những miền quê vùng đồng bằng Cửu Long. Vài ngôi chùa tiêu biểu như: (1) Chùa Kompông Ksan tọa lạc trung tâm thành phố. (2) Chùa Kongpông Chrây còn gọi là chùa Hang, tọa lạc trên phần đất rộng 10 mẫu tây tại huyện Châu Thành. (3) Chùa Nôdol còn gọi là chùa Cò Vi, tọa lạc trên phần đất 3 mẫu tây. Chùa này xây cất hơn 100 năm, là nơi trở thành khu vực cư trú của đàn cò lên đến hàng ngàn con, và nhiều giống chim khác. (4) Chùa Sam-rông xây cất khoảng năm 642 (thế kỷ thứ 7), và tân trang lại vào năm 1850 với nhiều biểu tượng bằng đá quý, và những tấm bia cổ khắc chữ Cam Bốt.



Ao Bà Om

Với ngòi viết của tác giả Mỹ Nhung trong bài “Vâng, quê hương của MN đây”, thì Ao Bà Om còn gọi là Ao Vương là một thắng cảnh khác của Trà Vinh. Đây là một ao nhân tạo có hình chữ nhật, rộng 300 thước, dài 500 thước, được bao bọc chung quanh bởi các gò đất đắp mô với các hàng cây cổ thụ có rễ nổi lên tạo thành những hình thù lạ lẫm. Phần lớn các cây cổ thụ ở nơi đây là cây sao, cây dầu, nhiều

cây đã có tuổi đời hàng thế kỷ. Mật độ cây dày đặc với độ che phủ cao khiến ít ai có thể hình dung đây lại là một địa điểm nằm trong thành phố. Với kích cỡ khổng lồ và hình thù kỳ dị của các bộ rễ cây ở ao Bà Om, khiến nhiều người liên tưởng đến một cánh rừng cổ tích nào đó trong những truyện huyền thoại.

Bài viết của tác giả Mỹ Nhung, có kèm theo mấy tấm hình với những cây cổ thụ mà gốc của nó đã nói lên số tuổi, nếu không trên 100 cũng là gần 100 chứ không ít. Nhìn vào tấm hình thấy rừng cây với những gốc cây đẹp mắt, cứ tưởng như đang trong khu rừng già nào đó trên dãy Trường Sơn, đâu ai ngờ rằng đó chỉ là “cánh rừng nhỏ xíu” ngay trong thành phố Trà Vinh, một thành phố có cảnh trí độc đáo trong vùng đồng bằng Cửu Long.

Địa thế.

Tỉnh Trà Vinh là vùng đất bằng phẳng, với độ cao trên dưới 1 thước so với mặt biển trung bình. Vì là vùng đồng bằng nên có nhiều giồng cát trải dài theo hình vòng cung song song với bờ biển. Càng gần bờ biển, những giồng cát này càng cao và càng rộng. Sự chia cắt bởi những giồng cát cùng với hệ thống kinh rạch chằng chịt, tạo nên một hình thể khá phức tạp cho việc trồng trọt cây cối. Các vùng trũng xen lẫn những giồng cát cao, tạo nên độ dốc trên từng cánh đồng cao thấp khác nhau. Phần đất phía nam của tỉnh là vùng đất thấp, bị những giồng cát cao có hình cánh cung chia cắt thành nhiều vùng trũng, vì vậy mà hằng năm thường bị ngập nước cao khoảng 4 tấc đến 5 tấc, và kéo dài từ 3 đến 5 tháng.

Trà Vinh có 3 nhóm đất: Nhóm đất giồng cát chiếm 6.65%, nhóm đất phèn chiếm 24.44%, và nhóm đất phù sa chiếm 58.29%. Như vậy, cộng 3 nhóm đất lại mới có 89.38%, nhưng không thấy tài liệu nói đến bách phân còn lại là gì. Với 24.000 mẫu đất rừng ven bờ bắc Sông Hậu và dọc theo bờ biển, có các loại Cây Đước, Cây Mắm, Cây Bần, cây Chà Là, cây Dừa Nước, trong khi diện tích đất nông nghiệp là 186.170 mẫu, đất lâm nghiệp chiếm 6.922 mẫu, còn lại là đất để ở và làm vườn.

Sông rạch. Trà Vinh có các giồng sông lớn là:

Sông Tiền phía Bắc. Sông Hậu phía Nam. Sông Cổ Chiên gần như song song với Sông Tiền, trong khi sông Mang Thít theo hướng Tây Nam - Đông Bắc nối liền giữa Sông Tiền với Sông Hậu, giúp cho các thương thuyền qua lại dễ lên Sài Gòn hay xuống các tỉnh bờ Nam Sông Hậu, và ngược lại. Cả hai sông Cổ Chiên và sông Mang Thít trong phần đất của tỉnh Trà Vinh. Cộng chung chiều dài các giòng sông và các đoạn sông chảy ngang tỉnh, khoảng 578 cây số. Các giòng sông này cùng với những con kinh con rạch, đều đổ ra Biển Đông qua cửa sông Cổ Chiên (cũng gọi là cửa Cung Hầu) và cửa Định An. Bờ biển dài khoảng 65 cây số.

Giao thông. Tỉnh Trà Vinh có quốc lộ 53, 54, và 60, nối với tỉnh Vĩnh Long, các tỉnh lên Sài Gòn, và các tỉnh bờ Nam Sông Hậu. Với bờ biển dài 65 cây số, được bao bọc bởi Sông Tiền, Sông Hậu, cộng với sông rạch dọc ngang, giúp giao thông đường thủy rất thuận lợi.



Đặc sản. Tỉnh Trà Vinh có một số thức ăn nước uống được xem là đặc sản là: Cốm dẹp trộn dừa. Các món đuông như đuông chà là, đuông đất, và đuông dừa. Mắm rươi. Mắm kho. Bánh tét. Bánh tráng ba xe. Bún nước lèo. Lươn um lá cách. Cá cháy Cầu Quan. Tôm càng nấu lẩu chua cơm mẻ. Chuột đồng khìa nước dừa. Vọp chong nướng lụi. Bánh xèo. Bánh ống. Bánh canh Bến Cỏ. Rượu Xuân Thanh, ..v..v....

Xin lỗi quý vị Trà Vinh, nếu như nội dung này có điều gì sai sót, mong quý vị thông cảm giùm người viết, vì tôi sử dụng tài liệu trong Wikipedia và một phần là bài viết của cô Mỹ Nhung, chớ không có thời gian nào sống ở đây nên không hiểu được Trà

Vinh. Nhớ lại năm 1961, tôi có tham dự hành quân bình định 2 lần trong vùng Long Toàn ra đến bờ bắc Sông Hậu, rồi men theo bờ sông đến bờ biển, rồi băng ngược lên hướng bắc đến ngoại ô tỉnh lỵ. Đó là dịp mà tôi băng qua nhiều giòng cát. Đứng trên cao nhìn những giòng cát uốn cong, có thể hình dung những cơn sóng biển tràn vào cùng với gió mạnh đã tạo nên những giòng này uốn cong theo dạng hình bờ biển. Rất đẹp, nhưng lúc ấy làm gì có máy hình mà chụp. Rồi trong năm 1962, tôi từ Cần Thơ sang công tác 4 lần. Một hôm sau bữa ăn trưa, anh Tỉnh Trưởng là Trung Tá Lê Hoàng Thao đưa tôi đến Ao Bà Om, nhìn bóng mát cả một khu vực chung quanh, nhưng quả tình là trong hoàn cảnh ấy tôi chưa ý thức được nét đẹp, như khi viết bài này mới có dịp nhìn tận mắt những thân cây, gốc cây, rễ cây, với độ tuổi hàng trăm năm mà phát mê nét độc đáo của cảnh trí Trà Vinh.

Kính chúc quý vị một năm Bính Thân 2016 được an lành và hạnh phúc. Xin chúc riêng các cháu thành đạt trong học đường.

oOo

*Phúc sinh phú quý gia đình thịnh
Lộc tấn vinh hoa tử tôn hưng*

Mộng Quỳnh Hoa



Đêm tan đi chậm chậm
Giấc khuya đầy nhớ nhung
Mắt người sao đắm đắm
Phút chia tay ngập ngừng

Người về chân có mối
Ngao ngán khoảng đường xa
Người về lòng có hỏi
Sao chỉ một mình ta?

Trời bao la hạnh phúc
Ta thu mình nhỏ nhoi
Đời ươm đầy mật ngọt
Ta sầu đắng cay thôi

Tình yêu như dao nhọn
Đâm suốt lòng đôi ta
Bàn tay em năm ngón
Xin bóp nát phiền hà

Hôm nay là gió bão
Ta đi tìm bình yên
Hôm nay là áo nã
Ta đợi chờ khổ kiên

Tay đan sầu nuôi tiếc
Tóc sợi dài nhớ thương
Tình đang xanh biêng biếc
Bỗng nghiêng chín đỏ hường

Thương người không nói hết
Sầu chất nặng vai gầy
Đôi khi thêm cái chết
Cho hồn mình thoát thai

Hương trầm đêm tịch mịch
Mênh mang màu hiển linh
Xin mình thôi xa cách
Vườn thơm những đóa quỳnh

Ngày mai là hạnh phúc
Phiên muộn bỏ sau lưng
Và ngày mai hoa cúc
Nở vàng mộng trước sân

Hai tay ôm đầy gió
Tung cả trời tương lai
Tìm dịu dàng mở ngõ
Đón nụ cười ngây say

Ngày mai trắng thức giấc
Soi những lối ngọc ngà
Lòng chừng như ngây ngất
Đi lạc giữa đường hoa

Bên sông thuyền mới đậu
Mai lại bỏ bến rồi
Riêng ta xin nương náu
Ngàn năm dưới hiên đời

Ngày mai... chắc trời xanh
Biển chắc thôi sóng dữ
Và ngày mai sầu tình
Chắc cũng thành chuyện cũ

Ngô Thị Mỹ Trang

Tạp Ghi

ngươi cháu Gái

Trần Bá Xử



Ngày ấy đã xa lắm rồi, khi mới 12 tuổi đầu, tôi phải xa gia đình, rời bỏ trường Tiểu học một tỉnh lỵ hiền hòa với những địa danh mộc mạc như Ngã Bát, Ngã Cạy, cầu Rạch Rắn, cầu Bà Ban, cầu Nhà Thờ, Tân Phú Đông, Tân Vĩnh Hòa, Tân Hưng, Lai Vung, Lấp Vò, v.v. để đi du học, ủa không phải du học mà tiếp tục đi học tại một tỉnh lỵ lớn hơn một tí tí là Vĩnh Long.

Ngày ấy, vào năm 1949, ba tỉnh Sađec, Vĩnh Long và Trà Vinh đều trực thuộc hệ thống giáo dục chung điều hành bởi một vị Thanh tra liên tỉnh gọi là Inspecteur Inter-Provincial, và đây là Trường Trung Học đầu tiên tại Vĩnh Long với danh xưng Collège de Vĩnh Long, còn gọi là Trường Cao Tiểu Vĩnh Long, tiền thân của Trường Nguyễn Thông, Tổng Phước Hiệp sau này.

Cũng vào thời điểm xa xưa ấy, tôi vẫn có nhớ quý Thầy Cô như như Giáo sư Hiệu trưởng có biệt danh là “Ông Địa” Nguyễn Văn Kính (directeur), vị Thanh tra liên tỉnh đã nêu ở trên, rồi đến vị nữ giáo sư duy nhất của trường tên Nguyễn Thị Sương dạy Pháp văn – Cô Nguyễn Thị Sương là phu nhân của nhà nghiên cứu âm nhạc cũng là nhạc sĩ lừng danh Trần Văn Khê, quý thầy Phạm Văn Thành dạy Toán Lý Hóa, thầy Dương Văn Tường cũng là thi sĩ Dương Bích Thủy dạy Việt Văn, thầy Phạm Văn Tệt dạy Pháp Văn, người đã có công đặt mua những quyển Sách Hồng (livre rose) từ bên Pháp về và hướng dẫn cách đọc rất chuẩn và tóm tắt ngắn nhứt, đặc biệt là phương pháp chia động từ một cách tuyệt diệu, nhất là hai nhóm thứ hai và thứ ba cùng tận cùng bằng hai chữ “ir” như “finir” và “venir” rất dễ bị lẫn lộn (conjugaison des verbes du 2^e et 3^e groupe). Kế đó phải nhắc đến vị giáo sư thầy dạy Pháp văn Phạm Văn Thiết tốt nghiệp Trường Đại học Sorbonne, Pháp với những bài luận đề luân lý (dissertation morale) mà sau này cả hai thầy trò chúng tôi đều vào lò “đại học cải tạo”, và giáo sư Khiêm, cử nhân Toán sau này là Đại tá Pháo Binh. Về môn hội họa có thầy Lê Văn Sĩ tốt nghiệp Trường Cao Đẳng Mỹ Thuật ở Hà Nội nên nói tiếng Pháp theo giọng đặc sệt thành phố cảng Marseille của miền Nam nước Pháp với câu mở đầu không bao giờ thay đổi mỗi khi vào lớp “Regardez tous au tableau noir” (Xin các trò nhìn lên bảng đen), với chữ “dessin/vẽ” khác giọng Paris thành ra (đét-xanh) hay chữ “main/bàn tay” thành ra (manh) hoặc “demain/ngày mai” thành ra (đờ-manh). Có một chuyện dở khóc dở cười là thầy không ưa người cháu ruột tên Lê Tấn Hội, Hội là bạn rất thân với tôi. Xin mở ngoặc nói thêm về anh Lê Tấn Hội, Hội là con của người em trai thứ tư, thầy Sĩ thứ ba, anh Hội định cư tại nam California,

đóng ngoặc. Anh ta vẽ không tệ lắm nhưng mỗi lần xem tập vẽ của người cháu ruột mình là y như rằng thầy chỉ phê cao nhất là 12 điểm nên bạn ấy đã âm ức chạy đến nhờ tôi rắng vẽ cho thật đẹp với hy vọng có điểm cao hơn, nhưng cũng như mọi lần, khi thấy tập vẽ của anh ta, dĩ nhiên đã do tôi nắn nót vẽ thật kỹ, thì thầy cũng chỉ phê y chang 12 điểm mà thôi làm anh bạn tôi muốn bật mí nhưng không dám nói mà chỉ lầu bầu với các bạn học “Tụi bây thấy không, thằng Xứ nó quẹt quẹt có mấy cái mà ông cho tới 16, 17 điểm, còn tập của tao chỉ được cao nhất 12 điểm dù tao đã nhờ nó tận tình nắn nót cho tao đó nghe?” Về phần nâng khăn sửa túi cho học sinh hay chọc phá như chúng tôi thì đã có quý thầy Nguyễn Văn Mẫn làm Giám Thị và thầy Nguyễn Văn Kỷ Mậu đặc trách Tổng Giám Thị.

Tại trường Trung học đầu đời đất Vĩnh này, cứ cách nhau hai ba tuần vào trưa Thứ Sáu, một anh bạn học chung lớp cùng quê Sađec với tôi và tôi thường gò lưng trên xe đạp để chạy đua từ Vĩnh Long về nhà thăm gia đình để xem ai về nhanh nhất. Tuy hơi ốm yếu ho hen hơn anh bạn nhưng thông thường tôi thường cán mức đến trước bạn tôi gần chục thước có lẽ nhờ sự háo hức nóng lòng muốn được gặp cha mẹ sau thời gian gần xa cách. Tôi đã năn nỉ ba tôi trang bị những bộ phận khá tốt cho chiếc xe đạp cà tàng của tôi để sau này tôi đã bất ngờ lập được thành tích đáng khích lệ với 55 phút trên chiều dài 24 cây số từ Vĩnh Long về Sađec nhất là từ Nha Môn đến Xẻo Vạc tới đoạn lò gạch ở Tân Xuân khi tôi nhìn thấy thành phố thân yêu dọc theo bờ sông thì tôi vượt nhanh lên bức phá như những tay đua xe đạp chuyên nghiệp không bằng?

Vào thời điểm đầu của thập niên 50, khi đang theo học chương trình Pháp tại Collège de Vĩnh Long, niên khóa đầu tiên, tôi đã cố gắng dồn hết mọi nỗ lực trong học tập để chuẩn bị ráo rít cho kỳ thi Cao Đẳng Tiểu Học (DEPSI/Diplôme d'Études Primaires Supérieures Indochinoises) tổ chức tại Trường Trung học Le Myre De Vilers, tiền thân của Trường Trung học Nguyễn Đình Chiểu Mỹ Tho sau này vì lúc bấy giờ miền Nam Việt Nam chỉ có hai Trường Trung học Phan Thanh Giản Cần Thơ và Pétrus Trương Vĩnh Ký tổ chức kỳ thi này còn Trường Chasseloup

Laubat chỉ có thi BE (Brevet Élémentaire) và BEPC (Brevet d'Études du Premier Cycle) mà thôi.

Thuở ấy, lúc nào ba tôi cũng đi theo sát bên cạnh tôi trong các cuộc thi cử từ tỉnh lỵ Sađec bé nhỏ đến các tỉnh Vĩnh Long, Mỹ Tho, Cần Thơ và Saigon. Trong gia đình tôi, ngoài tôi ra còn có người anh thứ ba học rất giỏi đã từng được trúng tuyển ở Saigon và được phép ra Hà Nội cùng hai, ba thí sinh khác để dự thi và đã tốt nghiệp kỹ sư nhưng sau này anh tôi bị Việt Minh giết chết vì bị gán tội là Việt gian khi anh ấy làm Giám đốc cho một hãng khá lớn mà ngày ấy tôi chỉ biết loáng thoáng là hãng Simon de Paris tại Saigon do người Pháp điều hành. Sau khi anh ba tôi mất đi, ba tôi luôn luôn nuôi hy vọng tôi sẽ noi gương người anh quá cố để mong đạt được chút ít thành tựu tương đối trong xã hội vì gia đình chúng tôi không thuộc thành phần khá giả. Có lẽ do mặc cảm thua sút bạn bè vì gia cảnh thấp kém của mình, phần khác nhờ sự khuyến khích cổ vũ không ngừng của người cha luôn muốn con mình vượt trội hơn người khác nên tôi đã chuyên tâm học hành và tôi đã không khiến cha tôi thất vọng trong giai đoạn đầu tiên này.

Như đã nói ở trên, tôi thường thích chạy xe đạp về thăm nhà vào những dịp lễ hay xa nhà khá lâu nhưng lần này thú vui lướt gió chạy về nhà không còn nữa vì tôi phải chuẩn bị bài vở để chuẩn bị thi vào lớp Seconde Moderne tại Trường Phan Thanh Giản Cần Thơ sau khi thi xong ở Mỹ Tho. Lần này tôi đi xe đò trên lộ trình từ Vĩnh Long về Sađec chỉ mang một túi hành lý khá nặng trong đó chủ yếu là sách vở để chuẩn bị cho cuộc thi tuyển lựa gay go sắp đến.

Ngồi bên cạnh tôi là một cô gái xinh đẹp còn rất trẻ, có lẽ cũng xấp xỉ tuổi với tôi mà thoạt mới nhìn thoáng qua tôi có cảm giác như rất quen thuộc. Vì mới quen biết nhau nên sau vài câu hỏi xã giao một cách băng quơ vô thưởng vô phạt, tôi ngồi im để ngắm nhìn cô bé, ngang tuổi với người ta mà dám gọi là cô bé mới oai và vô phép chớ bộ? Quãng đường trên 20 cây số từ Vĩnh Long về Sađec rút ngắn dần, tuy không dài nhưng cũng đủ cho các chàng trai lém lỉnh tha hồ ba hoa chích chòe nhưng

tôi chỉ dám hỏi được năm ba câu chuyện về sông nước khi biết cô ta thích bơi lội, một môn thể thao ưa thích nhất của tôi đó mà, nhưng tôi lại tịt ngòi luôn, có lẽ vì sự duyên dáng và sắc đẹp có vẻ gần như nghiêng nước nghiêng thùng của cô bé khiến tôi cứ ú ớ nói không ra lời, quả thật là cái miệng phản chủ? Ngoài ra, trong lúc chuyện trò, cô ấy thường gọi tôi bằng anh, trời đất quỷ thần ơi, hỏi cha sanh mẹ đẻ đến giờ này có ai, người khác phái, thêm gọi tôi bằng chữ anh ngọt ngào này bao giờ đâu nên tôi như chú ngỗng rừng đang bay lơ lửng trên không mà chưa biết giây phút nào sẽ rớt xuống đất cái bịch đây. Mà cô bé cũng tinh nghịch ghê, vì tôi nghe nói con gái thường thông minh sớm hơn con trai phải không quý vị? Cô ta cứ thao thao bất tuyệt nói chuyện về biển rộng sông dài vì tôi chỉ còn nhớ loáng thoáng nhà cô ta ở gần biển nhưng tôi đâu còn nhớ là biển Nha Trang hay biển Thái Bình, và dường như cô ta đang đùa nghịch với tôi và quay tôi như chong chóng vậy.

Cuối cùng rồi chúng tôi cũng đến bến xe Sadec, điều khiến tôi phải tỉnh giấc nam kha để chuẩn bị trở về nguyên quán. Cô ta đã chào từ biệt đến lần thứ hai tôi mới qua cơn mê mà tôi cũng đã quên bém hỏi nơi cô về gặp người thân, may mà tôi chỉ còn nhớ mang máng tên cô ta là Bé Ba, một cái tên có vẻ quê mùa vô cùng nên tôi khó quên được, nhưng cũng chưa quê một cục như thằng tôi khi leo lên xe Cyclo đập với nỗi ám ức trong lòng khi nghĩ đến câu “tìm em như thể tìm chim!”

Ngày hôm sau, tôi nghe lời ba mẹ lần lượt đi thăm bà con mà xa nhất có lẽ là ở miệt Tân Hưng khi phải qua một bến đò trên sông Sa hiền lành uốn khúc lên vùng cao hơn gần tỉnh Cao Lãnh cạnh Đồng Tháp Mười. Tôi mon men đi bộ sau khi qua bến đò để đến thăm người Cô là chị ruột của ba tôi. Ngày còn bé, cứ mỗi độ Xuân về, tôi thường hay qua thăm Cô Dượng mà người Bắc gọi là bác để được lì xì nhờ số tôi rất hên nên mỗi lần tôi đi xông đất sáng sớm Mồng Một Tết thì hai bác tôi đều gặp hên ghê lắm. Lần này không phải ngày tư ngày Tết gì cả nhưng tôi có sứ mạng cao cả (cao cả chứ hông phải cao cả hay cao giò gì cả) là tôi bắt buộc phải đến thăm hai bác cho phải đạo. Cũng

như những lần trước đi thăm Cô vì Cô rất thương yêu tôi như Mẹ tôi vậy nên tôi vui mừng hí hửng đi như chân sáo vào nhà Cô ở sát bờ sông Sa giang để thường được nghe Cô mắng yêu một câu rất dễ thương “Mẹ cha mày đi đâu mà ào ào như vậy?” Không như những lần trước. lần này Cô tôi ra vẻ nghiêm nghị nói vọng vào bên trong như một mệnh lệnh pha lẫn thân thương: “Bé Ba ơi! Con ra chào Chú đi con?” Tôi còn đang ngỡ ngàng thì một thiếu nữ từ nhà sau tiến ra phía trước để chào hỏi tôi. Tôi đang định xem cô cháu gái này từ đâu đi ra nhưng tôi chỉ há hốc mồm không thốt nên lời trong khi cô bé hí hửng định gọi tôi “Anh đó hả?” thì sức nhớ đến thân phận của mình nên chỉ lí nhí trong cổ họng dường như có hai chữ “Chào Chú” cộc lốc pha lẫn sự ngạc nhiên tốt độ. Thì ra cô cháu gái xinh đẹp là con gái của anh cô cậu tôi, cháu nội của cô tôi. Những hình ảnh trên chuyến xe đó ngày hôm qua còn quá đậm nét trong tâm trí tôi, thật lòng mà nói, tôi cũng có ý thích cô bé nhí nha nhí nhảnh, ăn nói có duyên này mà vẻ đẹp rất hao hao giống ba cô bé, anh cô cậu tôi. Cũng may cho tôi khi hai chú cháu chỉ trao đổi với nhau những câu nửa vờ về nơi cư ngụ, cháu ở vùng biển Vũng Tàu với gia đình, và sở thích bơi lội mà chưa kịp hay chưa dám nói điều gì khác có ảnh hưởng không tốt về sau này.

Sau đó, hai chú cháu ngồi cạnh bên nhau để tâm sự rất nhiều chuyện. Cháu nói liú lo như chim họa mi hầu như không có chuyện gì xảy ra trong khi tôi vẫn chưa thoát khỏi tâm trạng bối rối khi nhớ lại lúc ngồi cạnh nhau trên xe đò ngày hôm qua. Quả thật cháu gái tôi rất đẹp, nét đẹp của một nữ lực sĩ thẩm mỹ, với làn da hơi bánh mật nhưng không sạm nắng nhiều vì là dân miền biển mà, và với thân hình nở nang thật cân đối nhờ thường xuyên bơi lội. Có lẽ vì biết tôi cũng đam mê bơi lội khi tôi tít tẹo trên xe nên cháu tự động vào nhà trong thay đồ tắm và rủ tôi ra bơi lội trên giòng sông trước cửa nhà có lẽ vì hiếu kỳ và muốn xem tài nghệ của tôi đến mức độ nào. Rất may cho tôi là khi học ở Vĩnh Long, mỗi chiều tôi đều tập bơi đường dài ngang qua nhà sần cô bạn học đang ngồi học bài và vẫy tay chào hỏi ra cái điều mình cũng biết bơi đó nhen. Nhờ công trình tu luyện (luyện tập chứ có tu gì đâu) nên tôi mới tương đối bơi cầm cự với cô cháu một cách

gần ngang ngựa khiến cháu rất thích thú và năng nặc rủ tôi thường xuyên qua bơi lội với cháu cho đỡ buồn, dĩ nhiên là tôi cũng rất vui về nhận lời để có dịp thi thố tài năng với người cháu xinh xắn tươi đẹp như hoa của mình.

Thấm thoát mà hơn mười lăm năm đã trôi qua mà tôi không biết được tin của người cháu gái thương mến sau bao nhiêu thăng trầm của cuộc đời kể từ sau lần gặp cháu ở Sađec. Bỗng nhiên, vào một ngày đẹp trời trong năm 1968, tại cư xá tôi đang trú ngụ, bất ngờ qua trung gian của người cháu gọi tôi bằng ông chú (là con gái của cháu tôi ngày xưa đó mà) tôi được biết chồng của cháu gái tôi cũng tốt nghiệp Trường Võ Bị Quốc Gia Đalat. Khi gặp lại nhau, tuy cháu có vẻ già dặn hơn nhưng vẫn còn giữ được nét thanh xuân ngày nào, và khi kể lại cuộc tao ngộ bất ngờ trên chuyến xe đò ngày xưa, hai chú cháu cười nói rất tâm đắc mà có một lúc bất chợt tôi bật mí với cháu là nếu ngày ấy cháu không phải là cháu của chú thì không biết ngày sau sẽ ra sao khiến cháu cười thật vui với nét mặt thật rạng rỡ và dễ thương biết chừng nào. Tôi có cơ hội gặp lại cháu một lần nữa khi cháu cùng gia đình chuẩn bị qua định cư tại Mỹ mà đến bây giờ tôi cũng chưa biết họ ở đâu.

Ngày nay, tuổi đã ở bên bờ 80 “cổ lai hi”, khi bất chợt hồi tưởng lại những chuyện trùng hợp của một thời đã qua, những bất ngờ thật thú vị đầy kịch tính, những thời gian nở hoa bên giòng sông Sa giang hiền hòa với những cánh lục bình trôi giạt đôi bờ và lững lờ trôi lên xuống hằng ngày, tôi bỗng chạnh lòng nhớ lại người cháu gái xinh đẹp, duyên dáng và dễ thương ngày xa xưa ấy xem như một kỷ niệm đẹp, thật đẹp không bao giờ có thể quên được trong đời.

oOo

Cô Đơn



*Em đưa rượu tím, màu của tím
Đau như mình xé cả nỗi niềm
Anh vẫn đi trong cùng nỗi nhớ
Thì đâu có mất chuyện con tim*

*Trời đã khuya rồi, em đi nghỉ
Mai này mình nhắc chuyện mình đi
Cỏ hoa cũng có lời trong gió
Đời có lời ca mỗi bước đi*

*Anh đưa tiếng sáo của Trương Chi
Lông trong trăng lạnh tiếng thương vì...
Em ở cô phòng, anh sương gió
Ngàn năm, còn đọng lệ bờ mi*

*Đêm nay gió đến chỗ mù khơi
Hồn theo cát đến ở phương trời
Rớt xuống sau vườn thành hoa tím
Sáng này em có cánh hoa tím*

Tâm Phạm

Xuân viễn xứ

*Cũng xuân cũng Tết với người ta
Cũng mút với hoa, bánh với trà
Cũng tràng phác nở, lân ngoài cửa
Xuân về đất khách nhớ xuân xa*

*Nửa vòng trái đất muôn dặm qua
Vẫn bánh chưng xanh nhánh mai hoa
Bao lì xì đỏ chờ xuân tới
Xuân miền viễn xứ vẫn hoan ca!*

*Xuân có đâu xa, xuân trong ta
Chứa xuân hạnh phúc đến muôn nhà
Gia đình vui ấm, chào xuân mới.
Phúc Lộc, Bình An, ấy xuân ca!!!*

Ước!

*Nhớ lắm tình ơi, Em nhớ Anh!
Giữa khuya trở giấc mắt long lanh,
Gối thấp, chăn dày sao chẳng thắm?
Thèm vòng tay ấm của riêng Anh*

*Yêu lắm mình ơi, Anh biết không??!
Tìm Em gói trọn cả xuân nồng
Trào anh cùng giấc mơ hạnh phúc
Nguyễn lòng chung bước đến răng long*

Minh Tâm Đỗ

Designed by LN

Một Thuáng



Nhớ Quê Khi Xuân Về

Phạm Văn Hòa

Hôm nay là 22 Tết rồi!

Cả xóm nhà nào nhà này sơn sửa, lau chùi tươm tất từ sân trước đến sân sau, các cụm hoa đã được vào chậu để ăn Tết. Thăng Sang, bạn cùng xóm, sáng nay mặc thử đồ mới vừa được lấy về... để ăn Tết. Nó đi vô đi ra mấy lượt cho đến khi Năm thấy thì chừng đó nó mới chịu vào thay. Nhà nhà, anh

chị em cha mẹ đều tề tựu về cho dù đi mần ăn xa. Năm thấy chị Tư đi làm ở Sài Gòn, nhưng năm nào cũng về nhà ăn Tết, thì năm này chị Tư cũng vừa về hôm qua. Hình như mọi người đều về nhà trước ngày 23 đưa ông Táo có như vậy mới thật sự đón Xuân.

Năm không biết làm gì hơn vì mọi việc được cắt đặt Năm đều làm đâu ra đó, nào chùi lư đồng, dọn dẹp bàn Ông Thiên, quét gián nhện, nhổ cỏ mấy luống hoa... Giờ thì Năm lo phần của mình, lo đánh đôi giày Sandal để đem ra phơi vì hôm nay trời nắng thật đẹp. Gió lành lạnh từ đông bắc thổi nhẹ làm bớt đi sự oi bức. Thật ra Năm không cảm thấy vui gì cả vì đang bận khoăn trong lòng, Năm cảm thấy mất mát thật nhiều và đâm ra trách cứ mấy anh chị, vì theo Năm thì không ai biết cái nỗi buồn lo của mình. Mỗi giờ trôi qua là sự đau buồn dâng thêm trong lòng. Như hôm qua, khi mặt trời vừa tắt thì nỗi mong chờ và hy vọng của Năm cũng theo ánh dương đi vào bóng đêm.

Rồi Năm tự an ủi thế nào ngày mai Má cũng về!

Cứ như vậy mà từ khi được bãi trường Tết đến nay ngày nào Năm cũng trông ngóng Má. Mỗi lần có chiếc xe từ xa là Năm ngóng cổ đợi cho đến xe đi khuất qua nhà thì Năm mới trở lại công việc còn dở. Tính đến hôm nay là cả tuần trôi qua mà Má vẫn chưa về. Năm buồn lắm mà không dám hỏi cũng không dám nói với ai, bởi vì Năm thấy mọi người cứ bình thân như không.

Năm lo đủ thứ, không biết có phải Má giận vì Năm đã làm phật lòng bà. Năm còn nhớ cách đây mấy tháng, khi Má về Cà Mau như mọi năm để giúp cậu Sáu, cậu Tư và bà con làm cá bà có nói với Năm trước khi đi:

- Má nói hoài mà con không nghe lời, lần này về dưới Má ở luôn.

Bây giờ nghĩ lại Năm thấy lo lắng vô cùng. Má giận Năm thật rồi, bởi vì mấy năm trước khoảng rằm tháng Chạp là Má đã về để lo chuẩn bị Tết nhứt. Nghĩ đến đó, Năm như nắm phần chắc là năm nay ăn Tết sẽ không có Má.

Lỗi tại mình!

Nghĩ đến đây Năm càng thấy khó thở và cảm thấy cái gì dâng lên cổ họng, nghẹn ngào. Năm chạy vội ra bên hông nhà ngồi thu mình trong xó chái, tự nhiên những giọt nước mắt nóng bỏng lăn dài trên

má. Năm nhớ Má thật nhiều, hôm đi Má nói, Năm tưởng Má nói chơi như trách yêu con, nhưng quả thật là Má “giận” thiệt?!

Con Mực đến nằm bên Năm gác mỏ lên bàn chân không của Năm. Năm vuốt đầu con Mực, tự nhiên Năm thấy lòng nhẹ nhàng hơn, cái gì nghèn nghẹn nơi cổ họng cũng dần dần biến mất.

Năm tự nhủ, chắc Má không giận Năm đâu... nhưng một ý nghĩ khác làm Năm càng bàng hoàng xao xuyến hơn. Năm không dám nghĩ tiếp bởi vì trong đầu óc non nớt của Năm dường như là có thể Má bị tai nạn trên đường về nhà ăn Tết chẳng?!

Biết đâu!

Thật ra trăm điều lo âu hiện ra trong đầu Năm!

Trời đã xế chiều, Năm cũng vừa đánh xong đôi giày, đem ra phơi nắng, chốc chốc Năm lại chạy ra đầu ngõ nhìn về hướng chợ. Có nhiều khi Năm đi ra sau nhà nhìn về hướng xe từ Bạc Liêu về, cứ mỗi chuyến xe qua Năm tự an ủi là chắc Má đi trên chuyến xe đó. Năm tự nhủ Má cũng mong về nhà lắm vì bà đã xa nhà hơn ba tháng, chắc Má cũng nhớ nhà, nhớ Năm, nhớ con Mực chớ! Năm biết Má cũng thương con Mực lắm vì Má thường nói:

- Con Mực còn dễ dạy hơn con, Má nói nó nghe chứ không cứng đầu cứng cổ như con!

Ngày 22 Tết trôi qua thật nhanh, mới đó mà trời đã xế chiều. Bóng cây ngả dài và căng dài trên nền đất. Lại một ngày nữa đi qua, một ngày nữa thất vọng vì bóng Má vẫn biến biệt, và một đêm dài nữa Năm phải trằn trọc khóc thầm vì nhớ Má. Năm không dám biểu lộ sự nhớ thương Má cho ai biết vì sợ bị chế nhạo. Rồi Năm nghĩ đến hoàn cảnh thằng Phước, Mẹ mất sớm chắc là nó cũng buồn lắm, như vậy là nó buồn cũng như Năm mà cố giấu đó thôi.

Bầy gà con đi ngang qua Năm để đi về chuồng khi Năm đang ngồi bó gối đợi Má. Mấy con gà cũng không có Mẹ, bởi vì mới tuần rồi con mẹ bị bệnh “cú rữ” rồi vài ngày sau khi thăm chuồng buổi sáng, con gà mẹ nằm chết cứng. Chính Năm đem đi quăng chỗ khác vì sợ lây cho đám gà con. Mấy con gà mất mẹ cũng chắc buồn như Năm, vì chúng nó phải tự kiếm trùng ăn chứ không có mẹ tìm cho như trước!

Thình lình có tiếng xe thắng gấp trước nhà, có tiếng dì Tư hàng xóm:

- Tưởng chị ở luôn dưới Cà Mau, may phước chị về kịp để mai đưa Ông Táo.

- Má về! Má về! Năm la lớn chạy băng ra xe ôm lấy mẹ. Cả nhà ủa ra để đón Má, xách đồ đạc vô nhà.

- Coi chừng, nhẹ tay kéo bẻ cái hủ mắm Má để trong cái “càng xé” đó. Má dặn dò!

Má đem về đủ thứ, toàn là đặc sản Cà Mau. Năm lăng xăng, con Mực cũng lăng xăng. Má vuốt đầu con Mực, rồi Má nhìn Năm nói:

- Ở nhà bộ con đi chăn trâu sao mà đen mốc vậy.

Còn Má thì sao! Má cũng đen mun vậy! Năm thăm nghĩ.

Năm nắm tay Má sung sướng ra mặt. Tự nhiên nỗi lo buồn tan biến thay cho tiếng pháo ngày Xuân. Năm thấy mọi người ai cũng đáng mến đáng thương. Trời chiều hôm nay có ánh hồng rạng rỡ, gió mát hơn hôm qua, ngọn đèn dầu bắt đầu thấp lên và cũng sáng hơn mấy hôm trước! Má đã về trong lúc bất ngờ nhất đối với Năm, bởi vì khi trông đứng trông ngồi thì không thấy đâu, tự nhiên như bà Tiên, Má về! Chi bóng dáng của Mẹ thôi cũng đủ hoá giải những rắc rối của cuộc đời, mang đến cho lòng đứa con nhỏ những cảm nghĩ ấm cúng và êm đềm nhất.

*Mẹ, Mẹ là giòng suối dịu hiền,
Là câu hát thân tiên,
là bóng mát trên cao,
là ánh đuốc đêm thâu khi lạc lối...*

Thời gian qua mau, thấm thoát đã sáu năm rồi, hình như năm nào Má cũng về Cà Mau vài tháng. Cà Mau là quê ngoại, Năm chỉ nghe Má nói về vùng đất mà nơi đó Ông Ngoại là ông Tư của Đình, cậu Sáu, cậu Tư thì làm ruộng có nhiều địa nuôi cá, có vườn trồng dưa, trồng rau. Cậu Sáu thì ở Rạch Rập, gần chợ Cà Mau hơn; còn Cậu Tư thì ở tận vùng sông Ông Đốc.

Năm nay, Năm vừa đậu Trung Học Đệ Nhất Cấp, và Má dẫn Năm về thăm quê Ngoại lần đầu. Thật ra năm nay Năm toàn gặp chuyện hên không thôi. Năm được đi thi ở Cần Thơ, và giờ thì được đi Cà Mau thăm quê ngoại. Chứ từ bấy lâu nay Năm có được đi đâu đâu! Hễ mỗi lần anh chị đi tỉnh này tỉnh nọ là Năm thấy buồn và nghĩ bụng là mình bị thiệt thòi. Nghe Má nói Năm như mở cờ trong

bụng và Má dặn dò đủ thứ trước khi đi. Năm đã lớn và biết nhiều hơn là Má nghĩ. Năm biết Ba Má cực khổ để nuôi anh chị và Năm ăn học, cuộc đời Ba Má chưa thấy được thông dong ngày nào. Nhiều khi lúc ban đêm, học bài dưới ngọn đèn dầu Năm nhìn những bông lửa đỏ mà tự nhủ là phải học hành cho giỏi vì Ba Má thường nói đó là cách báo hiếu mà Ba Má hài lòng nhất. Sự hun đúc đó là nghị lực nên nhiều khi thức thâu đêm để học bài mà không biết mệt vì Năm nghĩ không có sự cực khổ nào bằng Ba Má cực khổ lo cho con! Dù vậy, việc học hành đỡ đạt vừa qua đối với Năm như là một bổn phận để báo hiếu; còn việc đi ra khỏi tỉnh Sóc Trăng để lên Cần Thơ và nay được về Cà Mau nữa là điều lý thú nhất mà Năm hằng mong đợi.

Đường về Cà Mau qua Bạc Liêu, qua Hộ Phòng và các phố thị nhà cửa dọc hai bên đường đối với Năm là một khám phá mới trong đời mình. Những phố thị này Năm đã từng học và biết địa danh qua sách vở chứ giờ mới thấy đích thực. Những cánh đồng mướt mát, thẳng cánh cò bay, các chiếc xuồng xuôi ngược trên con kinh dọc theo đường. Đất nước tôi thật đẹp:

Lúa đầy đồng, cá đầy sông

Dân tình ai cũng hiền trông thật hiền!

Xe đưa Má và Năm đến Cà Mau. Con sông tại chợ nước chảy phẳng phẳng làm Năm lo sợ. Năm rất ngán vì đối với Năm, sông nào cũng có chiều sâu không đáy! Bởi vì cứ nhìn xuống nước trong những ngày trời quang mây tạnh, chỉ thấy toàn là mây trên trời in bóng, nghĩ đến đó đủ để Năm rùng mình, dớn ớn vì nếu sơ sẩy dễ bị chết đuối như chơi.

- Kia cậu Sáu kia. Chào cậu đi con, Má giục.

Cậu Sáu khen Năm gì đó mà Năm cũng không để ý. Nhưng rồi tất cả xuống xuồng để về nhà Cậu. Chiếc xuồng len lách khỏi đám ghe ven sông, và băng qua khoảng ngã ba nước chảy cuộn cuộn. Năm, hai tay bám chặt vào mạn ghe, thở không muốn ra hơi vì sợ. Lúc sau xuồng qua con rạch nhỏ hơn, lướt sóng êm êm, hai bên rạch là dừa nước, bần, lác...

- Cảnh Quê ngoại tôi đẹp quá mà lần đầu tôi được biết! Năm thầm nghĩ.

Cả ngày hôm đó và những hôm sau ở lại nhà cậu và gặp hàng xóm, Năm cũng được đi thăm Đình mà ông Ngoại đã từng là ông Từ lúc còn sanh tiền,

trước Đình là một cây đa thật to làm tăng thêm phần uy nghi nơi thờ phượng. Chiều hôm đó, Cậu Sáu dẫn Năm đi hái dưa leo và cà chua để về xào với cua. Cua thì Cậu bắt trên đường đi về, vì lúc từ nhà đến rẫy Cậu bỏ lờ dọc theo bờ nước. Còn dưa và cà chua thì hái ở rẫy. Đường xá thì không có là bao ngoại trừ đường loanh quanh trong xóm, ngoài ra đi đâu cũng bằng xuồng. Con kinh trước nhà Cậu khi nước ròng thì mực nước xuống thấp thấy rõ.

Sau khi cơm nước xong, Năm vào mừng để nói chuyện với Cậu Mợ và các em. Ai cũng vào mừng hết, bên ngoài muỗi vo ve nghe mà sợ. Năm còn nhớ trong lúc nói chuyện với Cậu Mợ về việc ăn học ở Sóc Trăng thì có tiếng ào ào bên ngoài như mưa gió. Năm tò mò nhìn ra. Cậu cho biết đó là bầy trâu về chuồng đi ở giữa sông vì nước ròng và tiếng ào ào là tiếng đàn muỗi đi theo bầy trâu! Ở chơi với Cậu Mợ được vài hôm thì Năm theo Má về Sóc Trăng lúc đó có hai em Nhung và Bé con của Cậu Mợ Sáu đi về cùng để lên Sóc Trăng học.

Mấy chục năm qua, trôi nổi khắp nơi từ Nam ra Trung, từ Đồng bằng đến Cao Nguyên, từ trong nước đến ngoài nước nhưng Năm chưa hề được dịp trở lại Cà Mau lần thứ hai. Cho dù giờ ở xa xôi biên biệt, Ba, Má, Cậu, Mợ và hai em Nhung, Bé đã vĩnh viễn ra đi. Bao nhiêu đổi thay, cả đến người vợ thân yêu cũng không còn nữa. Vật đổi sao dời nhưng lòng Năm vẫn luôn nhớ về quê mẹ Cà Mau, nơi còn lại những bà con ruột thịt, nơi có những người dân Việt hiền thật hiền. Cà Mau, quê hương thân yêu đó làm sao ai quên được!

Lại một năm nữa qua đi trong đời, bao nhiêu lần Xuân Hạ Thu Đông đến rồi đi! Thời gian đã biến cây non ngày nào thành cây cổ thụ. Dấu vết thời gian đã hằn sâu trong lòng, trên thân thể, trong ánh mắt, tiếng nói, giọng cười... Nhưng thời gian không thể xóa nhòa kỷ niệm đã tích lũy trong khối óc nhỏ bé kia, không thể làm vơi đi tình yêu thương vẫn còn dạt dào trong quả tim của “Thằng Năm”, “Cậu Năm”, “Ông Năm”... nhất là vào mỗi độ Xuân về!

oOo

VĨNH LONG



Quê Tôi

**Kính tặng đồng hương Vĩnh Long
Đặc biệt tặng mừng Sinh Nhật
Minh Hạnh, Ngọc Huê, Kim Sa, Bạch Lan,
Anh Tân, Diệu Bình.*

*Tiền Giang sóng nước tuôn trào
Lục bình theo nước đậm màu phù sa
Đổi đời bỏ xứ phong ba
Một lần trở lại bến phà còn đâu?!*

*Sang sông hờ hững cây cầu
Mỹ Thuận mưa nắng bạc màu thời gian
Còn đâu những chuyến đò ngang
Con đò qua lại rộn ràng bến xưa*

*Buồn vui kẻ đón người đưa
Quán hàng tập nập sớm trưa gọi mời
Bốn mươi năm qua mất rồi
Nửa đời xa xứ, hết đời lưu vong!*

*Vĩnh Long chôn tận đáy lòng
Quê hương tôi đỏ bên giòng Tiền Giang
Thương Long Hồ, nhớ Trường An
Bạn bè Minh Đức, Trà Ôn, Tam Bình*

*Vũng Liêm, Chợ Lách, Bình Minh
Quê tôi đất Vĩnh, địa linh, nhân tài
Vĩnh Long giờ đã phôi phai
Mơ trang kỷ niệm tháng ngày nhớ thương*

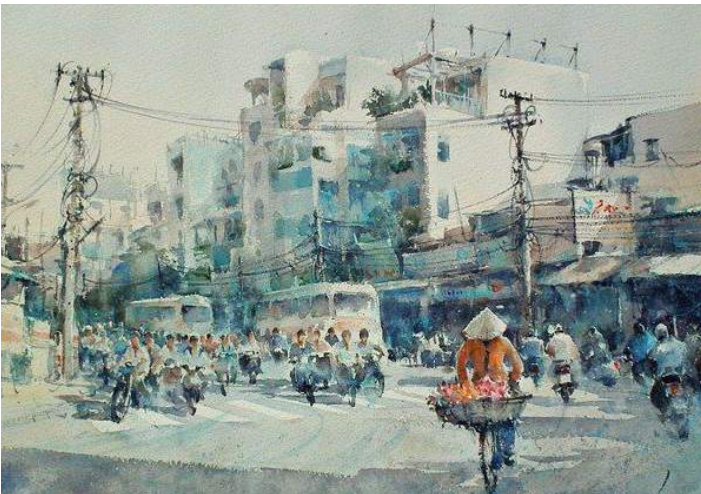
*Đổi thay góc phố, tên đường
Giòng sông bến chợ Vĩnh Long u hoài
Hết rồi... Đất Vĩnh đổi thay!
Người xưa giấu tiếng thở dài trong tim*

*Nép mình tránh giọt mưa đêm
Nhớ ngày tháng cũ bên thềm phố xưa
Lệ buồn nhòa nhạt đêm mưa
Cúi đầu rơi lệ, người xưa khóc thầm...!*

La Nguyễn

MỘT THOÁNG *Quê Nhà*

Nguyễn Nhung



Đã hơn 20 năm tôi chưa một lần trở lại quê nhà, dù bao lần hẹn với người thân trong gia đình ít nhất cũng phải có một lần gặp lại. Nếu không có Đại Hội trường xưa của tôi tổ chức tại Melbourne bên Úc châu, tháp tùng nhiều anh chị đồng môn tham dự thì chắc chuyện về thăm gia đình cũng chỉ là một giấc mơ.

Khi ngồi trong phi cơ chờ hạ cánh xuống phi trường TSN, tôi cảm thấy hơi hồi hộp dù đã nhủ lòng không có gì phải lo lắng. Nổi vui mừng khi sắp gặp lại gia đình, chuẩn bị sẵn những gì phải “đổi phỏ” sau nhiều năm dài xa quê hương. Suốt đoạn đường bay khá dài, trò chuyện cùng một cặp vợ chồng trẻ cũng từ Hoà Lan về thăm nhà. Tuy mới quen, khi biết đây là lần đầu tôi trở lại quê hương anh ta tò mò hỏi:

- Chị có thể cho biết cảm tưởng của chị khi về lại quê nhà?

Cảm tưởng ư? Nhiều lắm chứ, cả nỗi suy nghĩ vẫn vơ nếu như có điều gì không vui xảy tới. Suy nghĩ một chút tôi trả lời anh ta:

- Ngày tôi đi trời còn mờ sương, nay trở về trời đã hoàng hôn. Như một giấc mộng dài. Tôi đang nghĩ đến gia đình, đến niềm vui sum họp sau hơn hai mươi năm mà may mắn là các anh, chị tôi còn sống cả.

Đặt chân xuống phi trường Tân Sơn Nhất, tôi như chạm mặt với một bức tường băng giá, xa lạ quá và lòng lại tràn ngập nỗi lo sợ vẫn vơ. Mãi tới khi qua khỏi những thủ tục phiền phức, ra ngoài gặp lại bao người thân trong gia đình tôi mới thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên, những ngày về thăm nhà tôi không ghi lại gì ngoài những khúc phim và hình ảnh, nhưng trong tâm tôi mỗi một nơi tôi đến đã ghi đậm bao nhiêu cảm xúc buồn, vui ...

Sài Gòn

Hơn hai mươi năm trở lại, Sài Gòn về đêm trời vẫn oi bức. Vây xung quanh là người thân ra đón, tôi ngỡ ngàng nhìn mấy đứa cháu nay cũng già đi với thời gian, trách nào tôi cũng già đi khi mấy đứa cháu ngày tôi ra đi mới ngoài hai mươi tuổi, nay tôi về đã ngoài bốn mươi, đã lập gia đình và với một thế hệ tiếp nối chào đời có vài đứa cháu đã tốt nghiệp Đại Học. Tình cảm của tôi đối với các anh, chị trong nhà, với lũ cháu thân yêu ngày nào không thấy có chút đổi thay trong mắt nhìn của tôi, lại cảm thương hơn khi hiểu những đứa cháu một thời sinh ra, đã cùng với cha mẹ chịu bao thiệt thòi trong nỗi nhọc nhằn, cay đắng sau ngày chiến tranh chấm dứt, hiện tại vẫn vất vả để mưu sinh.

Đêm Sài Gòn đèn màu chớp chớp, những con đường mới mở sau này thuộc vùng phi trường TSN ngày xưa, khi tôi ra đi chỉ thừa thớt nhà cửa và đồng ruộng, nay thành phố xá nhà cửa san sát. Người ta đi đâu mà đông vậy? Lòng đường chật chội hay trước hàng hiên của mỗi căn nhà, hình như vẫn bán buôn một thứ gì đó. Sau này tôi mới nhận ra về phần thịnh này tiêu biểu cho một nền kinh tế ề ọ ột, người dân bán mua, mua bán lẫn nhau để tìm cách sống, giữa một thành phố vật giá leo thang, khó tìm nổi công ăn việc làm vững chắc.

Chiếc taxi đưa tôi trở về căn nhà của người anh cả trong một ngõ hẻm chật không thể nào rộng hơn được nữa. Tuy là hẻm nhỏ nhưng ven bờ rào vẫn phảng phất mùi nguyệt quế, trời nhấp nháy sao đêm, dịu bớt đi chút nóng bức và khói bụi của thành phố đông người. Anh chị tôi vẫn còn thức chờ tôi về, tôi cứ nhớ mãi một ngày nửa đêm về sáng cách đây hơn 22 năm, khi tiễn tôi và gia đình ra đi anh đã bật lên khóc hù hụ. Nay trở về, anh tôi già quá, miệng móm mém vì mất đi những chiếc răng, lần này thì anh không khóc, chỉ lặng nhìn cô em út sau hơn hai mươi năm biệt cách xa...

Đêm đầu tiên về thăm nhà, Sài Gòn ban đêm vẫn hầm hập nóng dù máy lạnh chạy rì rì và quạt quay đều đều. Nhà chật nên tôi rủ bà chị ruột ngủ chung phòng cho vui, chị em rù rì chuyện trò mãi mà chưa ngủ được, tha hồ kể lể bao buồn vui hơn hai mươi năm xa cách. Chị già đi nhiều, thanh âm của “cô giáo già” trầm đi như nốt nhạc buồn. Tuy vậy tôi vẫn nhìn ra sự thương yêu, trù mến săn sóc của chị dành cho tôi như ngày còn thơ dại, và nhớ cả thời gian chị em tôi phải vật lộn để mưu sinh giữa chợ đời đen bạc. Chị là nhân vật cô giáo bán chợ Trời trong câu chuyện “Lá Thư Gửi Thầy Giáo Cũ” tôi viết đã lâu, bóng dáng một cô giáo gầy gò, ngồi bệt trên mảnh ny lông trải bên hiên phố chợ vẫn còn đó. Với anh, chị trong nhà, mỗi người đều được tôi ghi lại thành một câu chuyện, mà sao chuyện nào cũng buồn đến rơi lệ...

Mấy lần thức giấc trong đêm, sớm tinh sương tôi mới chập chờn đi vào giấc ngủ. Ấy là nhờ tiếng chuông, tiếng mõ, tiếng tụng kinh từ nhà hàng xóm

vọng sang, hình như trong các ngõ hẻm ở Sài Gòn luôn luôn có tiếng động, không trẻ con chạy chơi thì cũng là tiếng rao hàng của mấy gánh hàng rong. Nhớ tiếng rao hàng của Sài Gòn năm nao, tôi lại chợt nhớ đến một người bạn cũ, cái thời “cạn ao thì bèo xuống đất” ở nhiều thập niên trước, chúng tôi gặp nhau bên lề đường gió bụi để... mưu sinh. Chị kể lúc kinh tế gia đình xuống đã phải bung thúng xôi rao bán khắp hang cùng ngõ hẻm. Ngặt từ bé đến lớn chị là “em là gái trong song cửa”, nên đâu biết rao hàng làm sao. Bung thúng xôi đi vào con ngõ tối om, nhìn trước nhìn sau không thấy ai chị mới dám cất tiếng rao “Ai ăn xôi không?” thì tự nhiên nghẹn lời, nước mắt rơi là chảy. Chao ơi là tội, trở về Sài Gòn hôm nay, nhớ tiếng rao hàng của những người mua gánh bán bung, tôi lại nhớ đến chị ấy, không biết giờ này phiêu bạt nơi đâu?

Bình minh Sài Gòn trời oi bức, mới rạng đông mà người rít chịt mồ hôi báo hiệu một ngày nắng gắt. Chị tôi rủ đi ra đầu ngõ ăn phở, tôi muốn thưởng thức lại hương vị Phở Sài Gòn năm xưa xem thế nào. Cũng tạm được, chỉ buồn cười là phở Sài Gòn bây giờ lại ăn với rau ngò om, loại rau chỉ dùng để nấu canh chua. Cố nuốt cho xong tô phở nhỏ tôi hiểu đất Sài Gòn vật giá đắt đỏ, muốn bán một tô phở cho người bình dân dĩ nhiên là chủ tiệm phải tính toán kỹ chi ly từng miếng thịt. Tôi không quan tâm về miếng ăn và rất cảm thông khi hoàn cảnh sống chỉ cho phép... có thể thôi!

Quay về nhà bản thân trước mấy va ly đồ đạc ngổn ngang, tôi lại phải chuẩn bị hành lý cho chuyến bay tới qua Úc. Úc đang vào thu, Sài Gòn lại nóng chảy mỡ, trong va ly chèn đầy nhóc quần áo ẩm, tới đây tôi thấy toát mồ hôi, mệt rã rời... khi nghĩ tới lúc phải bước chân vào phi trường, với những thủ tục hải quan rắc rối...

Hai tuần lễ ở Úc, hội ngộ Trường Xưa với các anh, chị đồng môn, được hưởng những ngày vui thật trọn vẹn với các anh, chị dù rất nhiều người tôi chưa gặp bao giờ. Nửa tháng trời ở bên Úc, là đúng nửa tháng tôi được thăm nửa vòng nước Úc. Đó là người ta bảo vậy, vì các tiểu bang của Úc đều nằm lòng vòng theo bờ biển, ở giữa là sa mạc nắng cháy

nên nước Úc rộng thênh thang mà lắm chỗ không có người sinh sống.

Thế rồi sau chuyến Úc Du, những ngày còn lại được cùng các anh chị đồng môn, lang thang trên các nẻo đường, từ Melbourne một ngày bốn mùa nóng lạnh nắng mưa, đến Sydney khí hậu ẩm áp mặc dù bây giờ là mùa thu nước Úc, chúng tôi còn được đến Brisbane biển xanh trời xanh tuyệt đẹp. Hai tuần rong chơi để tận mắt nhìn thấy sự hiền hoà, thân ái của người bản xứ, được gặp lại hai người bạn cũ cùng xóm từ những ngày còn nhỏ. Quay về Sài Gòn đến phi trường TSN, trong lòng lại luẩn quẩn một điều gì mờ mờ không rõ rệt. Ai ngờ lần trở về này lại là lần cuối cùng anh em tôi được sống gần nhau để nói nốt những câu chuyện dở dang...

Trong thời gian ở quê nhà, ngoài những chuyến du lịch ngắn ngày tôi thích về nhà với anh tôi, tuy căn nhà chật chội nhưng cảm thấy được che chở ấm áp. Chị gái tôi từ Long Xuyên lên. Buổi chiều khi cơm nước xong, một lũ cháu lớn, nhỏ ngồi vây quanh nghe các ông, bà nói chuyện. Riêng tôi kể chuyện về nước Mỹ xa xôi, chuyện của đời thường với sự thật 100% về cái xứ sở mà mọi người cứ tưởng chỉ toàn “mật và sữa”. Nước Mỹ đâu phải thiên đàng nhưng nó cũng không phải hoả ngục, cũng “tay làm hàm nhai” nhưng cơ hội thường mở cửa cho người chịu khó và kiên nhẫn sống một cách lương thiện, được bảo vệ và hít thở bầu không khí tự do tuyệt vời.

Thời gian đó sức khoẻ anh tôi đã xuống dốc, với những đêm khó ngủ vì chứng tim mạch hành hạ. Nhờ có tôi về thăm, nên anh có vẻ khoẻ lên nên cả nhà ai cũng mừng, những bữa cơm đơn sơ trong gia đình ngon hơn nhà hàng dù thật là giản dị. Lại nhớ đến những bữa cơm dưa cà của mẹ tôi thời thơ ấu, cái vui không phải vì “cao lương mỹ vị” mà vì cái tình đầm ấm của một gia đình đoàn tụ.

Sau bữa cơm tối cả nhà quây quần bên nhau nói chuyện cũ. Trong mỗi hồi tưởng, anh tôi nhắc nhiều về căn nhà cũ nơi chôn nhau cắt rốn ở phố Cửa Tiền, Sơn Tây, thuở tôi còn bé dại. Ba Vì, tỉnh Sơn

Tây thuộc miền Bắc là quê tôi đó, nơi có một anh hùng là Ngô Quyền đánh đuổi quân Nam Hán năm 938, đã đi vào giòng sử xanh của dân tộc. Những lần hành quân giày “sault” bê bết bùn sinh, và cả những khuôn mặt đồng nghiệp báo chí, hay đồng đội cùng làm việc chung ngày xưa trong đời lính, anh tôi chẳng quên ai. Mấy đứa cháu nội, ngoại của anh lại há hốc mồm ra nghe các ông bà nói chuyện. Đối với chúng cũng giống như chuyện đời xưa, mà nào có xa xôi gì, chỉ mấy chục năm trước thôi sao lại giống như chuyện cổ tích. Việt Nam bây giờ không còn khói lửa chiến tranh, mà chỉ còn là khói bụi ngập đường, đâu tìm ra được cái êm đềm của “đường xưa lối cũ” với những tà áo dài tung bay trên hè phố.



Chuyện hai chị em tôi cũng buồn. Chị kể lại cảnh một cô giáo nghèo, lắm khi trên mâm cơm chỉ duy nhất có một cái hột vịt giấm nước mắm để chấm rau. Mỗi năm tiêu chuẩn phân phối mỗi người 2 mét vải, may được cái quần thì không có cái áo. Mấy đứa cháu lại hít hà, miệng há ra vì ngạc nhiên quá đỗi. Một đứa cháu ngoại của anh quay qua hỏi mẹ nó:

- Thật không mẹ?

Mẹ nó là đứa cháu gái gọi tôi bằng cô, gật đầu trả lời con giọng cũng bùi ngùi:

- Thật đó, tại bây giờ con no đủ rồi nên không thấy được cảnh đó đâu. Hồi đó bằng tuổi con mẹ đã phải nghỉ học ở nhà vì trường huyện xa quá, phải học thêu may đan lát tiếp ông bà ngoại kiếm cơm”. Rồi nó đánh trống lảng: “Thôi con đừng hỏi nữa...”

Giọng cháu nghẹn ngào vì nỗi khổ ngày xưa hiện về như một cuộn phim buồn. Tôi nhìn cháu mà đứt ruột, nghèo là cái tội đổ lên đầu người dân một thời tưởng như chuyện cổ tích. Những đứa cháu ngoan ngoan con của các anh, chị tôi, trưởng thành từ cái khổ, như cái ách của con trâu cày buộc lên cổ người trên thửa ruộng cần khô.

Thời gian thấm thoát qua đi, một năm rưỡi trôi qua là lúc anh tôi cũng “rũ bụi trần” về với ông bà, cha mẹ bên kia thế giới. Buồn vì mất đi người anh thân yêu, ngày tôi còn nhỏ anh phụ mẹ nuôi em, một người anh đúng nghĩa “Quyền Huỳnh Thế Phụ”, mỗi lần nghĩ về anh tôi lại chảy nước mắt. Nhận lá thư chia buồn của một người bạn, đọc mấy câu “Sống Gửi Thác Về” tôi chợt giật mình “ngộ” ra chữ VỀ nghĩ ngợi mãi và dần vui bớt nỗi buồn, thì ra anh tôi chỉ VỀ với mẹ, với cha, với cội nguồn, “Lá Rụng Về Cội” là thế!

Nghe gia đình kể lại trong những ngày cuối đời, lúc tỉnh lúc mê anh đã nhiều lần nhìn lên di ảnh của mẹ tôi trên bàn thờ mà gọi “mẹ, mẹ” biết bao nhiêu lần. Chẳng biết người ta thế nào, nhưng với anh thì tôi cho rằng từ thuở còn trẻ đại cho tới khi trưởng thành, anh luôn gần gũi mẹ nên lúc nào cũng con đâu mẹ đó. Dân nhà binh, mỗi lần thuyền chuyển đi đơn vị mới anh tôi luôn mang mẹ và em theo, bởi vậy đời tôi cũng trôi nổi theo bước chân người anh là Lính, biết nhiều nơi chốn hay nếp sống của người dân miền sông nước.

Ngoài ra trong những ngày cuối đời ấy anh cũng hay gọi tên các em, trong khi đã có một bầy con, cháu bộn bề. Phải chăng đến giây phút ấy trong tâm hồn mỗi người, vẫn có những lúc quay về quá khứ, nhớ về mái ấm gia đình trong đó có hình bóng những người thân yêu của mình. Chết chưa phải là hết, triết lý theo tôn giáo nào thì chết chỉ có nghĩa là tiếp nối về một nơi nào đó Bình An, rất mù mờ như khói sương. Tôi vẫn nghĩ như vậy và hy vọng anh tôi gặp lại những người thân, những đồng đội của anh đã yên nghỉ từ lâu.

Nhắc chuyện cũ về mẹ tôi, năm mẹ mất cũng là những năm gạo châu củi quế, hôm nào mấy đứa

cháu đi “ruộng” đem về được rổ ốc béo là bà biến chế ngay thành món ốc nấu khế cho cả nhà được một bữa ngon cơm. Khi mẹ mất, chị em tôi tìm và giữ được hai chiếc áo cũ của mẹ, lằng lằng chia nhau kỷ vật thân thương nhất của người mẹ hiền tảo tần chất chiu nuôi con ăn học. Chị tôi giữ cái áo cánh nâu còn hằn những nếp nhăn bạc màu hai bên nách áo, tôi giữ chiếc áo dài màu cánh dán mẹ tôi vẫn mặc đi nhà thờ, những đường chỉ cũng bạc màu với thời gian.

Ngày anh tôi mất, chị nghĩ đến chuyện giao lại tấm áo kỷ niệm của mẹ cho đứa cháu đích tôn của mẹ tôi, đứa con trai đầu lòng của anh tôi mà bà nội đã nâng như trứng, hứng như hoa khi cháu mới chào đời, nay cũng là một nhà giáo. Tấm áo ấy được phủ lên quan tài của anh tôi, như muốn nói với anh rằng: “Cuối cùng thì mẹ cũng đón anh về, anh cũng được ôm trong vòng tay yêu thương của mẹ.”

oOo





Xuân Đây Con Vắng Nhà

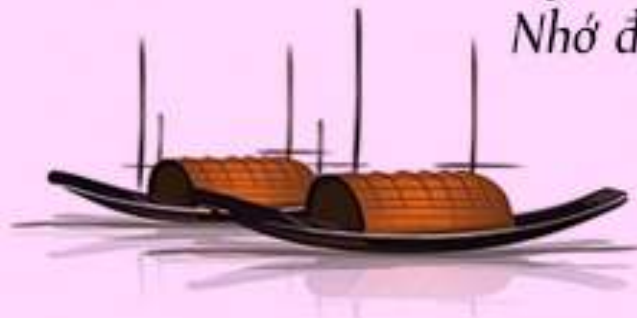
Mẹ ơi!

Con biết xuân này con vắng nhà
Ngoài kia chim hót vang lưng ca
Mà lòng chan chứa niềm thương nhớ
Nhớ Mẹ năm nay tuổi đã già

Xuân lại trở về nơi xứ lạ
Quê nhà thăm thẳm chốn mù xa
Bánh chưng ngày Tết Mẹ hay nấu
Chuối ngọt hương thơm nếp mặn mà

Thuở bé tung tăng trong áo mới
Ngây thơ hơn hởi đón vui chơi
Nào hay tuổi Mẹ ngày chồng chất
Như cánh mai vàng bất chợt rơi

Pháo nổ đi đùng khắp mọi nơi
Đèn hoa kết sáng rực bầu trời
Người người vui đón mừng năm mới
Nhớ đến Mẹ già lòng chẳng với



Phạm Thế Hưng

Năm Thân Nổi Chuyền KHỈ

Hàn Lâm NGUYỄN-PHÚ-THỨ

**(Bính Thân từ 08-02-2016
đến 27-01-2017)**



(Trích dẫn tác phẩm Tử-Vi & Địa-Lý Thực-Hành của Gs Hàn Lâm Nguyễn-Phú -Thứ)

Sau năm Ất Mùi chấm dứt, thì đến năm Bính Thân được bàn giao từ giờ giao thừa bắt đầu giữa đêm chủ nhật, 17-02-2016 để cầm tinh đến 24 giờ đêm 27-01-2017. Năm Bính Thân này thuộc hành Hỏa và mạng Sơn Hạ-Hỏa, năm này thuộc Dương,

có can Bính thuộc mạng Hỏa và có chi Thân thuộc mạng Kim.. Căn cứ theo luật thuận hợp hay khắc kỵ của Ngũ Hành, thì “mạng Hỏa khắc mạng Kim” tức năm này “Can khắc Chi” hay nói khác đi Trời khắc Đất. Bởi vì, mạng Hỏa được khắc xuất, mạng Kim bị khắc nhập. Do vậy, năm này xem như là năm xấu nhứt tổng quát, không thể thực hiện gì kết quả như ý. Trường hợp này, giống như những người có: mạng Hỏa gặp năm mạng Thủy - mạng Thủy gặp năm mạng Thổ - mạng Thổ gặp năm mạng Mộc và mạng Mộc gặp năm mạng Kim. Được biết năm Thân vừa qua là năm Giáp Thân thuộc hành Thủy, nhằm ngày thứ năm, 22-01-2004 đến 08-02-2005.

Căn cứ theo Niên Lịch Cổ Truyền Á Đông xuất hiện được minh định quảng bá từ năm 61 của đời Hoàng Đế bên Tàu, bắt đầu năm 2637 trước Công Nguyên, cho nên chúng ta lấy $2637 + 2016 = 4653$, rồi đem chia cho 60 năm, thì có kết quả Vận Niên Lục Giáp thứ 77 và số dư 33 năm bắt buộc rơi vào Vận Niên Lục Giáp thứ 78 bắt đầu từ năm 1984 đến năm 2043. Do vậy, năm Giáp Thân 2016 này là năm thứ 33 của Vận Niên Lục Giáp 78 và năm Thân kế tiếp sẽ là năm Mậu Thân thuộc hành Thổ, nhằm ngày thứ tư tính từ 26-01-2028 đến 12-02-2029.

Năm Thân tức Khi cũng là Khởi, cho nên trong bàn dân thiên hạ cũng thường nhắc nhở luôn trong sinh hoạt xã hội hằng ngày, từ đó mới có những từ ngữ liên quan, xin trích dẫn như sau:

Thân là con Khi đứng hạng thứ 9 của 12 con vật trong Thập Nhị Địa Chi. Loài Khi có đặc tính giống loài người, thuộc loài có vú, sanh con, có 4 chân như: Trâu, Bò, Ngựa, Dê, Chó, Mèo v.v, nhưng hai chân trước có thể biến thành tay, thường ở trong rừng, ưa nhảy nhót, đu chuyền từ cây này sang cây khác, sống từng đoàn, thông minh hơn các thú vật khác, cho nên thường bắt chước loài người, vì thế được con người huấn luyện để biểu diễn trong những đoàn xiếc cùng với Voi, Sư Tử, Chó mà chúng ta thường thấy, nhứt là trong film Tarzan.

Các dòng họ loài Khi, xin trích dẫn đơn cử như sau: **Đuôi Ươi, Vượn, Vượn Trắng** (Bạch Viên), **Di hâu, Mộc Hâu, Tê Thiên Đại Thánh** tức **Tôn Ngộ**

Không v.v.

Khỉ đột = là loài Khỉ lớn con xem như chúa tể loài Khỉ.

Khỉ lọ nồi = là loài Khỉ có đầu màu đen.

Khỉ bạc má = là loài Khỉ, có gò má màu trắng.v.v.

Ngoài ra, chúng ta còn thấy những từ ngữ khác như sau: **Khỉ Mắc, Khỉ Khô, Cầu Khỉ, Sọ Khỉ** .v.v.

hoặc là:

- *Nuôi Ong tay áo, nuôi Khỉ dòm nhà*

- *Rung cây nhát Khỉ*

- *Nhăn nhó như Khỉ ăn Gừng...*

Giờ Thân = là giờ bắt đầu từ 15 giờ đến đúng 17 giờ chiều.

Tháng Thân = là tháng bảy của năm âm lịch.

Khi viết năm nay là năm Giáp Thân, tôi lại nhớ năm Giáp Thân (1884) xa xưa, có ảnh hưởng lịch sử quê hương mình. Bởi vì, năm này Pháp thấy nước ta yếu nên lại làm áp lực buộc ký kết thêm hòa ước thứ tư do Ông Patenôtre đại diện Pháp Hoàng ký tên, nên gọi là hòa ước Patenôtre tức Hòa Ước Giáp Thân 1884. Đây là ý đồ của Pháp lấy hết nước ta, để đặt nền đô hộ tại Việt-Nam gần 100 năm, sau khi Pháp thảm bại trận Điện Biên Phủ năm Giáp Ngọ 1954.

Nhân đây, nói về Tết năm con Khỉ cầm tinh, xin trích dẫn một trong những món ăn liên quan đến con Khỉ, trong dịp Bà Từ Hi Thái Hậu, đời nhà Thanh Trung Hoa, khoản đãi phái đoàn sứ thần thuộc các quốc gia Tây Phương, nhân dịp mừng Xuân Canh Tý 1874. Tiệc được chuẩn bị 11 tháng 6 ngày trước, có 1750 người phục vụ, tốn kém 98 triệu hoa viên thời bấy giờ tương đương 374 ngàn lượng vàng ròng, gồm 400 thực khách và kéo dài suốt 7 ngày đêm bắt đầu giờ giao thừa Tết nguyên đán năm Canh Tý.

Đó là món Nào Hầu tức Óc Khi như sau:

Vùng Thiên Hòa Sơn thuộc tỉnh Sơn Đông có một rừng cây Lê gọi là Ngọc Cẩn Lê, trái Lê trị được các bệnh nhiệt uất, can thận và ho kinh niên. Rừng Lê có rất nhiều Khỉ, chúng nó ăn hết cả trái. Nhờ ăn

Ngọc Cẩn Lê nên thịt Khỉ nơi đây rất ngon thơm, lại chữa được bệnh loạn óc, tê liệt và bán thân bất toại. Về được tính óc khỉ quý hơn thịt gấp bội. Dân chúng trong vùng tìm đủ cách bảo vệ rừng Lê, nhưng không có kết quả, bởi giống Khỉ nơi đây có ba xoáy, tinh khôn, né tránh thợ săn và bầy rập một cách tài tình.

Tương truyền, Bà Từ Hi Thái Hậu xuống chiếu phải bắt cho được 200 con Khỉ tơ, chưa thay lông lần nào, mỗi con được trọng thưởng 10 lượng vàng ròng. Con số này quá nhiều, thợ săn không thể đáp ứng đủ số, về sau Tây Thi giảm bớt xuống chỉ còn 80 con, để đáp ứng 5 thực khách dùng một con. Khỉ mang về được nuôi bằng thức ăn tinh khiết, bổ dưỡng, ngoài ra còn tắm gội sạch sẽ. Mặt khác, lại cho đóng 80 cái hộp tròn giống như cái trống nhỏ mở ra khép vào được, một mặt trống có khoét lỗ tròn vừa đủ diện tích cho cái đầu con Khỉ ló lên kèm theo một cái gong làm cho con Khỉ không thể cục cựa được.

Trước khi bắt đầu món ăn này, bầy Khỉ được tắm rửa lần chót, xịt nước hoa thơm ngát và cho uống một loại thuốc để tắt cả năng lực, tinh túy con Khỉ tập trung lên não bộ, óc Khỉ vì lẽ ấy sẽ gia tăng chất bổ bội phần. Muốn cho các quan khách Tây Phương bớt thấy sự dã man, ăn uống được mạnh miệng đồng thời làm cho món ăn mang ít nhiều ý nghĩa lịch sử, Thanh triều còn cho các con Khỉ vận triều phục, đội mũ, vẽ mặt, mang râu giống như một đại quan của triều đình, trên cổ đeo một tấm bảng nhỏ ghi rõ tên họ, tuổi tác cùng quan chức thuở sanh tiền. Những con Khỉ đó tượng trưng cho những nịnh thần, gian tặc... khả ố nhứt, gian ác nhứt, bị dân chúng oán ghét tận xương tủy như: Tần Cối, Bí Trọng, Vưu Hồn, Bàng Hồng, Trương Bang Xương, Mao Diên Thọ... phải chịu chết để đền tội với đất nước.

Khi tiếng khánh ngọc từ tay Bà Từ Hi Thái Hậu trỗi lên để báo hiệu đến món nào hầu, thì nội thị dọn ra mỗi bàn một cái lồng chứa Khỉ cho 5 thực khách. Kế tiếp tên nội thị một tay gỡ mũ, một tay dùng búa bằng ngà nhỏ giáng xuống đầu Khỉ, động tác này đã được tập luyện thuần thục từ trước để chỉ

cần một búa duy nhất là đủ đưa con Khi sang bên kia thế giới.



Cùng lúc ấy nhạc đệm trời lên và tên nội thị sẽ ngâm nga một câu theo tiếng nhạc, đại ý như Mao Diên Thọ đã thụ hình hay Tần Cối đã đền xong tội phản thần. Đoạn tên nội thị lập tức dùng một tấm lụa bạch đầy kín toàn bộ cái đầu con Khi, chỉ chừa một lỗ thật nhỏ vừa đủ đưa cái miệng bạc vào mức khối óc Khi. Nào Hầu được xối lên bằng nước sâm nóng hổi cho tái đi, bớt đỏ. Lúc thực khách vừa mức óc Khi ra ngoài, nội thị dùng nữa bạc gạt bỏ phần da đầu và những mảnh sọ bẻ để khách dễ dàng thưởng thức nhiều ít tùy thích. (tài liệu này do Một Sách sưu tầm và tường thuật).

Hơn nữa, vì loài Khi là loài chống lại được các bệnh thông thường, cho nên người ta thường nuôi nó ở trước nhà để cho con cháu ít bệnh hoặc nuôi chung với chuồng hay tàu Ngựa để tránh bệnh cho Ngựa.

Các chuyện huyền thoại về loài Khi rất nhiều như: Tề Thiên Đại Thánh đi thỉnh kinh Tam Tạng cùng với thầy Huyền Trang và Trư Bát Giới - Bạch Viên Tôn Các (Bạch Viên tức con Vượn Trắng) - Đuôi Ươi Giử Ông .v.v. trong dân gian đã kể quá nhiều, ai cũng biết nên không thể kể lại mất nhiều thì giờ.

Khi bàn đến tuổi Khi thuộc năm Giáp Thân, xin trích dẫn nhắc lại sự liên quan như sau:

Giáp Thân và Giáp Dần có cùng mạng Thủy, cho nên muốn tính năm sinh thuộc mạng gì trong Ngũ Hành, chúng ta phải nhớ câu: Hán (Thủy) Địa (Thổ) Siêu (Hỏa) Sài (Mộc) Thấp (Thủy) (nếu cần xem lại trang 375 quyển thượng đã dẫn).

Tuổi Thân được Tam Hạp là: Thân, Tý và Thìn. Bởi vì, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của Ngũ Hành thì: Thân có hành Kim, Tý có hành Thủy và Thìn có hành Thổ, cho nên chúng ta phân tách từng cặp tuổi chỉ thấy tuổi Thân được tương sinh với tuổi Tý và tuổi Thìn như sau:

cặp Thân và Tý có:

Hành Kim (Thân) sinh hành Thủy (Tý), cho nên được tương sinh. Bởi vì, hành Kim bị sinh xuất và hành Thủy được sinh nhập.

cặp Thân và Thìn có:

Hành Thổ (Thìn) sinh hành Kim (Thân), cho nên được tương sinh. Bởi vì, hành Thổ bị sinh xuất hành Kim được sinh nhập. Trong khi, hành Thổ (Thìn) khắc hành Thủy (Tý) cho nên bị tương khắc. Bởi vì, hành Thổ được khắc xuất và Thủy bị khắc nhập. Do vậy, cặp tuổi Thìn và Tý xem như Không Được Tương Hạp, chỉ có tuổi Thân được Tương Hạp cả tuổi Thìn và tuổi Tý mà thôi hay nói khác đi, tuổi Thân được Nhị Hạp cả tuổi Thìn và tuổi Tý.

Ngoài ra, tuổi Thân thuộc chi dương, kết hợp với 5 can dương, có hành gì? xin trích dẫn như sau:

Các tuổi Thân thuộc hành gì?

Giáp Thân - Thủy
Bính Thân - Hỏa
Mậu Thân - Thổ
Canh Thân - Mộc
Nhâm Thân - Kim

Trước khi tạm kết thúc bài này, tôi xin trích dẫn thời gian 10 năm những năm con Khi vừa qua và sắp tới có Hành như thế nào? để cống hiến quý bà con đồng hương nhàn lãm hoặc xem mình có phải sinh đúng năm Thân hay không như dưới đây:

Tên Năm	Thời Gian	Hành Gì?
Mậu Thân	02-02-1908 đến 21-01-1909	Thỏ
Canh Thân	02-02-1920 đến 07-02-1921	Mộc
Nhâm Thân	06-02-1932 đến 25-01-1933	Kim
Giáp Thân	25-01-1944 đến 12-02-1945	Thủy
Bính Thân	12-02-1956 đến 30-01-1957	Hỏa
Mậu Thân	30-01-1968 đến 16-02-1969	Thỏ
Canh Thân	16-02-1980 đến 04-02-1981	Mộc
Nhâm Thân	04-02-1992 đến 22-01-1993	Kim
Giáp Thân	22-01-2004 đến 08-02-2005	Thủy
Bính Thân	08-02-2016 đến 27-01-2017	Hỏa

Nhân dịp bước sang năm Bính Thân kính chúc tất cả quý bà con đồng hương được An Lạc và mọi nhà được Hạnh Đạt và Đắc Thành Như Ý.

oOo



Xuân Tha Hương Nhớ Thương Quê Nhà



*Lâu lắm rồi con chưa về thăm mẹ
Đất khách buồn ngời nhớ đến cố hương
Nhớ ngày nào con đau xót lên đường
Mẹ tiễn con đi với đôi giòng lệ*

*Đêm u buồn ánh trăng tà vừa xế
Chuyến tàu đêm ra bể máy ngập ngừng
Như nương náu quê hương muốn dừng lại
Lòng con buồn đôi giòng lệ rưng rưng*

*Nay Xuân về con nhớ quá vô chừng
Nhớ cây mai vàng nở rộ vào xuân
Cha khéo cắt từng cành từng nhánh đẹp
Ba mươi Tết, cắm vào bình để chưng*

*Rồi thấp nhang cúng lạy đốt pháo mừng
Tiễn năm cũ chào xuân vào năm mới
Đã từ lâu rồi con hằng mong đợi
Một ngày về vui Tết tại quê nhà*

*Cùng cha đi thăm bà con lối xóm
Thăm thân nhân và tảo mộ ông bà
Bốn mươi năm rồi con đã cách xa
Mong được thể để trọn tình trọn nghĩa*

*Con mong lắm. Mẹ ơi! con sẽ về
Đốt nén hương vái vong linh người chết
Cho quê mình được hưởng vạn niềm vui
Đó là điều con hằng mong trước hết*

Song An Châu

TÌM HIỂU về *Hoa Mai Vàng* **Việt Nam**

Lê Văn Lân



Tôi thấy hình như năm nay ở Mỹ người Việt tha hương mừng xuân có vẻ xôm tụ hơn những năm trước. Cảm tưởng này có thể là do tôi coi những chương trình truyền hình VN thấy người mình trang hoàng hoa rất nhiều, đặc biệt nhất là hoa sắc vàng: như cúc đại đóa và hoa mai vàng. Màu vàng của hoa có quang phổ rất mạnh nên gây tác dụng mãnh liệt vào thị giác, nhất là dân Việt còn treo những lá cờ vàng ba sọc đỏ của mình làm cho quang cảnh càng thêm rộn rã nức lòng người.

Một điều rất cảm động đối với dân tỵ nạn VN xuất phát từ miền Nam sau khi CS vô tụy là bỏ xứ tha phương đã du nhập vào đất khách thú chưng hoa mai vàng mỗi khi Xuân về Tết đến. Nhìn mai vàng, chúng ta tự nhiên thấy lòng mình ấm lại đó. Vậy tại sao chúng ta hãy nói ba điều bốn chuyện để nhớ về hoa mai vàng VN nhé!

Đúng vậy. Nếu ở miền Bắc hoa Đào là tương trưng cho ngày Tết thì tại miền Nam hoa Mai cũng là tương trưng cho ngày Tết ở miền Nam.

Tết đến từ vùng Ngũ Quảng trở vào miền Nam không nhà nào không có một cành mai, hoa mai giữ được lâu ngày làm cửa nhà thêm vẻ ấm cúng. Ở miền Nam vì không có loại mai có hương thơm nên thường chỉ chơi Mai vàng loại không có hương thơm, nhà nào cầu kỳ thì gửi mua tận ngoài Trung cảnh mai loại có hương thơm về chưng Tết.

Mai vàng đẹp nước ta thuộc các thứ giống loài *Ochna integerrima* Lour. (còn có tên cũ là *Elaeocarpus integerrima* Lour. và *Ochna harmandii* Lec v.v...), mọc hoang rừng còi từ Quảng Trị vào Nam tuy rằng tài liệu thực vật lại cho biết là loài này có thứ giống hoa trắng. Theo giáo sư Tôn Thất Trình, có nhiều thứ giống chịu đựng được nhiệt độ lạnh hơn Quảng Trị, như các thứ giống tìm thấy ở rừng miền Bắc Thái Lan, thuộc các nhóm rừng lá rụng – deciduous forests Đông Nam Á Châu.

Các thứ giống miền Trung hay miền Nam Việt Nam thì luôn luôn có lá xanh, phải lảy (lặt) hết lá vài tuần trước Tết (có khi phải xông thêm khói, nay có thể dùng các chất điều hòa sinh trưởng như

Gibberellins..?) hoa mới nở đúng vào dịp Tết được. Nhưng chắc cũng có nhiều thứ giống mai vàng rụng lá vào dịp Giêng, Hai, đầu mùa khô kích lệ cây đâm bông như vài thứ giống cây cao su – hevea cây nghỉ ngơi, rụng lá đúng vào dịp Tết, khỏi mất công khiến (forcing) hoa, có khi phiền phức. Các thứ giống mai vàng này cũng như các thứ giống cây cao su rụng lá, đúng dịp Tết dân Việt nghỉ ngơi phục sức, đúng là những cây Việt lấy hoa thưởng thức, hay lấy mũ nuôi sống một phần dân tộc ta.

Qua ảnh chụp, tôi thấy ở nhà thờ Đức Mẹ La Vang Quảng Trị tại hang đá Đức Mẹ có một cây mai vàng bông nở sum suê trông rất mãn nhãn. Ở Việt Nam thì tại vùng Phan Rang khắc khổ ít mưa khô ráo có nhiều rừng mai hơn cả.

Loài hoa chuông vàng Forsythia chung cho đỡ nhớ

Chúng ta còn nhớ vào cuối thập niên 1970 và đầu thập niên 1980, chưa có phong trào chơi mai vàng vào ngày Tết, nên nhiều người Việt ở Ca Li đã đem bán Tết những cành hoa chuông vàng để thay thế cành mai. Tên của hoa này nghe nói là hoa Forsythia.

Đây là một vài thứ giống của tông chi thực vật Forsythia, một nhóm cây lùm bụi hay thân leo ở Mỹ rụng lá mùa đông và đến khoảng tháng Hai tháng Tư dương lịch các cành không lá đâm hoa. Hoa Forsythia có tên chữ Nho là Liên Kiều, nhưng vì hình dáng của hoa giống như những chiếc chuông nhỏ nên người mình bèn gọi là “hoa chuông vàng” cũng đúng.

Các cành hoa Forsythia cũng giống như loài mai nếu lật lá vào mùa lạnh của khí hậu Hoa Kỳ sẽ đâm ra hoa mà danh từ thực vật gọi là khiến ép – forcing.

Ở Ca Li, người ta khai thác ba loài Forsythia là: _ loài Forsythia suspensia còn có tên là Forsythia liễu rủ- weeping Forsythia, cành leo có thể ra rễ khi đụng vào đất ẩm ướt,

_ loài Forsythia viridissima là Forsythia thân xanh, hoa cũng màu vàng xanh lọt, không có gì là đẹp cho lắm.

_ Forsythia intermedia (có thể là giống lai giữa hai loài kia)

Đây là những loài hoa vàng đủ sắc độ mà người Việt vì nhớ đến hoa mai quê hương bèn tạm dùng chúng thay thế để chưng Tết, chứ màu vàng không tươi thắm như mai vàng nước ta. Có loại có màu vàng đậm nhưng lại pha thêm màu cam mất bớt sắc vàng tươi đẹp đi lại có loại hoa vàng kim, nhưng lại có cánh ngăm ngăm đen, hung hung. Tóm lại, loài hoa Forsythia tuy có sắc vàng, ngó đại thể thì giống cây mai vàng VN, chưng tạm để đỡ nhớ nhà, chứ không thể nào thay thế cây mai vàng được.

Nói đến hoa chuông vàng Forsythia suspensia với cái tên được thảo là Liên Kiều, làm tôi nhớ đến bài thơ dùng toàn tên được thảo mà kết lại thành một bài thơ tình mùi mẫn. Bài thơ này tôi tạm gọi là Bài Thơ Thuốc Bắc như sau:

*Trước kính lạy trông ơn Bối Mẫu,
Sau tỏ cùng thực nữ Hồng Hoa
Đôi ta từ Bán Hạ giao hòa
Lòng những ước Liên Kiều hai họ
Duyên Xích Thược anh đà gấn bó
Nghĩa Quế Chi, em khá ghi lòng.*

Vào đầu xuân mà đọc được bài thơ tình được mùi thuốc bắc thật là thú vị lắm với những vi như Bối Mẫu, Hồng Hoa, Bán Hạ, Liên Kiều, Xích Thược, Quế Chi! Chắc chàng trai tỏ tình với nàng con gái đại khái như sau chẳng:

– Trước hết ta thấy mối tình của chàng rất đôn hậu, khi ngỏ lời yêu ai, chàng vẫn không quên ơn đức mẹ già qua bốn chữ “trông ơn Bối Mẫu”!

– Nàng con gái này chắc má đỏ môi hồng nên chàng mới tán là “thực nữ Hồng Hoa”

– Chàng và nàng có lẽ gặp gỡ nhau từ giữa mùa hè nên mới nói là “Bán Hạ giao hòa”

– Mới gặp nhau, chàng đã ngỏ ý ước ao cưới xin qua bốn chữ “Liên Kiều hai họ”

– Chàng lại nói rằng tình của chàng như duyên xích ràng buộc qua bốn chữ Duyên Xích Thược, và nồng thắm như vị Quế Chi.

Dược tính của vị Liên Kiều là gì? Liên Kiều nghĩa bóng là bắc cầu, nhưng về công hiệu thì trái của cây Liên Kiều có tính hơi hàn, vị đắng, dùng trị sốt, khử độc khi cảm cúm, hay sỏi trẻ em. Khoa học phân chất tìm thấy nó chứa chất Phillyrin trị sốt, có tác dụng chống những loại cầu khuẩn.

Những tên Mai trong thực vật học

Nhân nói đến tên gọi Mai trên phương diện từ ngữ, chúng ta lại sức nhớ ở Sài Gòn Chợ Lớn có địa danh là Chùa Cây Mai vì cây này lớn lắm nên mới thành địa danh. Vậy cây Mai này có phải là cây Mai vàng ngày Tết không?

Các cụ ta xưa thấy hoa gì đẹp to hay nhỏ, dáng hoa hồng đều gọi là mai. Chúng không phải là loại Mai Tết mà lại thuộc những loài, những họ thực vật xa lắc xa lơ. Cây Mai nói trên là cây Bạch Mai, hoa nở trắng cây, tức là một đại thụ trong Nam nổi tiếng vì Pháp đã triệt hạ cây này ở chùa Cây Mai vùng Sài Gòn vào thời kỳ xâm chiếm miền Nam, thế kỷ thứ 19. Đó là cây Mai mù u, loài *Ochrocarpus siamensis* var. *odoratissimus* Pierre, thuộc họ Bứa *Guttiferae* (chứ không phải họ Mai vàng *Ochnaceae*).

Ngay cả đến cây Mù U có hoa trắng và trái tròn tiết ra nhựa mùi hăng hắc bôi ghẻ rất hay được có cái tên là Cây Thủy Mai (gọi là Thủy Mai vì thích mọc quanh bờ nước).

Ta cũng nên nhắc đến cây Mai Chiếu Thủy (Phạm Hoàng Hộ ghi là Mai Chân Thủy) với tên thực vật là *Wrightia religiosa*.

Ngoài ra, tên Mai còn nhận thấy trong loài hoa hồng (rose) với cái tên Mai Khôi (hoặc là Môi Khôi, hay Mân Côi như trong tràng hạt rosary của tín đồ Công giáo).

Cũng nên nói về chữ Mai trong bài ca dao Trần thủ lưu đồn nói về hoàn cảnh cực khổ của những người lính thú ở miền thượng du Bắc Việt:

*Miệng ăn măng trúc măng mai,
Những tre cùng nứa láy ai bạn cùng.*

Măng Mai là loại măng gì? Kỳ thực phải nói là Măng Mạy! theo tiếng Thổ Tày nhưng người Việt đọc thành Măng Mai.



Những loại Mai mơ

Mai tả nhiều ở miền Bắc là mai đào hay mai mơ (apricot) thuộc họ hoa hồng *Rosaceae*. Các mai đào, mai mơ thường chỉ có một nhụy cái, về sau chỉ cho một trái như trái đào, trái mơ. Mai mơ được dân Nhật lựa chọn nhiều làm cây hoa cảnh và uốn éo thân làm kiểng bonsai rất đẹp. Ngày xưa, Ứng Trai Nguyễn Trãi đã từng tả những thân mai già cỗi đẹp lão, như trong câu “lão mai năng chăm sóc, màu vóc đáng thời gian” u nần, gân guốc như ở loài mơ Nhật làm hoa cảnh- *japanese flowering*.. chúng tôi nghĩ rằng đó là những mai mơ apricot thân u nần gân guốc như loại Mơ Nhật làm hoa cảnh – *Japanese flowering apricots*.

Và chắc đó cũng là loại mai mà thi sĩ Chu Mạnh Trinh tả ở chùa Hương tích: “thỏ thẻ rừng mai, chim cùng trái“, vì đã có người miền Bắc mô tả nhiều loại trái mơ (mai) chua ngọt khác nhau ở vùng này làm kẹo ô mai mơ rất ngon và cũng có thể làm ô mai muối (ume) rất thịnh hành ở Nhật và đang phổ biến ở Hạ uy Di – Hawaii.

Ở miền Bắc có hai loại trái mơ vàng là *Prunus armenica* L. là trái mơ bán đầy chợ Hà Nội mỗi năm hoa nở thơm ngát, nhưng ít khi là hoa vàng. Hoa vàng trái mơ vàng tên khoa học là loài *Prunus mume* L., quốc tế gọi là mơ Nhật – *japanese apricot*, trái đầy lông, thịt dính vào hạt tròn, rất cứng, trồng khá nhiều ở Hòa Bình, Cao Bằng, Lạng Sơn.

Những mai vàng ở Mỹ

Tôi nghe nói ở Cali vào dịp Tết người Việt bắt đầu đem bày bán những chậu mai vàng giống y hệt như giống Ochnaceae ở VN, chứ không cần bày bán loại Forsythia tức là hoa Liên Kiều chuông vàng nữa?

Sau hơn 10 năm quen thuộc với cỏ cây hoa lá Ca Li, giữa thập niên 1980, vài người Việt đã bắt đầu đem bày bán các chậu mai vàng.

Trước tiên là loài mai vàng xinh đẹp của Mỹ tên khoa học là *Ochna pulchra*, cây cao 5m, mọc rộng 3m, mọc chậm, hoa màu vàng chanh lọt, ở Hoa Kỳ nở vào mùa thu, hoa đầy cây dày đặc thơm ngát (có lẽ ít thấy ở các giống mai vàng Việt Nam), rất thích hợp ở những gia viên tương đối nhỏ bé ở Hoa Kỳ. Cây rụng lá một thời gian ngắn vào cuối đông. Vào mùa xuân ở Mỹ, lộc đâm ra đầu tiên màu tím, rồi đỏ dần sau đó lá mới xanh. Vào thu, lá đổi màu rất lạ, trước khi lá rụng. Lá răng cưa nhỏ mịn và láng bóng. Cây thích nhiều ánh nắng và chịu đựng được lạnh. Theo giáo sư Tôn Thất Trình, đây là một loài mai vàng *Ochna*, đáng du nhập, vào nước ta, bổ sung mai vàng theo cách đâm lá, rụng lá, hoa nở đầy cành mùa thu thay vì đầu xuân dịp Tết, hương thơm ngát và cho ai ở Bình Định thích cành hoa mai vàng chen lá xanh hơn là chỉ toàn hoa. Trái cũng màu xanh tươi tắn, khi chín màu đen, chim chóc thích ăn.

Có bao nhiêu loại Mai vàng *Ochna* đã được định danh trên thế giới? và chúng ta còn nghe nói đến mai tứ quý? Vậy nên hiểu Tứ Quý làm sao?

Có trên 80 loài Mai *Ochna* trên thế giới!

Ở Mỹ bắt đầu bày bán vài loài mai khác tròng chậu, gọi là mai tứ quý. [Không hiểu tại sao lại có tên là tứ quý, vì ba tháng nở hoa một lần hay là tại vì hoa trái tồn tại lâu dài, xuân hạ thu đông, nở đầu hạ, cuối xuân (vào dịp Tết) cánh hoa vàng, sau đó cánh rơi rụng thì lá dài màu đỏ chói mọc lên ở tâm đỏ 5 hay nhiều trái nhỏ màu xanh, rồi chuyển qua màu đen đậm láng bóng. Hay cũng tại mai vàng

này luôn luôn có lá xanh – evergreen, không rụng lá mùa đông?]

Hai loại mai hiện có ở Mỹ là:

- Loài thứ nhất nhiều hoa, nhưng tương đối nhỏ tên khoa học là *Ochna multiflora* hay *Ochna serrulata*, tên chung là bụi mắt chim – bird's eyes bush. Ở giai đoạn trái chín đen láng bóng, con trẻ Mỹ xem tựa mắt và tai chuột, kiểu Mickey Mouse của phim Disney. Lá bầu dục, 5-10cm, dai như da thú, răng cưa đều đặn, chịu đựng được nhiệt độ dưới không và nhiệt độ cao 35-40 độ C. Cũng như chịu đựng khá giỏi khô hạn, khi cây mọc đã khá cao. Ưa đất ít acid. Ưa bóng râm một phần nào. Trồng thùng gỗ, chậu sành, chậu đất lớn đều tốt. Trồng làm phân giậu cũng tốt.



- Loài tứ quý thứ hai là *Ochna kirkii* hay *Ochna thomasi* hay mai trái đen huyền, nguồn gốc ở Hawaii, nhưng mùa Tết người Việt bán hoa mai vàng này lại gọi là mai nguồn gốc Phi Luật Tân, cho có vẻ Á đông, gần Việt Nam hơn chăng? Bụi nhỏ và thưa cành hơn. Vì lá mọc luân phiên (nên gọi là tứ quý?) đầy lông. Hoa to hơn 3- 5cm. Trái đen huyền, mọc thẳng đứng trên đài đỏ láng bóng. Nhưng các nhà viên học không dám sử dụng loại này, sợ chim thích ăn trái này nhả hạt rải rác, lan tràn khắp đồng nội như cỏ dại khó trị.

Tuy nói là mai *Ochna* ở Mỹ, nhưng nhiều người nói kỳ thực nguồn gốc chúng ở các xứ Nam Phi Châu đã di thực ở Mỹ lâu ngày thôi.

Mai vàng quê hương vẫn là đẹp nhất!

Giáo sư Canh nông Tôn Thất Trình đã nhận định

ra sao về sự chơi hoa mai Ochna của dân Việt tại quê hương hiện nay?

Theo ông thì Mai vàng Ochna Mỹ , mai vàng Ochna Tứ Quý Hạ Uy Di cũng không sánh nổi mai vàng Việt Nam, tuy nhiên để cầu tiến, ông khuyến khích những người chơi hoa Mai ở Mỹ nên triển lãm bonsai mai vàng Việt Nam ở Mỹ và cải thiện thêm loài hoa độc đáo nước nhà.

Giáo sư Trình thấy nhiều người Việt ở Ca Li đã chơi cây kiểng- topiaries và kiểng bonsai. Nhưng ông chưa thấy những trưng bày kiểng bonsai mai vàng rực rỡ đoạt giải vàng nhiều năm qua ở hội Hoa Xuân ở VN, hay những chậu mai ngũ sắc trong đó có mai vàng nhiều cánh, ghép mai cánh vàng lá đài đỏ (bên ta gọi là mai đỏ loài Ochna atropurpurea DC (mai này mới đúng là mai tứ quý vì hoa vàng trở lẽ tẻ suốt năm), hay ghép mai trắng nhiều ít cánh hoa, thuộc hai loài Ochna integerrima và loài mai hoa trắng Ochna mauritiana.

Ông Trình còn nhận định thêm là: Nghề chơi hoa mai vàng Ochna Việt Nam đã độc đáo nhất thế giới rồi, nhưng kể ra cũng nên cải thiện thêm một vài phương diện, như lai tuyển chọn khoa học hoa thơm ngát hơn nữa, lâu tàn hơn nữa (hay tìm cách dùng hóa chất không độc làm lâu tàn cành hoa mai vàng như ở những hoa cắt cành khác), nghiên cứu thêm về sự khiển ép – forcing hoa bằng các chất điều hòa tăng trưởng (gibberellin chẳng hạn) ngoài cách lấy lá, xông khói, mùa nào cũng nở được cho đúng là tứ quý hơn nữa, hầu bán cành hoa vào những mùa lễ lạc khác ngoài Tết Nguyên Đán. Lựa chọn lai cho nhiều nụ mai vàng làm bó hoa cắt cành, hay cây nhiều cành nhiều hoa hơn, cải thiện cách bón phân, tưới tiêu, trị bệnh, sâu bọ hay lựa giống kháng... hạ giá thành bán rẻ hơn cho dân gian giới bình dân thưởng thức.

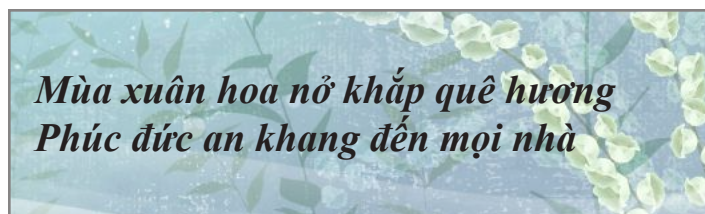
Còn ai chuyên về Công nghệ di truyền, nếu rảnh rồi xin đưa những gen cần thiết tuyển chọn thành hoa mai xanh dương – blue như Nhật đã làm hoa hồng xanh dương với genes bệnh mật xanh dương của vua Henry VIII và của hoa Dạ Yên Thảo – Petunia. Hiện nay chỉ có mai Ochna xanh lục

green, ngoài các mai Ochna trắng, đỏ, đen huyền (trái) mà thôi .

Nghề chơi quả lăm công phu. Tôi xin thân ái chúc quý vị thân hữu một mùa Xuân tươi vui như những đóa hoa mai vàng 5 cánh tượng trưng cho Ngũ Phúc Lâm Môn.

.....
Người viết chân thành cảm ơn Giáo sư Tôn Thất Trình, nguyên Tổng trưởng Canh Nông thời Việt Nam Đệ Nhị Cộng Hòa hai lần trước 1975 (1967-68 Nội các Nguyễn Văn Lộc; 1973 – 74 Nội các Trần Thiện Khiêm) đã cung cấp cho tôi nhiều dữ liệu quý giá về Hoa Mai Việt Nam để tôi có dịp phổ biến rộng rãi trên mạng lưới Khoahoc Net.

oOo





Hoài CÔ NHÂN

Lần theo gót nhỏ đường đêm
Tôi trông bắt chợt dáng em hao gầy
Bàn tay tìm lấy bàn tay
Điện tình trường vẫn chảy dài trong nhau

Môi em từng rót ngọt ngào
Một lần thôi cũng đủ vào ngàn năm
Âm thầm em vẫn âm thầm
Mà tôi đâu phải lỡ lầm theo em?

Lần theo lối mộng hằng đêm
Nghe con trót xoáy trái tim đọa đầy
Ba mươi năm trước là ai
Mà giờ em để tôi hoài cố nhân?

Ngọc Hiệp

Nhớ Quê

Canh chua điền điền cá linh
Ôm con một mình chị hát ca dao
Chiều chiều ra ngóng cửa sau
Chín chiều gan ruột chị đau nẫu long

Về sông sóng vỗ bênh bông
Nhớ quê mùa lũ trắng đồng nước lên
Sông dài cá lội mộng mênh
Ngàn năm chờ đợi không quên lời thề

Nắng chiều nắng trải chân đê
Vàng bông điền điền hẹn về chốn xưa

Ngọc Hải



TẢN MẠN Cuối Năm

Lâm Chiêu Đồng



Quay qua quay lại mà Tết lại đến nữa rồi! Ui, thời gian trôi qua nhanh quá. Còn nhớ năm kia cũng vào độ này. Đứa bạn học chung, hồi lớp 5 - 6 Trường Hoa Ngữ, Kiều Anh Học Hiệu. Bỗng nhiên xuất hiện trước hàng hiên nhà mình.

Đó là Huy. Huy tìm đến nhờ mình viết cho bạn ấy chữ Tâm theo lối thư pháp, để lồng vào khung treo lên tường phòng khách, nơi căn nhà vợ chồng Huy vừa mới xây dựng xong.

Tôi hơi bất ngờ bởi sự cậy nhờ của bạn mình và cũng khá lúng túng, bởi thời gian dài qua, mọi việc làm hằng ngày của tôi đều dành tập trung cho những bức tranh, bức đã xong, bức đang dang dở, bức sắp thực hiện. Hơn nữa lúc đó tôi còn đang phải vật lộn với loại giấy mới do tôi vừa tạo ra. Loại giấy đã làm tôi cứ phải loay hoay mãi, không biết làm cách nào để áp dụng chúng cho dòng tranh xé dán một cách phù hợp. Không hề động chạm chút xíu nào đến bút mực (văn phòng tứ bảo) và nhất là về mặt tinh thần. Tôi là người có tính cầu toàn, khi buộc phải làm việc gì mà cần đạt đến một mức độ hoàn hảo nào đó, trong lúc bản thân lại chưa có chút chuẩn bị tối thiểu gì, thì điều ấy chẳng khác nào tai họa với tôi. Chẳng vò đầu bứt tai nhưng trong lòng đã nghe rối như canh hẹ. Riêng phần Huy, Huy vô tư nhe răng cười và nói như phán.- Ở xứ mình nếu nói về viết thư pháp bằng chữ Hán thì không ai qua nổi anh rồi !- Đã giỏi đôi tay mà còn từng bao năm mài đũng quần nơi ghé nhà trường Kiều Anh, chưa nói còn là 1 họa sĩ. Ha ha tôi nói vậy đúng không ? Nói rồi Huy thản nhiên nỏ máy xe rồ ga vọt đi. Tôi lăm bằm trong bụng, Ha ha đúng cái con khi...

Khi bạn đi rồi, còn lại một mình, tôi bắt đầu nhẩm tính xem phải bắt đầu từ đâu, sẽ đi mua giấy, bút, mực nho về để viết chữ Tâm theo yêu cầu của bạn. Dù sao hai đứa cũng từng học chung nhau một lớp từ khi đầu còn húi cua, băng đi bao năm dài đẳng đẳng, giờ chắc còn duyên nên mới gặp lại được nhau, hôm nay bạn tìm đến nhờ chút việc mà mình có thể lảng tránh đành sao. Hay cho dù mình có viện bất cứ lý do gì đi nữa thì e cũng khó mà thuyết phục được.

Khi bày mọi thứ ra, mình bắt tay vào viết chữ Tâm. Chữ đầu tiên xấu quá, mình bỏ và viết chữ khác. Hết chữ nọ đến chữ kia tất cả đều như công cóc, nguyên buổi sáng mình viết hết sạch số giấy đã mua mà vẫn chưa thấy chữ nào khả dĩ. Xách xe chạy đi mua thêm xấp giấy khác mang về, tiếp tục nắn nót với hy vọng có được chữ nào đó bỗng bị (đột biến gen) hóa ra hay hay mình sẽ dành tặng bạn. Nhưng cả buổi chiều cố gắng cũng chưa mang lại chút kết quả nào, từ nhà trước đến nhà sau và cả ngoài sân, chỗ nào mình cũng bày đầy chữ Tâm. Có

bước đi thật chậm, nhìn thật kỹ xem có chữ nào tạm tạm không, nhưng đành vô vọng.

Lâu nay mình vẫn biết chữ Hán. Một loại chữ tượng hình nên chữ nào càng ít nét thì càng khó viết cho đẹp. Viết chữ cũng vậy nếu từ nào càng nhiều mẫu tự ghép lại thì từ ấy khi viết trông sẽ đẹp hơn. Thí dụ tên Nguyễn Hoàng Ti thì chữ Ti nhìn không hay bằng chữ Nguyễn Hoàng. Chữ Tâm chỉ bốn nét nên viết rất khó đẹp nếu người viết chưa có nhiều kinh nghiệm.

Sáng sớm hôm sau mình lại đi mua thêm giấy mực về bày ra để viết cho tròn (một chữ Tâm). Vừa viết mình vừa trầm nghĩ. Làm gì có chữ Tâm nào trên đầu môi hay trên giấy !? Nếu có cũng chỉ là một chữ Tâm sáo rỗng vô hồn, chữ Tâm ấy đã nguội lạnh tự bao giờ. Chữ Tâm thật sự chỉ nằm sâu thẳm trong tận cội hồn của tùy vào từng con người mà thôi !



Đến đầu giờ chiều chữ Tâm trông đã có dáng vẻ hơn, không còn như con cá nằm ngửa cong vẹo giấy chết nữa, chữ Tâm bây giờ đã như tấm lụa điều uyển chuyển bay lên theo làn gió nhẹ.

Vậy là xem như xong ! Bao nhiêu nỗ lực cuối cùng sứ mệnh cũng hoàn thành. Tôi vào kho tìm chọn chiếc khung phù hợp để lồng vào, sau đó gọi điện báo cho bạn hay đã xong và hãy đến để mang về.

-Ô, vậy à ! Vậy thì hay quá

-Tất cả là bao nhiêu tiền, anh cho biết để tôi chuẩn bị?

-Sao lại là bao nhiêu ? Đây chỉ là chữ Tâm của tôi thôi mà, bộ cũng đáng tiền sao hihi, chỉ cần anh thấy hài lòng thì đã là món thù lao xứng đáng với tôi rồi anh bạn ạ!

Không lâu sau, vào một buổi chiều, khi tôi đang vẽ tranh thì nhận được ĐT của Huy gọi đến, Huy cho biết sẽ ghé chỗ tôi vào khoảng nửa tiếng nữa ! Nửa tiếng sau Huy đến cùng chiếc xe ba gác chở một cây hoa nguyệt quế khá lớn, kèm theo đó là đất, phân, đôn, chậu. Cởi chiếc áo ra khoác lên rào, mình trần trùng trục, Huy bắt đầu trộn đất lẫn phân cùng các phụ gia khác để vào chậu cho cây nguyệt quế. Không cho tôi mó tay vào, Huy nói chuyên môn ai người ấy lo, được biết Huy là một nông dân thực thụ, đang canh tác một mảnh vườn cây ăn trái rộng đến vài hecta, cho nên không phải mất nhiều thời gian Huy đã làm xong mọi việc. Khi chia tay Huy có dặn, nhớ tưới thường xuyên cho cây xanh tốt.

Chữ Tâm mình viết tặng Huy

Theo lời Huy cách một vài hôm tôi lại tưới cho cây, cây xanh tươi và trổ đầy hoa, hoa nguyệt quế rất thơm nhưng lại chóng tàn, được cái hay, là ít lâu lại ra đợt hoa mới. Có những khuya khi thức giấc, mở cánh cửa ra mùi hoa nguyệt quế ủa vào tràn ngập cả gian phòng. Bất giác tôi như chìm vào hư ảo, Hương hoa hòa quyện chữ Tâm uyển chuyển như tấm lụa điều bay lên theo làn gió nhẹ.

Vĩnh Long, ngày cuối đông

Mỗi lúc vẽ xong bức thủy mặc nào mình cũng viết vào tranh vài hàng, bạn bè xem đều khen chữ mình đẹp, vậy mà chỉ mỗi chữ Tâm thôi đã làm mình khôn khổ vô cùng

Cầu chúc các Chú Bác, các Anh Chị, bạn bè một năm mới AN KHANG THỊNH VƯỢNG

o0o



Bâng Khuâng

Nỗi Nhớ

Ánh Sương

Dù mùa nắng Hạ chưa qua
Tình như Đông sớm như là mùa sang
Chợt buồn chợt nhớ miên man
Ru hồn phiêu lãng chiều tan sắc ngàn

Đâu rồi ngày tháng bình yên
Buồn trong đáy mắt sâu đầy ngăn tim
Góp gom lại chút niềm riêng
Hoài trong tâm tưởng chiều nghiêng nắng vàng

Chợt nghe thoang thoảng tiếng đàn
Cung âm nức nở vô vàng thiết tha
Mới hay trong cõi người ta
Sao tình thuở đó - chừ là dư hương

Qua đi muôn nẻo dặm trường
Đời nhiều trăm trở - thiên đường đâu đây?
Chiêm bao nhớ dáng ai gầy
Trông như đã hẹn - tình này trăm năm

Xa rồi phố thị xôn xao
Bâng khuâng nỗi nhớ thương màu dấu yêu
Hương xưa tan tác trong chiều
Vườn hoa nắng nhạt trắng thề soi nghiêng

Chỉ còn lại chút âm vang
Đưa ta qua chốn muộn màng nhớ mong
Lung linh muôn sắc cầu vồng
Hình như tình nhớ thỉnh không gọi mời

Thì thôi đã lỡ hẹn thề
Trăm năm bến cũ đi về nhớ nhau
Dù cho chỉ một lần đau
Thương thân trách phận người nào có hay

Đưa người về cõi vô yên
Cho ta giữ lại niềm riêng cuối đời

Ví Dầu

CẦU VÁN

Đông Đình

Nguyễn Thành Sơn



có quyền, có thể. Riêng tôi, tôi thấy hai ông như bao người khác, tôi không rụt rè, trong thâm tâm tôi vẫn tự hào là tôi học còn giỏi hơn con hai vị ấy. Hay là tôi giống như câu ngựa non háo đá. Đang liên miên nghĩ ngợi, tôi vội vỗ lên trán một cái mạnh cho mình thoát cơn mộng: việc gì mình lại nghĩ lung tung chứ?

Hai cô ấy nào có liên hệ gì với mình. Học hành không lo lỡ cuối năm thi rớt ở nhà đi chăn vịt mới là chuyện đáng nói. Tôi lấy tay xoa đầu miêng lằm bằm: quên đi. Rồi tôi lại tự hỏi quên cái gì mới được chứ. Cứ đà này tôi khủng mất!

Sau một đêm Chúa Nhựt trần trọc khó ngủ vì những nghĩ suy không đâu vào đâu, gần tới hai giờ sáng tôi mới chợp mắt sau khi đưa ra một quyết định: từ nay không thơ thần mà phải lo học. Ngày thứ hai gặp Hồng, Hương tôi vẫn chào hỏi nhưng giữ vẻ mặt hơi đạo mạo một chút. Hai cô không đến chuyện trò với tôi như lúc trước. Cái mặt làm ra vẻ ngầu khiến hai cô ngán chảng? Tới trưa xét lại hành động của mình tôi xuýt phì cười: khi không lại làm ra vẻ ông cụ non khó coi quá. Chiều đến tôi trở lại vui vẻ như trước. Tới giờ chơi Hồng day qua hỏi tôi:

- Làm gì mà nghiêm quá vậy bạn?

Tôi chống chế cho có lệ

- Ủa có vậy sao, mà tôi nghiêm hồi nào

- Bạn không tin tôi, thử hỏi Hương xem

Không đợi tôi hỏi, Hồng gọi Hương:

- Có phải hồi sáng tới giờ Sang mặt khó thương lắm phải không Hương?

- Đúng rồi làm gì giống như người ta giựt của vậy. Nhìn ảnh em cũng sợ luôn.

Sang cười và hỏi Hương

- Bây giờ Hương còn sợ nữa không?

Hương trở về với tính lý lắc, đứng sát vào Sang và hỏi nhỏ:

- Bộ hồi sáng bị ba đánh hả?

Tôi sinh ra trong gia đình nông dân nghèo, được cái là cả nhà khéo ăn khéo mặc nên không đến nỗi đói khổ. Ba má tôi dù làm lụng vất vả song lại nuôi mộng cho tôi học hành khá để vượt qua cái nghèo khó mà ông bà từng chịu. Ngày nghỉ hoặc ngày lễ, các bạn khác có thì giờ rong chơi đó đây, còn tôi ngoài đi học, tôi luôn ở ngoài ruộng khi thì cấy câu, lúc mò cua bắt ốc. Hồi học các lớp dưới tôi ít khi để ý đến cách ăn mặc của mình. Từ ngày lên lớp nhứt, hai ba tháng liền tôi toàn đứng hạng nhứt, các bạn bắt đầu chú ý đến tôi, Cô Hồng, cô Hương không tự ái và e thẹn mang tập đến chỗ tôi nhờ giải giùm toán và Pháp văn. Hai cô áo quần mượt mà, trong lúc tôi chỉ mặc bộ đồ bằng vải ta màu luột luột. Hai trò ấy không biết có ngượng ngùng khi đứng kề bên tôi không? Nhìn lại bộ đồ mình đang mặc tôi thấy nó xấu xí làm sao!

Tôi bắt đầu nhìn Hương, Hồng cái nhìn nhiều hậu ý, mình ăn mặc nghèo nàn thế này khi đi chung với hai cô coi kỳ khôi quá. Chợt nghĩ đi chung với Hương và Hồng tôi thấy như phạm điều cấm kỵ, kỵ gì tôi cũng không biết, nhưng tôi thấy có sự ngăn cách. Ba tôi mỗi lần gặp ông cả hay ông chủ đều khép nép, phải chảng vì ba tôi nghèo hay hai ông ấy

Sang chưa đáp lời kẻ trống vô học cắt ngang cuộc chuyện trò của ba người. Giờ về, Hồng rẽ ngã khác chỉ còn Hương cùng Sang chung một đoạn đường hơn cây số. Đám học sinh nhỏ chạy bay phía trước chỉ còn Hương Sang thùng thỉnh đi sau. Hương bắt đầu hạch Sang:

- Tại sao sáng nay mặt anh khó thương quá vậy? Sang cà riếu:
- Bây giờ thấy dễ thương chưa?
- Đồ quỉ. Em hỏi thật mà.
- Không có gì, tại hồi hôm mắt ngủ nên mặt làm lì thế thôi.

Hồng thì xưng tôi và gọi Sang là bạn, trái lại Hương xưng em và gọi Sang là anh vì hồi nhỏ Hương tản cư lên ở nhà Sang hai đứa chơi chung và xưng anh em từ dạo còn để chỏm tới giờ thành quen miệng. Sang luôn thắc mắc: hồi nhỏ chơi chung xưng anh em do má Hương bắt cô gọi như thế. Dạo đó tới nay cũng sáu năm rồi Hương vẫn ngọt ngào gọi anh xưng em là tại sao? Mấy đứa bạn trong lớp vẫn nghĩ họ là anh em hay bà con sao đó, đám bạn đa số cục mịch dễ tin, trái lại Hồng không tin, cô gắng hỏi Hương nhiều lần, lúc nào Hương cũng trả lời dường như anh Sang là anh họ của em, ba má bảo em gọi anh là anh, em chỉ biết vậy. Lời giải thích của Hương khiến Hồng tưởng thật, Hương làm gì thì Hồng hay méc Sang, ngược lại Sang có gì khác thường Hồng hay mấn vốn với Hương. Sang không ngu dại gì đánh chính, làm anh của Hương cũng tốt muốn chưa chắc được hưởng hồ tự nhiên nhận vinh dự ấy. Ba đứa chúng tôi vẫn vui vẻ chuyện trò với nhau. Đến cuối năm cả ba đứa ra tỉnh đi thi bằng Tiểu Học. Hồng và tôi đậu cùng tám bạn nữa, Hương rớt. Hôm xem kết quả biết không đậu Hương mặt buồn hiu muốn khóc, Hồng và tôi phải theo an ủi cô. Trên đường về tôi ghé thăm, Hương buồn bã.

- Năm tới em nhồi lớp có một mình không ai chơi với em. Anh thì sướng rồi ra tỉnh học có Hồng.

Tôi nhẹ giọng khuyên Hương:

- Ráng học đi sang năm chắc em sẽ đậu. Năm nay tại em xui nên trật toán.

Từ giã Hương, tôi cũng thấy buồn buồn. Tôi cố gao bài hy vọng đậu vào Đề Thất công lập. Tôi và Hồng cùng đi thi, cả hai đứa đều trượt vô chuỗi, gà miệt vườn như tụi tôi khó tranh tài với các bạn ở tỉnh. Tháng kế tiếp tôi dự thi vào Tiếp Liên, tôi đậu

Hồng rớt nên vào học Nguyễn Trường Tộ. Năm sau, lật bật tới kỳ thi tuyển, cả ba đứa Hương, Hồng và tôi đều có mặt ở trường thi. Hương Hồng không may, tuy cũng buồn nhưng ba má hai cô thừa khả năng đóng học phí cho hai cô. Tôi được trời thương, nếu rớt kỳ thi này có lẽ vĩnh viễn tôi phải giã từ bút mực để về chăm nom bầy vịt. Nghĩ tới cuộc thi mà hú hồn. Hai cô lên tỉnh học ở nhà người bà con, tôi ở trọ nhà bà dì. Một chuyện khá ngộ nghĩnh là nhà trọ của ba đứa tôi giống như tam giác đều, từ chỗ tôi trọ tới nhà Hương, nhà Hồng gần như bằng nhau, do đó khi rảnh chúng tôi thường họp mặt nhà Hồng vì anh chị Hồng vui vẻ, Hương ở trọ nhà người bà con khó tính nên chúng tôi ít đến, nhà trọ của tôi quá nghèo không đủ ghế cho hai bạn ngồi nếu đến thăm tôi. Mỗi lần gặp nhau Hương mừng rỡ vẫn không quên than thở:

- Bây giờ Hương mới thấy vui được đi học chung với Hồng và anh Sang. Năm rồi buồn muốn chết luôn!

Bộ ba ngoài tình đồng hương, cùng học trường làng, cho đến bây giờ họ vẫn giữ được thân tình như ngày nào. Hồng Sang tuy cùng tuổi nhưng Hồng tỏ ra già dặn, tội nghiệp Hương vẫn ngây thơ. Gặp chuyện vui Hương cười không cần giữ ý tứ, trái lại có gì buồn, Hương vẫn sẵn sàng khóc tức tưởi. Sang thương Hương ở tính thơ ngây hiền dịu, nhiều lúc Sang tỏ ra thân thiện với Hồng, Hương trách móc như em gái than phiền anh trai:

- Anh càng ngày càng thân với Hồng, bộ tính bỏ em ra rìa phải hông?

Trong lúc phiên hà, mặt Hương đỏ lên như sắp khóc, Sang phải dỗ dành.

- Anh chỉ chuyện trò với Hồng như đã nói với em. Anh không bao giờ coi nhẹ em đâu. Chúng ta thân nhau từ hồi còn nhỏ. Biết bao kỷ niệm vui buồn.

Được an ủi Hương mới vui trở lại. Từ khi biết Hương để tâm đến mình, Sang thận trọng giữ gìn lời ăn tiếng nói, sợ Hương hiểu lầm. Hai cô bạn ai cũng lo lắng và quan tâm tới mình nhiều lúc Sang cảm thấy khó xử.

Năm học này Hồng chuẩn bị thi Trung học, Sang không muốn quấy rầy Hồng, chàng ít đến nhà. Vắng gặp nhau độ hai tuần, Hồng một hôm đi học về ghé nhà Sang hỏi lý do sao không đến chơi. Sang đưa Hồng ra cửa, cô nói vừa đủ Sang nghe giọng dường

như cố gắng làm cho ra vẻ tự nhiên:

- Sang nè, bắt đầu hôm nay em gọi Sang bằng anh và xưng em như Hương được không?

- Tùy Hồng nhưng sao hôm nay Hồng có quyết định mới lạ

- Bộ anh không đồng ý hả?

- Đồng ý, đồng ý chứ. Bộ ngu sao từ chối

Chuyển biến tâm lý của Hồng khiến Sang không biết nên vui hay buồn. Khá lâu Sang đã chú ý nhiều đến Hồng, Sang thấy mình dường như thích Hồng. Kiểm điểm kỹ Sang thấy mình thua kém Hồng nhiều mặt, ba Hồng giàu có và có quyền thế trong làng. Khi yêu nhau rồi ba của Hồng có chấp nhận không hay vẫn theo quan niệm cổ xưa môn đăng hộ đối. Nếu gặp tình cảnh đó tức là mình đã làm đau lòng ba má mình. Hồng lâu nay chính chắn, không lẽ lần này lại bốc đồng rồi để khổ cho cả hai, hay là Hồng ganh tị với Hương vì lúc nào Hương cũng săn sóc mình. Khó nghĩ quá!!

Còn ba hôm nữa tới ngày Hồng sang Cần Thơ dự kỳ thi Trung Học, Hồng mời Sang và Hương đến nhà nàng chơi và ăn chè đậu. Hồng múc chè cho ba người và nói:

- Hôm nay em bắt chước người xưa ăn chè đậu trước khi đi thi để lấy hên, hy vọng được trúng tuyển cho bỏ công đèn sách.

Hương ngạc nhiên, khi nghe Hồng xưng em với Sang:

- Ủa sao hôm nay bà lại xưng em với anh Sang?

- Mình thấy cứ xưng bạn không còn hợp nữa. Anh Sang chứng chạc đáng cho mình gọi bằng anh và xưng em. Chẳng lẽ Hương độc chiếm tiếng anh sao. Mà chưa biết anh Sang có đồng ý chưa?

Hương vỗ vai Sang nói:

- Thi đồng ý cho rồi đi anh, có hai đứa em vẫn hơn một đứa.

Bữa ăn chè đậu kết thúc bằng những lời chúc chân thành của Sang và Hương. Hồng tiễn hai người ra về còn đùa:

- Năm này không đậu thì sang năm ba đứa lại cùng nhau qua Cần thơ thi.

Trên đường về nhà Hương cho Sang biết:

- Em biết chị Hồng yêu anh, hôm nay chị mới dám nói. Chị luôn hạch sách tại sao em lại xưng em ngọt xót với anh. Chị nghi ngờ em cũng để ý anh, em phải mạnh dạn trả lời là em với anh chỉ là tình anh em thôi.

- Em nói thật hả Hương

Hương mau mắn trả lời

- Chẳng lẽ em lại nói không đúng.



Nghe câu trả lời của Hương Sang bớt lo sợ làm Hương buồn, nhưng đồng thời chàng cảm thấy như mình vừa mất đi một cái gì cũng quý giá lắm. Tình cảm của Sang đối với hai cô chưa thật sự rõ ràng. Sang mến sự đứng đắn của Hồng đồng thời chàng cũng luôn lo lắng tính dễ xúc động của Hương. Sang nhớ kỹ là trong nhiều năm chưa bao giờ làm Hương buồn phiền, nếu có do chàng vô tình thôi.

Hồng từ trường thi về nhà mặt buồn rười rượi Sang đến thăm, nhìn Hồng chàng cũng có thể đoán kết quả ra sao rồi. Chàng ân cần hỏi:

- Em thi thế nào? Làm bài được chứ?

Hồng trả lời với giọng buồn buồn:

- Chắc rớt, em chỉ làm đúng một bài toán. Luận Pháp văn viết cho có chữ em không mấy tin tưởng Sang an ủi:

- Đừng bi quan. Anh hy vọng em sẽ đậu. Cố lên nếu kỳ này không được thì còn kỳ II.

- Em qua thi vẫn mong anh đến để khích lệ em. Anh cũng không thêm đến!

- Anh xin lỗi, ở nhà có chuyện, Ba nhờ anh đi Sa đéc thăm một người bạn của Ba trong khi ba ở nhà dọn đất để cấy lúa.

Hồng nắm tay Sang siết mạnh:

- Em làm bài không xong, nên tìm có để tự an ủi mình chứ em cũng biết anh lo cho em.

Nhìn Hồng, Sang nghe tim mình đập mạnh, bắt thần Sang ôm Hồng hôn, nụ hôn đầu đời đầy yêu thương trêu mến. Hồng rên rỉ:

- Được nằm trong vòng tay bao che của anh, chuyện đậu rớt không còn nghĩa gì với em. Em đặt trọn niềm tin ở anh Sang ơi.

Chúng tôi chưa bao giờ thấy hạnh phúc như hiện

giờ. Hồng tha thiết:

- Em cầu mong thời gian này kéo dài vô tận

Những phút giây bên nhau nào có bao lâu, Hồng thi rớt năng buồn phiền không ít thêm vào đó là những lời châm chích của thằng em khác mẹ, khiến gia đình Hồng như địa ngục trần gian, bà kế mẫu nghe lời ton hót của thằng con cưng, kể tội năng không lo học hành cấp bổ, cấp bạn nên mới rớt.

Ba nàng nghe lời bà vợ, đã không một lời an ủi Hồng lại quay sang mắng chửi thậm tệ. Hồng chỉ biết khóc. Thật oan cho Hồng, Sang bao giờ cũng gìn giữ cho Hồng, Sang khuyên Hồng cố học thậm chí Sang cố ý tránh mặt cho Hồng yên tâm học để thi. Hồng rớt do mất căn bản từ lúc nhỏ ở bậc Tiểu Học, ba Hồng cậy có tiền thúc ép Hồng học mau mà quên đề ý đến căn bản, bây giờ thi rớt lại đổ thừa năng.

Hồng buồn tui ra nhà anh chị năng để khỏi nghe lời chửi mắng của ba cũng như lời ton hót của em và mẹ kế. Sang đến thăm, vừa gặp chàng Hồng đã sa vào lòng chàng tấm tức khóc như chưa bao giờ được khóc. Sang kiên nhẫn đợi cho Hồng bớt đau buồn chàng mới tìm hiểu đầu đuôi câu chuyện. Chiều đến anh chị năng mời Sang đến nhà ăn cơm đồng thời tìm giải pháp cho Hồng. Theo chị Ba, gia đình Hồng trọng mặt mũi, ba không ngại tốn kém cho Hồng học trường tư nay thi rớt khiến ông không được vui, thêm vào đó lời bóng gió của bà má ghê, khiến ba chị bị mất mặt, chứ thực ra ba chị sẵn có cảm tình với Sang, em nhớ lại coi có lần ông đến nhà bất tình linh gặp em và Hồng trong bàn học, ông cũng chào hỏi em, không phiền hà gì cả. Trong làng mình em được tiếng siêng năng và học giỏi.

Sang làm thỉnh không dám lên tiếng đợi xem câu chuyện diễn biến thế nào. Chị Ba tiếp lời:

- Bây giờ chị phải về thuyết phục ba cho Hồng lên nhà chị Hai ở Sài gòn học thi kỳ II, vì tương lai của hai em chị mong Sang khuyên Hồng lên Sài gòn cố học, khi đã đậu má nhỏ chắc không còn gièm pha được nữa.

Sang mới góp lời:

- Thưa anh chị, tìm lối thoát tốt cho Hồng em mừng lắm chứ.

- Chị biết, nhưng lúc này chỉ em khuyên Hồng được mà thôi. Tính tình Hồng từ nhỏ vốn cương

quyết, không ai có thể bắt ép cô nếu nó không bằng lòng.

- Lẽ dĩ nhiên em sẽ khuyên Hồng

Hồng chen vào:

- Anh khuyên em đi Sài gòn là ý tốt hay muốn em đi khỏi nơi đây cho đỡ phiền.

Sang chống chế:

- Anh thấy có bị phiền hà gì đâu, chỉ lo cho em thôi. Sợ em khóc hoài sưng mắt hết đẹp.

Anh Ba xen vào câu chuyện khiến ai cũng phì cười:

- Cậu Sang này cũng ít lời giống như anh hồi đó phải không em.

Chi Ba góp vui:

- Ông mà ít lời, sao bây giờ ông lằng nhằng nhưc xương.

Bốn người ai cũng vui vẻ vì lối pha trò lý thú của anh chị Ba. Từ giã gia đình anh chị Ba và Hồng về nhà, Sang dường như linh cảm hôm nay mình dự bữa cơm chia tay vĩnh viễn với Hồng, chị Ba đã cho mình biết tính tình của ông cả, ba của Hồng, ông trọng mặt mũi, mình xuất thân từ gia đình của người trước kia là tá điền của ông. Ông chịu hạ mình làm suôi với ba mình không? Hồng lên Sài gòn học nếu đỗ kỳ tới, bà mẹ kế của năng sẽ cho là Hồng vì cấp bổ với mình nên lơ là học hành do đó thi rớt. Rớt hay ở Sài gòn, dưới tình trường tư chưa có lớp Đệ Tam. Nghĩ tới tính lui mới thấy chị Ba của Hồng đáng sợ, chính nhiều lần Hồng cũng từng nói chị Ba người quyết định tất cả, chị Hai thiệt thà chất phác. Miên man suy nghĩ Sang lại nhớ đến giáo sư Th. dạy toán năm Đệ thất, một hôm ngẫu hứng ông ngâm hai câu:

Ví dầu cầu ván đóng đình

Cầu tre lắt lẻo gập ghềnh khó đi

Chẳng những ngâm mà ông còn giảng về sự trái ngược trong cuộc sống của con người, kẻ giàu sang ví như chiếc cầu ván đã vững mà người còn đem đình đóng nữa cho chắc càng chắc thêm, trái lại nhà nghèo ví như chiếc cầu tre, đã chông chênh dù đóng thêm đình nó cũng không vững chắc được, đã vậy mấy người bỏ công săn sóc cho chiếc cầu tre?.

Cuộc đời Hồng và mình đúng như cầu ván, cầu tre, muốn san bằng để gì thực hiện được.

oOo

Xuân THA HƯƠNG



*Tháng Hai xanh biếc nụ hoa
Lung linh giọt nắng chan hòa đón Xuân
Bướm ong lả lướt vui mừng
Mai Đào nở đóa thẹn thùng thắm tươi*

*Tết xưa rộn rã tiếng cười
Áo hoa bay lượn phố vui mời chào
Đầu năm gọi chúc trao nhau
Gia đình, bằng hữu xanh màu ước mơ*

*Nơi đây Tết đến ơ thờ
Chẳng nghe chim hót bên bờ lau thưa
Chào Xuân giữa gió giao mùa
Nhẹ trôi những tháng ngày xưa êm đêm...*

Kim Loan

Bèo Mây

*Kiếp sau anh làm bèo
bềnh bồng trên sông nước
theo sóng hồ dạo bước
ngắm trời đất thênh thang*

*kiếp sau em làm mây
bay hết nẻo đông tây
xa nhau mà không cách
vẫn thấy nhau ngày ngày*

*một hôm nào nước cạn
bèo phơi trên bãi hoang
mây làm mưa rớt xuống
xanh lại trái tim chàng*

*trăm năm lời hẹn ước
hai ta kiếp bèo mây
có nhau như không có
tình xưa vẫn còn đây*

Khánh Hà



LƯỚI TÌNH Vãn Thưa

Diệu Thảo



Hình như cuộc đời ưa trêu chọc tui thì phải. Bản thân tui vốn thích thơ mộng lãng mạn, yêu người dịu dàng nhỏ nhẹ (mà phải đẹp nữa à nghe, dù là tiêu chuẩn đẹp xấu dựa theo cặp mắt kèm nhèm của riêng tui mà thôi). Bởi thế để thỏa mãn điều kiện của tui thì đâu có hiếm gì nên ai mà “sư tử Hà Đông”, “Hoạn Thư” hay “Chung Vô Diệm” là tui lánh xa ngay dù là chính bản thân tui mỗi khi không vừa ý thì tui cũng chửi chó mắng mèo ra trò, cho đến khi đối phương chống lại, làm dữ hơn thì tui mới im khe. Đặc nhân tâm đến thế vậy mà hồng hiệu sao tui cứ phải ca bài “đời tui cô đơn nên yêu ai cũng... không lâu”, thử hỏi có khổ thân tui không chớ. Để tui kể hầu vài chuyện cho bà con nghe chơi cuộc đời gian nan về tình của tui. Số là:

Có lần tiếp chuyện qua phone, giọng nói như hóp hồn làm tui ngẩn ngơ, đêm không ăn, ngày không ngủ mất mấy tháng nên run run gọi ý gặp mặt. Ngày

trước ở quán café chờ nàng, một bóng hồng uyển chuyển duyên dáng bước đến, tim tui thổn thức vì vui mừng quá độ, nàng dư tiêu chuẩn mà tui mong muốn, tui lảng xảng ra dáng ga lăng có thừa kéo ghế mời nàng ngồi sát - xin đừng hiểu lầm là tui có ý đồ gì đen tối nghe - chỉ vì lỡ tai tui có vấn đề, sợ nghe không rõ đó thôi. Ánh mắt nụ cười của nàng càng làm tui mê mẩn nhưng trời ạ, nắng Saigon bỗng dung tối xầm trước mắt, vì mùi hương thơm nách xộc lên mũi khi nàng vén áo ngồi kề làm tui choáng váng, đành “em đường em, tui đường tui/ tình nghĩa đôi ta chỉ thế thôi/ từ nay ta quyết không gặp nữa/ khỏi tốn dầu (gió) xanh quẹt khử mùi”. Thiệt, tui nghiệm ra một điều là tình yêu cũng chịu ảnh hưởng, chi phối bởi môi trường chung quanh đó bà con.

Tính tui “thương người như thể thương thân” như thế, tương tá lại nho nhã cỡ Mr. Bean nên không ít người đặt “tình cảm” mon men đến làm quen, rồi từ từ tình yêu không biên giới tuổi tác dâng theo cấp số cộng hay nhân, hoặc ngược lại, là tùy theo... tui. Bởi quan niệm “ai thương tui, tui thương lại” là mục tiêu hàng đầu nên có nhiều lần bị “bể kế hoạch” vì bị chê là “ôm đồm”. Tui ngạc nhiên thiệt à nghe, ai cũng cổ vũ lòng nhân đạo, vậy mà tui áp dụng đúng lời dạy chí lý này để thương mấy cô, thì chỉ toàn gặp lời cảnh cáo “đừng lừa dối nhau” với ánh mắt tóe lửa của mấy nàng. Kể cũng lạ, hồng hiệu sao mấy cô ích kỷ quá mức, lúc nào cũng muốn tui là của riêng em là thế nào, “ở đời muôn sự của chung/ tiền anh giữ lấy, tình trao dễ dàng” mà tính tui lại cả nể, vị tha, làm sao nở lòng từ chối những ai đang có lòng thương tưởng đến mình! Tim tui phải chia năm xẻ bảy cũng khổ tâm, đau lắm chứ bộ giỡn chơi sao mà hồng ai thông cảm giùm dzậy cà?

Rút kinh nghiệm “xương máu”, tui đã phải tốn thì giờ và công sức sắp xếp để lên lịch đến hẹn lại lên với các nàng theo từng ngày, nhưng rồi “chạy trời không khỏi nắng”. Số là một hôm tui cẩn thận hẹn cô A ở đầu cầu, nơi vắng người qua lại (xin đừng hiểu lầm nữa nghe, chỉ là áp dụng đúng lời của tiền bối Nguyễn Bình Khiêm “ta đại ta tìm nơi vắng vẻ”) là để dễ dàng nắm tay “dzung dzang dzung dzẻ” dọc bờ sông mà không phiền “mắt” hàng xóm ấy mà. Gió mát rười rượi, lòng người

cũng lằng lằng, tâm hồn tui đang bay bổng thì bỗng dung một bóng người cản bước... trời ạ, cô B đứng sừng sững trước mặt, tui chết đứng như trời trồng (dù vóc dáng tui cũng nhỏ nhắn chứ hông phải vai năm tấc rộng, thân mười thước cao như Từ Hải) làm tui rụt vội “bàn tay năm ngón đan nhau” với cô A. Một cú đập vào chân tui như trời giáng rồi B cười mát mẻ “xin lỗi ông bà” và lảng đi. Trời đang mát vậy mà sao tui thấy lạnh người “nắng Sài Gòn anh đi mà chợt tối/ Bởi vì em đã phát hiện unfair play”. Theo lời cô nhân đã dạy “đẹp trai không bằng chai mặt”, nên lòng tui quyết tâm “còn nước còn tát”, thề sống thề chết với B sau đó (vì tui bắt chước sách vở dạy rằng bằng mọi cách phải Chối cho dù bị bắt gặp quả tang) nhưng mà chỉ nhận lời bẽ bàng “không, không tui không còn yêu anh nữa” Thiệt, đôi khi cô nhân và sách vở cũng hại mình!

Tui thường thắc mắc hai từ “trăng hoa”, xem trăng ngắm hoa thì có gì mà người đời chỉ trích, tui thấy còn vô cùng ”loãng mạn” nữa kìa! Bởi thế tui ưa rủ bạn – dĩ nhiên là phái nữ- (chứ hai thằng đực rựa mà cùng trăng hoa thì người ta tưởng mình là “cõi trên” liền một khi) - ngắm trăng bàn hoa, cũng suôn sẻ được... một lần... rồi lần sau rủ nữa, bạn phán một câu xanh rờn “tui có ông bạn có tính trăng hoa giống ông, nên giờ này nằm chuồng... heo” làm tui “tảng thân” dội ngược. Ai nói đàn bà yêu bằng tai là làm đó ghen, họ cũng biết phân tích, ngắm nghĩa rồi “dứt điểm” gọn lăm chứ bộ. Thì ra cùng ngắm trăng xem hoa với chỉ một người thì là tri kỷ, còn mỗi ngày thay đổi người ngắm trăng xem hoa cứ như thay áo mà chỉ bị “hăng rết” cũng vẫn còn phức! Tui đành từ giã version trăng hoa, để bình đường khác cho ổn, bởi hông phải tính tui sợ phải ca bài “phố xá đông người sao chỉ thấy riêng tui” mà chỉ sợ “tàn mạng giữa sa trường hoa trăng” của mấy bà.

Tui vốn dĩ ưa giúp đỡ người khác và xem của người như là của mình và “take care” hiện vật của người rất cẩn thận nên tui đã “giúp đỡ” được rất nhiều người, chỉ lạ một điều là những người được tui giúp không hề biết ơn, lại còn thăng chức tui là “kỹ sư... mô” nữa chứ (dù tui chưa hề học một ngày nào về ngành này – thiên bẩm chẳng?), phải



chẳng “giúp nhân, nhân trả oán”? Đòi thiệt là kỳ, người hông biết “quản lý” tài sản thì phải trả tiền để mượn người làm giúp, còn tui tình nguyện làm không công, free of charge mà còn bị chửi thì còn gì bất công hơn!

Vẫn biết rằng đời có nhiều điều nghịch lý, lắm thứ bất công nhưng ngẫm nghĩ lại tui thấy hình như mình luôn được trời ưu đãi, không phải lo chạy ăn chạy mặc từng bữa (vì làm kỹ sư... mô cũng khá rủng rỉnh hầu bao), lúc nào cũng may mắn (vì quanh ta luôn có em và tránh được gặp nha sĩ vì nạn hăng rết), lúc nào cũng thành công trong tình trường (dù lắm mối tới nằm không). Tấm lòng “người không vì mình... trời tru đất diệt” được thể hiện rõ ràng vì trời không nỡ hành người “con tim chân chính bao giờ cũng biết nói dối”, nhưng dù là ”trời không tru, đất không diệt” mà tui cứ hát mãi bài tình ca “đừng xa anh đêm nay” hoài thì cũng tủi thân quá. Thật lòng mà nói thì những năm bon chen với đời, với những tính toán thiệt hơn, hình như lòng tui chưa một lần yên ổn! Thiệt tui hông biết phải làm gì để không còn cảm giác đối diện với “tôi nhìn tôi trên vách” mà ân hận, mà cô đơn. Hình như tui đã làm sai điều gì thì phải?

“Hôm nay trời nhẹ lên cao/ tui buồn hông hiểu vì sao tui buồn”, nghe tiếng cười nói rộn ràng bên ngoài khung cửa, tui lần bước ra nhìn những đứa bé hàng xóm đua nhau rượt bắt đùa giỡn trông hồn nhiên làm sao. Thêm vào đó là ánh mắt vui tươi triu mến của cha mẹ dõi theo, nói vọng những lời nhắc nhở, khiến lòng tui cũng thấy vui lây dù tim nhói nhói đau. Nhìn qua nhà bên, hình ảnh những cặp đôi hạnh phúc đứng ngòai trước cửa, thì thâm trò chuyện, âu yếm nhìn nhau... ngó lại chỉ “một mình ta” mà con tim quặn thắt...!

Hồng hiểu hạnh phúc có thật hay không, nhưng với tui thì hình như chưa bao giờ nó chịu ghé đến. Có người nói rằng hạnh phúc nó cũng đơn giản, nhỏ nhoi và dễ tìm nơi cõi tạm dung này, chỉ là những gì mình cảm thấy vui, thoải mái và lòng thấy nhẹ nhàng. Hãy xem những đứa trẻ kia, những đôi vợ chồng nọ, nào có giàu sang phú quý chi mà sao nụ cười vẫn tươi vui, rạng rỡ? Hạnh phúc, tự nó không thể tự nhiên mà có, nếu như mình không trải lòng, thành tâm thành ý hướng đến để xây dựng, bồi đắp và có hai trái tim cùng chung nhịp đập, cùng nhìn một hướng. Nghe thế thì biết thế, chứ tui cũng hồng hiểu làm sao thực hiện được, có ai chỉ giùm tui cách nào sửa đổi, để buông xả và để vui với những gì đang có với một tấm lòng thanh thản?

A, hình như câu trả lời đã loé sáng trong tui. Phải chăng tình cảm tui quá hời hợt, đầy tính toán, chưa từng thật lòng với ai, hỏi làm sao nhận được hồi trả, để cuối cùng thì chỉ còn biết làm bạn với... con thạch sùng trên trần nhà? Phải chăng tui đã đùa giỡn với tình cảm, không biết trân quý cuộc đời nên bây giờ mới trắng tay? Phải chăng có cảm nhận cô đơn mới mong tìm hạnh phúc? Ước gì tui được làm lại từ đầu, có được một người hiểu mình để cùng nhau hòa một nhịp tim, cùng trao cho nhau một tình yêu chân chính, và tui được mãi cất lên tiếng hát “cho đến cuối cuộc đời, anh vẫn mãi một lòng yêu em, yêu em nhiều hơn thế!” với một người duy nhất! Lười tình coi vậy mà cũng thừa, cái tình là cái chi chi mà tui cứ tưởng là chính mình tự ý thả trôi, chứ có ngờ đâu là mình chưa từng bao giờ nắm giữ được. Tui phải làm gì và biết đến bao giờ mới có điểm phúc này? Ông Trời cũng rất công bằng, có lẽ đây là cái giá phải trả cho những gì tui đã làm tổn thương người chung quanh, nhất là những cô bạn từng trải lòng với tui...

Một năm nữa đã dần trôi qua, thời gian không còn nhiều... xin chúc cho mọi người biết trân trọng, biết yêu thương nhau để có cuộc sống an lành, vui tươi và hạnh phúc với những gì trong tầm tay với và hưởng thụ từng giây phút được sống nơi Thiên Đường hạ giới này!

o0o

Vĩnh Bình

Một Trời

Thương Nhớ

Một thời tình lý Trà Vinh
Vĩnh Bình ba phía hữu tình biển, sông
Bạt ngàn cây trái, ruộng đồng
Chùa Miên vàng ánh dưới vòm cây cao

Ao Bà Om của thuở nào
Gái trai hò hẹn, thơ trao tình hồng
Nước hồ mát, tĩnh và trong
Bóng em còn đó trong vòng tay anh
Cây đại thụ lá biếc xanh
Rẽ như nổi nhịp cầu dành tặng ta

Càng Long vườn, rẫy quanh nhà
Cầu sắt, nhịp gỗ bắt qua sông dài
Biển Ba Động, xóm thuyền chài
Khi say sóng gió, lúc say rượu nhà
Miên Việt kết nghĩa thông gia
Tình người, lễ đạo thuận hòa bên nhau
Nắng hong ruộng muối phau phau
Một đàn cò trắng bay vào thiên nhiên

Trung Học Công Lập Vĩnh Bình
Gia Long Đại lộ, đường tình đón đưa
Những chiều tan học, trời mưa
Đèo nhau qua những hiên dĩa, hàng cau
Trần Trung Tiên của tuổi nào
Áo dài tha thướt ngọt ngào mắt môi
Tư thực Thánh Gioan đâu rồi?
Khu Sân vận động nhớ hồi thanh niên

Em ơi tình lẻ tình điên
Xuân nơi đất khách nhớ miền tuổi thơ!!

Cò Trắng Vĩnh Bình

cười góp, cười ruồi, cười nhe răng, cười nửa miệng, cười dê, cười giòn, cười ngạo nghễ, cười xỏ lá, cười trắng hoa, cười lả lơi, hóm hỉnh, cười khúc khích, cười nịnh, cười mũi, cười ngất, cười Sở Khanh, v.v.



Nụ Cười TRONG Thi Văn

Hải Bằng.HDB

Cười là một cách để biểu lộ tình ý và nhân cách. Người từng trải có thể nhìn nụ cười hay nghe tiếng cười mà đoán được tâm tính con người: nụ cười hồn hậu thì tâm trong sạch; nụ cười trí trá thì tâm nheo bần. Tâm có tu thì nụ cười mới đẹp.

Thuở xưa, xã hội Việt còn khép kín, người ta thường giữ nét mặt nghiêm trang nên vẻ mặt ít tươi cười. Ngày nay, cuộc sống cởi mở nên không thể thiếu nụ cười vui tươi. Châm ngôn Mỹ có câu: “Live well, Love much, Laugh often” nghĩa là “Hãy Sống tốt, Yêu nhiều, Cười thường”, viết tắt là L3 (L ba).

Vâng, Trời ban cho con người ai cũng biết cười, nhưng mỗi người cười một kiểu. Dân tộc ta vốn được thiên nhiên ưu đãi có sông núi gợi cảm nên tâm hồn con người cũng chứa chan tình ý. Vì thế, người Việt có khá nhiều cách cười: cười tủm tỉm, cười đơn đả, cười nhếch mép, cười toe toét, cười mím, cười kiêu ngạo, cười khinh khỉnh, cười hô hố, cười khan,

Nhưng, cười để làm gì? Trước hết, cười để gây thiện cảm. Trong các buổi tiếp tân, nếu MC tạo được nhiều chuỗi cười là MC đó thành công.

Đặc biệt nơi phái yếu, cười để làm tăng phần duyên dáng làm mê mẩn những trái tim sắt đá nhất. Người ta thường nói nụ cười có thể làm nghiêng thành, đổ nước như nụ cười của nàng Bao Tự làm cho Trụ Vương phải mất ngai vàng.

Ca dao có câu:

Trăm quan mua lấy nụ cười

Nghìn quan mua lấy tiếng cười ngây thơ

Cười để thư giãn thần kinh có lợi cho sức khỏe. Những người cười nhiều thường sống lâu hơn những người ít cười. Người Nhật khám phá ra cười làm giảm đường trong máu sau bữa ăn. Cười rất có lợi cho người bị tiểu đường. Đại học Maryland cho biết xem hài kịch giúp máu huyết lưu thông tốt. Các cuộc khảo cứu cho biết hài hước có thể giúp gia tăng chất kháng sinh trong cơ thể và gia tăng các tế bào miễn nhiễm. Như vậy, mỗi ngày nên tập luyện cười thành tiếng lâu chừng 15 phút. Tạp chí Reader’s Digest tặng \$300. cho mỗi mẫu chuyện cười.

Triết gia Hy Lạp Aristotle (384 – 322 Trước Tây Lịch) nhận định “chỉ có loài người biết cười”. Tuy nhiên, qua nhiều cuộc khảo sát, người ta đã biết thêm không riêng chỉ loài người biết cười mà loài chó, khi, chuột, cá, v.v. cũng biết cười, tất nhiên cái cười của chúng rất đơn thuần. Trên thân thể chúng cũng có những chỗ như nách hay bụng có thể làm chúng nhột và phát ra tiếng cười. Trẻ sơ

sinh chừng 17 ngày đã biết cười, một nụ cười vô
nhiệm của thiên thần.

Nụ cười quả đã điểm tô cho cuộc sống trở nên có
ý nghĩa hơn. Cho nên:

Thế gian mà thiếu nụ cười

Người ơi, cuộc sống trên đời vui chi?

Thị hào Nguyễn Du mô tả nụ cười của Thúy
Vân:

Hoa cười, ngọc thốt, đoan trang

Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da

Nhưng nếu cười để mà chế nhạo hay tự cao, thì
người ta khuyên:

Cười người chớ vội cười lâu

Cười người hôm trước, hôm sau người cười

Cười quá nhiều có thể thành tro trên và gọi là
cười toe toét. Đó là những người:

Vô duyên chửa nói đã cười

Có khi cười để che giấu âm mưu nham hiểm bên
trong:

Buồng đào khuya sớm thanh thoi

Ra ngoài một mực nói cười như không

[Kiều, Nguyễn Du, câu 1565 – 1566]

Hoặc:

Bề ngoài thơn thớt nói cười

Bề trong nham hiểm giết người không dao

Nói chung, nụ cười vui tươi không thể nào thiếu
trong cuộc sống chung để tạo hạnh phúc cho chính
mình và cho mọi người. Các văn nghệ sĩ được mến
chuộng vẫn là những người có khả năng tạo những
chuỗi cười vô cùng thoải mái cho mọi người như
vua khôi hài Fernadel của Pháp, Charlie Chaplin
của Anh, và Dan Ahdoo (1979 -) của Mỹ.

Nụ cười thật sự là món quà quý báu mà Thượng
Đế ban cho con người để tô điểm cho cuộc sống
tươi đẹp hơn nếu biết sử dụng. Trong ý đó, nhà thơ
Hải Bằng Hoàng có bài thơ:

Nụ Cười

Hãy cho nhau một nụ cười

Cuộc đời thêm đẹp, vẻ người thêm tươi

Uống thay sống chẳng biết cười!

Hay chi giữ mãi mẽ người tự cao?

Trời cười: trời nở trắng sao

Đất cười, đất mở núi cao, sông dài

Mây cười, gió đuổi theo hoài

Nắng cười, gió hát cho ai mơ màng

Em về có nhớ anh chăng?

Anh về nhớ mãi hàm răng em cười

Nụ cười tươi thật là tươi

Cho tình ấm áp, cho đời lên hương

Nụ cười thương thật là thương

Một giây gặp gỡ, tình vương suốt đời

Buồn vui, xin giữ nụ cười

Cho lòng ấm áp, cho người đáng yêu

(Hương Yêu, tr. 64)

Nói tới “cười” thì cũng phải nói tới những nhà
thơ và những nhà văn trào phúng là những người
dùng thơ văn để chế giễu những điều trái tai, gai
mắt hay những bất công.

Xã hội càng có nhiều tiêu cực như những thói hư,
tật xấu, tham nhũng, bất công, và đàn áp, thì càng
xuất hiện nhiều thơ văn trào phúng.

Nhà thơ trào phúng tiêu biểu nhất trong văn học
Việt Nam cuối thế kỷ thứ 18 là Nữ Sĩ Hồ Xuân
Hương. Bà cất một nhà tranh ở làng Khán Xuân,
Thăng Long, nhìn ra Hồ Tây gọi là Cỏ Nguyệt Đường
[ghép các chữ Cỏ và Nguyệt thành ra chữ Hồ]. Các
tài liệu tìm thấy mới đây cho thấy bà là một nhân vật
có thực và có tài văn chương, nhưng sinh vào thời
buổi nhiễu nhương - thời Lê mạt - số phận lại rất
hẩm hiu – hai đời chồng, đều làm lẽ, và nửa đường
đứt gánh - từ đó phát xuất ra những giòng thơ mang
nhiều vị chua chát, đắng cay, và trào lộng. Hồ Xuân
Hương có giao lưu văn bút thân thiết với nhiều thi
sĩ đương thời trong đó đậm đà nhất phải là thi hào
Nguyễn Du. Người ta tìm thấy 6 bài thơ của XH viết
cho Nguyễn Du và 14 bài thơ của ND viết cho XH.

Nguyễn Du viết cho Xuân Hương:

“Tây Hồ cảnh đã hoang vu.”

Xuân Hương đáp:

“Phong cảnh Tây Hồ chẳng khác xưa.”

Nguyễn Du viết:

“Cây có vàng xanh tỏ tấm lòng.”

Xuân Hương đáp:

“Một vàng trắng sáng tỏ tình ta.”

Tác phẩm của bà gồm khoảng 50 bài thơ chữ
Nôm và thi tập Lưu Hương Ký gồm 24 bài thơ chữ
Hán và 26 bài thơ Nôm trong đó có nhiều bài rất
trang nhã và trữ tình như bài:

Cảnh Thu

*Thánh thót tàu tiêu mấy giọt mưa
Khen ai khéo vẽ cảnh tiêu sơ
Xanh um cỏ thụ tròn xoe tán
Trắng xóa tràng giang phẳng lặng tờ
Bầu dốc giang san say chập rợp
Túi nghiêng phong nguyệt nặng vì thơ
Ô hay, cảnh cũng ưa người nhĩ
Thấy cảnh mà ai chẳng ngẩn ngơ*
Nhưng đặc biệt là bà có biệt tài dùng lời thơ thanh nhã để nói về cái “giống” hầu tạo tiếng cười. Chẳng hạn, bài:



Quả Mít

*Thân em như quả mít trên cây
Vỏ nó xù xì, mùi nó dầy
Quân tử có yêu thì đóng cọc
Xin đừng mân mó, nhựa ra tay*

Và bà chê với mấy anh học trò thường theo gheo bà, nhưng rất có thể là để ám chỉ mấy quan lớn kém tài văn chương đương thời:

*Một đàn thằng ngọng đứng xem chuông
Chúng bảo nhau rằng “ấy ái uông”*

Hoặc:

*Khéo khéo đi đâu lũ ngẩn ngơ
Lại đây cho chị dạy làm thơ*

*Ong non ngựa nọc châm hoa rữa
Đê cồn buồn sừng húc giậu thừa*

Vào những thập niên 1930, - 1940 khi xã hội Việt Nam chuyển mình theo trào lưu lối sống Tây Phương thì trên văn đàn báo chí xuất hiện nhiều hí họa hai nhân vật Lý Toét và Xã Xệ tiêu biểu cho lớp người quê mùa, cổ lỗ sống với nhiều thói hư, tật xấu của xã hội cũ.

Gần đây nhất, ở Việt Nam, đặc biệt là Miền Bắc, có hàng ngàn, hàng vạn câu vè, bài thơ, kịch, truyện trào lộng của các tác giả vô danh hay hữu danh tiêu biểu như: Trần Dần, Phùng Quán, Phùng Cung, Văn Cao, Hoàng Cầm, Hữu Loan.

Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (tên của chế độ Cộng Sản Hà Nội ở ngoài Bắc)

*Đồ đạc bán hết, của nhà bán sau
Ăn cơm thì chỉ có rau
Chớ ăn thịt cá mà đau dạ dày
Mọi người làm việc bằng hai
Để cho chủ nhiệm mua đài mua xe
Mọi người làm việc bằng ba
Để cho cán bộ xây nhà, xây sân*

Tuy nhiên, vũ khí trào lộng không còn hữu hiệu nữa, nên người ta đang chuyển hẳn sang giai đoạn trực diện đấu tranh bằng lập hội và đảng.

Ngày nay, rất mừng là càng ngày người ta càng hiểu giá trị của nụ cười là trọng tâm của văn hóa xã hội và chúng tôi chọn chủ đề “Cười” cũng là ước mong từ nay chúng ta sẽ cười nhiều hơn trong ngay cả những lúc gặp phải nghịch cảnh ngộ hầu đối phó với hậu quả của các loại hội chứng (stress).

Ở nước nào gặp nhiều nụ cười nhất?

Sang định cư ở Hoa Kỳ, tôi thấy xứ sở này đã có nhiều nụ cười hơn bất cứ nước nào khác mà tôi đã có dịp viếng thăm. Ngược lại, tôi nhận thấy sau năm 1975, người Việt trong nước, đặc biệt là người Miền Bắc, đã thiếu vắng hẳn đi nhiều nụ cười vui vẻ đã từng có, và nay thay vào đó là những nụ cười gượng gạo.

Một chuyện khác nữa là khi còn kẹt ở Việt Nam trong những năm 1980, tôi gặp một người lang thang rách rưới đi cà nhắc ăn xin nhưng anh thường nhếch mép cười một mình như kiểu “cười ruồi” vậy. Anh nhận quét chợ đổi lấy cơm. Tôi tìm cho anh một manh chiếu và tấm áo mưa

Anh thường đến vườn sau nhà tôi vào buổi trưa tựa gốc cây nghỉ trưa. Thỉnh thoảng anh ta ré lên cười hoặc nhếch mép cười thầm. Ai cũng nói là anh ta khùng. Nhưng anh đã thú thật với tôi là anh chỉ giả khùng và cười là cách để vui đi nỗi đau khổ. Tôi thường đem cho anh một bát cơm có chút thức ăn dù lúc đó gia đình chúng tôi đang gặp nhiều khó khăn. Anh cho biết anh trước 1975 làm trung sĩ thông dịch viên. Rồi anh bị té gãy chân và vợ con bỏ anh đi nơi khác kiếm ăn. Anh xin tôi một cuốn từ điển Anh - Việt để làm bạn. Năm 1999 tôi từ Mỹ về thăm thì biết anh đã già từ cuộc đời.

Tôi không thể quên tiếng cười cô đơn của anh và tôi làm bài thơ “Giả Cuồng để Sống” để nhớ về anh, thi sĩ Bùi Giáng, và Tướng Dương Văn Đức.

*Ta có điên đâu? - chỉ chẳng may
Đổi đời nên gặp nỗi nông này
Thân tàn, danh liệt, hồn u uất
Nước mắt, nhà tan, dạ đắng cay
Pháp mạt, đời tàn, tâm loạn động
Thuyết lầm, dân khổ, trí hoang say
Thương thay hồn chết trong thân sống
Lây lắt giả cuồng qua tháng ngày
(Vương Miện Tuổi Tình Yêu, tr. 131)*

Vâng trong cuộc sống đôi khi phải mượn tiếng cười thay cho nước mắt vì e có thể bị cho là yếu hèn. Đó chính là trường hợp tiếng cười thay nước mắt của Tổng Thống Hoa Kỳ Abraham Lincoln (1809- 1865) người đã chứng kiến cảnh cốt nhục tương tàn trong cuộc nội chiến đẫm máu giữa những người Miền Nam và Miền Bắc vốn từng đã là những chiến hữu sát cánh bên nhau trong cuộc chiến cho nền độc lập và tự do của Mỹ Châu. Tổng thống Lincoln đã nói: “*I laugh because I must not cry*” (Tôi cười bởi vì tôi không được khóc.)

oOo

Mùa Xuân Đất Vĩnh



*Xuân lại về, xuân nơi đất khách
Đã bao xuân xa cách quê hương
Nói làm sao cho vơi nhớ thương
Kỷ niệm những mùa xuân năm cũ*

*Vĩnh Long ơi! Chợ còn đông đủ
Tiếng ai rao êm ái ngọt ngào
Người bán mua trao đổi xôn xao
Cho buổi chợ thêm phần huyền ảo*

*Con đường quê đẹp nhờ màu áo
Nữ sinh tà áo trắng tung bay
Gió mơn man mái tóc mây dài
Làm ngơ ngẩn tâm hồn lữ khách*

*Đây cầu Lộ, dốc cao thử thách
Nhưng vòng quay xe đạp tít mù
Nghe bên tai gió thổi vi vu
Là niềm vui một thời niên thiếu*

*Nhịp đàn xuân hòa muôn giai điệu
Mà trong tôi chỉ một cung buồn
Mùa xuân về lòng xót xa hơn
Nhớ biết mấy, mùa xuân đất Vĩnh.*

Songthy

Cái cảm giác chiều nghiêng là có thật
 Khi quá giang Bắc Mỹ Thuận bằng cầu
 Về Vĩnh Long thăm Trà Vinh, Sa Đéc
 Nghe lòng cứ mãi nôn nao
 Nhớ những chuyến phà ngang
 Những hồi còi tách bến
 Còn vẩn vương câu vọng cổ đoạn trường
 Sóng nặng phù sa theo giòng nước lượn
 Phà bên này lòng gởi bên kia

Chiều lên
 Thấy như nghiêng mới lạ!
 Bóng lệch tà huy sương phủ mái đầu
 Bao nhiêu năm đời qua rất vội
 Cầu Mới bây giờ đã trở thành xưa
 Nhớ mãi Vũng Liêm
 Ngày đầu thử lửa
 Hai chân như dính vào nhau
 Giữa nắng gắt như chảo rang quá độ
 Mà sao lạnh buốt sống lưng
 Thì ra sợ, lần đầu nào cũng sợ
 Kể cả lần đầu
 Cạn ly để Ba Càng
 Và từ đó dọc ngang Nam Bộ
 Làm sao quên sông nước Long Hồ
 Làm sao quên Chợ Trường An náo nhiệt
 Áo bà ba và những gánh hàng hoa



Chiều Qua Cầu Bắc

Ơi lại nhớ! Nhớ gì lạ quá
 Ba Động biển xanh sóng lên hờn dỗi
 Ao Bà Om lỡ hẹn ngày về
 Chinh chiến điêu linh
 Chiến binh thường thất hứa
 Rất may mà
 Còn em gái Vườn Hồng
 Hiểu lòng tri kỷ
 Nên vẫn chờ dấu người lỗi hẹn
 Vẫn nồng nàn tình ý Sa giang

Vừa đó, mới đây
 Vĩnh Long đã đến
 Trà Vinh, Sa Đéc vẫn còn nguyên
 Trong trái tim hằn lên nỗi nhớ
 Tân hoài dạ cổ mượn lời ca
 Ghi dấu chia tay từ Văn Xương Các
 Thời gian qua hơn nửa đời người!
 Hải ngoại thương vay, biết ai khóc mướn
 Quê hương khế ngọt hay chua
 Vẳng tiếng còi phà
 Từ miền qua khứ
 Sóng lên
 Sông nước bồi hồi
 Cô lái đò xưa đổi bờ tách bến
 Khách về ngơ ngẩn giữa chiều nghiêng
 Xin vẫy tay chào Vĩnh Long Sa đéc
 Và ôm hôn thăm thiết Trà Vinh
 Lòng lại dặn lòng, mai rời quê cũ
 Phải mang theo nắm đất hữu tình
 Để mai kia rải lên mộ chí
 Thỏa lòng yên nghỉ giữa quê mình

Cung Bảo Bình

lối rẽ, chạy miết về hướng mưa giông. Nỗi buồn đầy đặc như rừng thu rụng hoài chưa hết lá, màu lá tím vàng ứa niềm đau riêng, cứ bỏ đời rơi, bay theo chiều gió, lệch hướng thơ đi vụn vỡ cõi lòng. Sau cơn mưa là buổi chiều mây chờ màu tím hoàng hôn, bay mãi tìm chân trời mà chân mây cứ mênh mông vô định trôi tìm góc biển. Giòng sông có con nước lớn rồng xuôi ngược sao lòng mình cứ phải dâng lên dâng lên chất ngất buồn tênh! Cánh cửa tâm hồn vừa mở ra khung trời mù mênh mông mùa bão rớt!

Tôi tìm tôi ở đâu nơi đường đang rơi trong hố sâu vực thăm? Em còn đó bên đời sao tình đã bỏ đi xa? Mái tóc óng ả đeo những chữ thơ của thuở nào tình yêu thiếu ngủ, vẫn lan tỏa hương hoa từ những ngày xuân hội ngộ. Tôi hôn chỗ vai trần hoang dại những sợi tóc quăn rối niềm riêng. Hương tóc áo thoảng qua khứu giác tôi làm tê dại dấu yêu xưa. Tôi vuốt tóc em cho chữ thơ kết lại thành vần điệu để hát một lời ru. Tôi hôn bàn tay em của thuở nào, từng nằm gọn trong hơi ấm bàn tay tôi như ngậm hỏi em có còn muốn níu kéo những gì đã lỡ? Nắng hôm nay không đốt cháy sự tẻ lạnh và nỗi buồn u ẩn trong huyết mạch, lại còn un khói cho niềm đau âm ỉ. Cỏ lá nhàu nhàu đang đợi gió qua để tỉ tê âm điệu van lơn thì thầm. Con chim trên cành hát mỗi một điệu buồn thán chính rồi vụt bay, tìm về hướng nắng. Bỏ lại tôi nỗi buồn vu vơ của cành lá đơn phương “Anh còn lại những gì. Ngoài cuộc đời giông bão. Qua bước đường em đi. Lót tím, vàng lá úa...”

Em đã về rồi sao thuyền đời chưa ghé bến? Sao còn lang thang làm rạn nứt cõi thơ tôi? Tiếng thơ ru là lời than vãn nỉ non của lòng tôi, hay tiếng trách hờn cho đời em chưa tìm lối thoát? Hạnh phúc là gì nếu không có tên gọi từ tim? Là sự bằng lòng chấp nhận hiện tại ở em? Chữ thơ không định nghĩa được tình yêu dù đó là lời ước của tim. Câu thơ chất chồng từng lớp trống vắng, chân không của niềm vui và hy vọng, đâu phải điểm tựa cho mình khỏi ngã, càng không giúp mình đứng dậy khi đã té sấp xuống cuộc đời! “Hoa thả mù phấn hương. Anh một thời bướm dại. Xác bướm gây tiếc thương, cây mùa chưa đơm trái”.



Tháng Chín

Mùa Tình GIÔNG BÃO

Phạm Tương Như

Tháng chín trời mưa như giọt nước mắt rơi xuống những đồ vỡ đời người. Nỗi buồn dài bất tận như ngọn gió lướt trên mặt xa lộ thênh thang không

Tháng chín trời mưa qua hướng em đi . Mùa hạ không có lá rơi phủ chật lối đường cho bước chân em xào xạc một nỗi lòng. Phần tôi! Tháng chín tình em khơi dậy bão giông, tâm tư thả ra hơn mấy mươi bài thơ dài ngắn. Hàng hàng lớp lớp giọt mưa rơi đủ vây kín, đón bắt một đời tim ngỡ nònghàn ánh mắt bờ môi cùng vòng tay âu yếm. Cảm xúc thuận nghịch tràn dâng, nửa muốn cho đi, nửa muốn tha thiết đón về. Tháng chín màu trời đưa tang nỗi buồn chưa cạn, nguồn sâu chưa khô mạch đau thương! Có phải bút mực là bể sâu hay lòng mình là biển nhớ? Mái tóc em vẫn mượt mà chảy mãi ánh trắng soi bình bồng bình bồng khi cơn gió thổi. Ánh mắt em rót vào đời tôi giòng hạnh phúc miên man. Đời tôi còn rực chín nụ cười, còn men thơm chuốc rượu tình yêu. Tà áo quá khứ hôm qua còn quán bước chân tôi, thả ra những chùm mây và mùi hương làm đầy mộng mị. Thời gian và những tháng ngày mưa nắng cứ trôi, không giữ nổi một tình yêu tròn đầy. Những hàng mưa bong bóng chảy mang nỗi sầu làm chật kín và trắng xóa giòng sông, phủ trùm cây lá. Tiếng ve gọi nắng âm vang, xoáy vào lòng tôi niềm trần trở, làm buồn bao hồn lá trên cây và như tiếng kèn tiền những áng mây vô vọng, đang đối mặt với tính giao động hợp tan mưa nắng gió thất thường!.

Đâu có nỗi tuyệt vọng nào cho tình yêu trú ngụ! Chỉ có nhung nhớ làm đầy những giấc mơ. Ánh sao trời nơi đôi mắt em, đâu cần ai thấp lửa mà vẫn sáng mãi trong lòng tôi ngọn nến rung rung. Giọng nói em là lời ru vừa nũng nịu vừa kiêu kỳ, tiếng ‘dạ’ luôn ở đầu môi vừa thiết tha vừa ruồng rẫy, như tiếng thơ rơi chạm vào bờ đá của cuộc đời và thảm cỏ của thương yêu. Tôi cúi xuống cúi xuống thật gần tình yêu và nhặt lên từng mảnh vụn của tâm hồn. Tôi biết cử chỉ tội nghiệp của tôi sẽ làm đau lòng và tội nghiệp em lắm. Tôi giấu tội nghiệp em và tội nghiệp tôi trong cõi thơ tình!

Trời sắp sẵn những cơn mưa cho tôi chìm vào nỗi nhớ. Cơn mưa của ngày hôm qua khi tình yêu nóng bỏng. Quán cà phê ngát mùi thơm Tây Nguyên và mùi tóc, son phấn du hương đánh thức nỗi khát khao trên từng vuông da thịt. Khi tôi sắp tan vào em thì cơn mưa chợt đến. Nắng chiều nhợt nhạt làm óng ả những giọt mưa và bóng tối chực



hờ chạm ngõ. Em từ chối mặc áo mưa, để cùng tôi ướt đường thơ qua chiếc cầu cao như cầu vòng ngũ sắc, hướng về quán trọ bên sông. Những giọt nước trên tóc áo em cho tôi một hạnh phúc vừa tình tự vừa nôn nao ảo giác xuân thì. Chừng như đôi mắt ướt mưa muốn nói với tôi lời tim yêu thổn thức. Những bờ gió không ngăn được nhịp tim cảm xúc vừa tình tự vừa điên mê. Cũng không che chắn nỗi nghịch cảnh và luân lý xã hội vừa ủa tới trong tầm nhìn. Em diễm kiều vừa lộng lẫy trong lớp áo vải thô của tôi, hơi hướm em đang lan tỏa cùng mùi nước hoa trong áo, vẽ vờ một cõi thơ tình không ngôn từ mà đầy vần điệu. Hàng nút khuy đang chực hồ bật tung trong niềm rạo rực căng cứng đời tình!

Cuối tháng tám mùa phượng rực rỡ sân trường và học trò bắt đầu niên khóa mới. Trời tầm tã những cơn mưa. Tháng chín mới về nắng đi mưa ở. Em vẫn còn đó trong lòng tôi đầy nỗi nhớ. Giòng Cổ Chiên hồi đó mùa mưa, nước chỉ chảy về hướng biển, tôi và em nơi quán gió bên sông, cùng chia nhau vị ngọt bùi của hai ly sinh tố như chia sẻ một nỗi niềm. Em ví những khóm lục bình trôi như đời tình lênh đênh chưa định hướng “làm sao ngăn bước thời gian, cho lục bình trôi dừng lại, cho tình kịp lúc đơm hoa, cho anh bên em mãi mãi”. Em nắm nốt đôi bàn tay tôi, kẻ hình tim trong lòng bàn tay mềm mà em bảo là “nghệ sĩ”, em khép những ngón tay tôi lại như ngằm nhờ tôi giữ mãi tim em. Tôi cuốn đầu yêu tôi trong nắm tay hình tim của em, áp sát vào ngực trái, môi tôi như cánh bướm đậu nhẹ lên đài lan môi em, ngằm trao một hẹn

thề son sắt. “Trên môi anh, vạ đóa hồng. Hôn em
trời đất một lòng chứa chan (thơ Trần Dạ Từ)”

.....

Tháng chín tha phương đang giữa mùa giông bão.
Mưa nơi đây như già nua và tuyệt vọng hơn mưa
Vĩnh Long. Những xa lộ không hồn, những lòng
đường xa tít... Phố xá cây xanh, không vườn cây
trái nên cảnh sắc như đứng đưng với nước mắt mùa
hè! Tôi nhìn sâu trong mắt em đen nhánh, mái tóc
thả xuôi buông lỏng giòng đời... và nhật lại từng
kỷ niệm ngày xưa. Tôi và em thường song bước
dọc theo bờ sông rộng, khi những hạt mưa bụi lất
phát bay nghiêng cho hạt tình yêu nhú xanh chồi
biếc. Khi lượn sóng nhấp nhô vừa phản chiếu nắng
chiều long lanh, vừa chao buồn những cánh tím lục
bình... để nghe lòng chúng tôi lẫn lẫn gợn sóng.
Tôi thường đưa em vào mấy quán hoa lan. Em hay
chọn những giò lan cánh hoa mỏng màu mây trắng,
lá mượt nõn xanh. Em bảo khi nhìn sẽ thấy tôi với
trời xanh mây trắng, cho giấc mơ tôi về lại thuở
tang bồng lướt gió tung mây. Em thích quán vắng
bên sông hay dưới bóng cây cổ thụ, cà phê ngon,
âm thanh nhẹ ru lời nhạc Trịnh. Em ưa những đêm
dài không ngủ, đôi cánh tay choàng nhau bước mãi
vào lòng đêm... những cựa mình rung lên từng cảm
xúc...

Bây giờ tôi còn lại những cơn mưa. Hai hàng cây
bên đường te tua cành lá. Tôi cúi nhặt một phiến lá
xanh rách nát và cố vá lại lòng mình. Tháng chín
trời mưa thơ, khóc cuộc tình buồn bã và Em, tất cả
có thể cộng thêm hay lũy thừa hạnh phúc, đã lấy
đi hết những ngày vui, nắng không đủ ấm lòng và
mưa suốt suốt rót hạt ngậm ngùi. Tôi nhìn xa qua
mặt hồ tĩnh lặng, gió và mưa mù đang kéo tới cho
nước hồ và hồn tôi gợn sóng. Cơn mưa chiều đến
muộn, tiếng mưa hay ai đó nói với tôi điều gì tôi
chưa hiểu. Trên mặt hồ mù mưa qua, có bóng ai đó
đang quay lưng bỏ đi hay bước về hướng tôi không
rõ nét. Không biết đó là ảo giác của tình yêu hay là
hồn của chữ thơ, đôi chân của bút mực đang lưỡng
lự trong hướng thơ chưa biết lối đi, về!!!

Tôi cầu nguyện hạnh phúc em. Và thơ tôi mãi mơ
tìm . Trong bão giông từng tháng chín. Bong bóng
nước trôi bình yên!

Thưa bạn, em yêu,

Bong bóng nước sẽ không thể trôi bình yên. Sẽ
òà vỡ trong tầm nhìn từng ánh mắt, để nhớ thương,
lưu luyến... Vùng tuổi thơ yên bình nơi chôn nhau,
cắt rún, bên Cha Mẹ, anh em. Một thời áo trắng,
học hỏi trưởng thành. Một tình yêu hoa mộng trong
khung cảnh học đường, thành phố Vĩnh Long với
những con đường tình sử bên giòng sông bạc màu
sóng nước. Tất cả sẽ cựa mình bằng nỗi nhớ thân
quen; bằng niềm thương dịu dàng. Và... đến một
lúc nào đó sẽ để rơi nước mắt....

Phải chăng thành phố tuổi thơ cũng giống như
một người tình!? Đi đâu xa ta cũng nhớ về! Gặp
bạn bè cùng quê ta sẽ nhắc chuyện năm xưa... Tôi
hy vọng tất cả chúng ta vừa tìm được chút gió... kỷ
niệm riêng mình để cùng nhau góp thành cơn giông
bão... nhớ nhà!

Cám ơn và kính chúc yên vui
Ptn. (17/11/2015)

o0o

*Lộc biếc mai vàng xuân hạnh phúc
Đời vui sức khỏe Tết an khang*

TỬ VI

Năm Thân MUỐN BIẾT TUỔI THUẬN HẠP & KHẮC KỶ RA SAO?

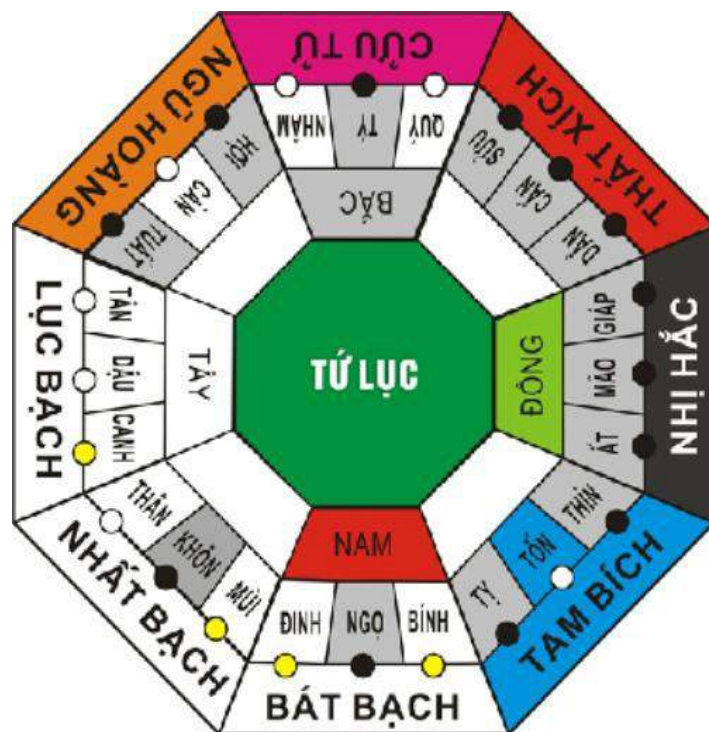
Hàn Lâm NGUYỄN PHÚ THỨ

(Bính Thân từ 08-02-2016 đến 27-01-2017)

(Trích dẫn tác phẩm Tử-Vi & Địa-Lý Thực-Hành của Gs Hàn Lâm Nguyễn-Phú -Thứ)

Sau năm Ất Mùi chấm dứt, thì đến năm Bính Thân được bàn giao từ giờ giao thừa bắt đầu giữa đêm Chủ Nhật, 17-02-2016 để cầm tinh đến 24 giờ đêm 27-01-2017. Năm Bính Thân này thuộc hành Hỏa và mạng Sơn Hạ-Hỏa, năm này thuộc Dương, có can Bính thuộc mạng Hỏa và có chi Thân thuộc mạng Kim.. Căn cứ theo luật thuận hạp hay khắc kỷ của Ngũ Hành, thì “mạng Hỏa khắc mạng Kim” tức năm này “Can khắc Chi” hay nói

khác đi Trời khắc Đất. Bởi vì, mạng Hỏa được khắc xuất, mạng Kim bị khắc nhập. Do vậy, năm này xem như là năm xấu nhứt tổng quát, không thể thực hiện gì kết quả như ý. Trường hợp này, giống như những người có: mạng Hỏa gặp năm mạng Thủy - mạng Thủy gặp năm mạng Thổ - mạng Thổ gặp năm mạng Mộc và mạng Mộc gặp năm mạng Kim. Được biết năm Thân vừa qua là năm Giáp Thân thuộc hành Thủy, nhằm ngày thứ năm, 22-01-2004 đến 08-02-2005.



Căn cứ theo Niên Lịch Cổ Truyền Á Đông xuất hiện được minh định quảng bá từ năm 61 của đời Hoàng Đế bên Tàu, bắt đầu năm 2637 trước Công Nguyên, cho nên chúng ta lấy $2637 + 2016 = 4653$, rồi đem chia cho 60 năm, thì có kết quả Vận Niên Lục Giáp thứ 77 và số dư 33 năm bắt buộc rơi vào Vận Niên Lục Giáp thứ 78 bắt đầu từ năm 1984 đến năm 2043. Do vậy, năm Giáp Thân 2016 này là năm thứ 33 của Vận Niên Lục Giáp 78 và năm Thân kế tiếp sẽ là năm Mậu Thân thuộc hành Thổ, nhằm ngày thứ tư tính từ 26-01-2028 đến 12-02-2029.

Năm Bính Thân có người thắc mắc, muốn biết năm này tuổi ảnh hưởng như thế nào? Vậy chúng ta thử phân tách năm Bính Thân, thì thấy ba việc phải làm như sau:

1.- Đối với Mạng ảnh hưởng như thế nào?

Bởi vì, năm Bính Thân thuộc mạng Hỏa cho nên năm này, sẽ đưa đến thuận hạp hay khắc kỵ với mọi người như thế nào?

Xin trích dẫn như dưới đây:

- Những người có tuổi cùng mạng Hỏa như: *Bính Dần (1926 - 1986...), Đinh Mão (1927 - 1987...), Giáp Tuất (1934 - 1994...), Ất Hợi (1935 - 1995...), Mậu Tý (1948 - 2008...), Kỷ Sửu (1949 - 2009...), Bính Thân (1956 - 2016...), Đinh Dậu (1957 - 2017...), Giáp Thìn (1904 - 1964...), Ất Tỵ (1905 - 1965...), Mậu Ngọ (1918 - 2078...) và Kỷ Mùi (1919 - 1979...).*

Xem như tương hòa với năm Bính Thân bởi vì có cùng mạng Hỏa cho nên năm này có đời sống an cư & lạc nghiệp sẽ gia tăng, phát triển về mọi mặt một cách bình thường, vì không bị khắc kỵ. Phạm ở trên đời, nếu có đời sống ổn định bình thường, thì xem như tương sanh tốt đẹp

Tuy nhiên, những người có mạng Âm Hỏa như tuổi: Đinh Mão, Ất Hợi, Kỷ Sửu, Đinh Dậu, Ất Tỵ và Kỷ Mùi, thì tốt hơn những người có mạng Dương Hỏa như tuổi: Bính Dần, Giáp Tuất, Mậu Tý, Bính Thân, Giáp Thìn và Mậu Ngọ. Bởi vì, theo luật Dương Âm lần lượt trường tiêu, không khác ngọn thủy triều lên xuống hoặc có không rồi không có hay nói khác đi là Sắc Không rồi Không Sắc. Vì thế: “Dương Âm tương ngộ tất ứng” còn “Dương ngộ Dương và Âm ngộ Âm bất ứng”. Phương pháp này áp dụng cho tất cả các tuổi, để chúng ta thực hành sau này.

- Những người có tuổi mạng Thổ như: *Canh Tý (1900 - 1960...), Tân Sửu (1901 - 1961...), Mậu Thân (1908 - 1968...), Kỷ Dậu (1909 - 1969...), Bính Thìn (1916 - 1976...), Đinh Tỵ (1917 - 1977...), Canh Ngọ (1930 - 1990...), Tân Mùi (1931 - 1991...), Mậu Dần (1938 - 1998...), Kỷ Mão (1939 - 1999...), Bính Tuất (1946 - 2006...) và Đinh Hợi (1947 - 2007...).*

Những người có tuổi mạng Thổ gặp năm Bính Thân thuộc mạng Hỏa, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Hỏa sanh mạng Thổ”. Bởi vì, mạng Hỏa bị sanh xuất và mạng Thổ được sanh nhập, cho nên những người có mạng Thổ năm này tổng quát rất tốt, thuận lợi, tiến triển về mọi mặt để đưa đến thành công như ý. Trường hợp này, giống như người có: mạng Hỏa gặp năm mạng Mộc - mạng Mộc gặp năm mạng Thủy, mạng Thủy gặp năm mạng Kim và mạng Kim gặp năm mạng Thổ.

- Những người có tuổi mạng Kim như: *Giáp Tý (1924 - 1984...), Ất Sửu (1925 - 1985...), Nhâm Thân (1932 - 1992...), Quý Dậu (1933 - 1993...), Canh Thìn (1940 - 2000...), Tân Tỵ (1941 - 2001...), Giáp Ngọ (1954 - 2014...), Ất Mùi (1955 - 2015...), Nhâm Dần (1962 - 2022...), Quý Mão (1963 - 2023...), Canh Tuất (1910 - 1970...) và Tân Hợi (1911 - 1971...).*



Những người có tuổi mạng Kim gặp năm Bính Thân thuộc mạng Hỏa, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Hỏa khắc mạng Kim”. Bởi vì, mạng Hỏa được khắc xuất và mạng Kim bị khắc nhập, cho nên những người có mạng Kim, năm này xấu tổng quát, không thể thực-hiện gì kết quả tốt đẹp. Trường hợp này, giống như những người có: mạng Thổ gặp năm mạng Mộc - mạng Mộc gặp năm mạng Kim - mạng Hỏa gặp năm mạng Thủy và mạng Thủy gặp năm mạng Thổ.

Những người có tuổi mạng Mộc như: *Mậu Thìn (1928 - 1988...), Kỷ Tỵ (1929 - 1989...), Nhâm Ngọ (1942 - 2002...), Quý Mùi (1943 - 2003...), Canh Dần*

(1950 - 2010...), Tân Mão (1951 - 2011...), Mậu Tuất (1958 - 2018...), Kỷ Hợi (1959 - 2019...), Nhâm Tý (1912 - 1972...), Quý Sửu (1913 - 1973...), Canh Thân (1920 - 1980...) và Tân Dậu (1921 - 1981...).

Những người có tuổi thuộc mạng Mộc, gặp năm Bính Thân thuộc mạng Hỏa, theo luật thuận hợp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Mộc sanh mạng Hỏa”. Bởi vì, mạng Mộc được sanh xuất và mạng Hỏa bị sanh nhập, cho nên năm này tổng quát những người có mạng Mộc mặc dù được tương sanh, nhưng năm này bị sanh xuất xem như bị tiêu hao tổng quát, vì chỉ cho ra mà chẳng thu được nguồn lợi nào đáng kể và không bằng những người có: mạng Thổ gặp năm mạng Hỏa - mạng Hỏa gặp năm mạng Mộc - mạng Mộc gặp năm mạng Thủy - mạng Thủy gặp năm mạng Kim và mạng Kim gặp năm mạng Thổ.

- Những người có tuổi mạng Thủy như: Bính Tý (1936 - 1996...), Đinh Sửu (1937 - 1997...), Giáp Thân (1944 - 2004...), Ất Dậu (1945 - 2005...), Nhâm Thìn (1952 - 2012...), Quý Tỵ (1953 - 2013...), Bính Ngọ (1906 - 1966...), Đinh Mùi (1907 - 1967...), Giáp Dần (1914 - 1974...), Ất Mão (1915 - 1975...), Nhâm Tuất (1922 - 1982...) và Quý Hợi (1923 - 1983...).

Những người có tuổi mạng Thủy gặp năm Bính Thân thuộc mạng Hỏa, theo luật thuận hợp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Thủy khắc mạng Hỏa”. Bởi vì, mạng Thủy được khắc xuất và mạng Hỏa bị khắc nhập, cho nên những người có mạng Thủy năm này mặc dù bị khắc kỵ, nhưng tổng quát nó không bị ảnh hưởng xấu nhiều, vì những người đó có mạng khắc kỵ với năm và cũng không có lợi bằng những người có mạng Thủy cùng năm mạng Thủy đã dẫn. Trường hợp này, giống như người có: mạng Thổ gặp năm mạng Thủy - mạng Hỏa gặp năm mạng Kim, mạng Kim gặp năm mạng Mộc và mạng Mộc gặp năm mạng Thổ.

2.- Đối với Thiên Can ảnh hưởng như thế nào?:

Năm Bính gặp can Giáp Ất:

Năm này là năm có Can là Bính, thuộc mạng Hỏa và những người có tuổi Can là Giáp Ất thuộc mạng Mộc, theo luật thuận hợp hay khắc kỵ của ngũ hành,

thì “mạng Mộc sanh mạng Hỏa”. Bởi vì, mạng Mộc bị sanh xuất và mạng Hỏa được sanh nhập, cho nên năm này những người có mạng Mộc dù được tương sanh, nhưng bị sanh xuất xem như bị tiêu hao tổng quát, vì chỉ cho ra mà chẳng thu được nguồn lợi nào đáng kể và không bằng những người có mạng Thổ gặp năm mạng Hỏa cũng được tương sanh, vì “mạng Hỏa sanh mạng Thổ như đã dẫn. Trường hợp này, giống như người có: mạng Thổ gặp năm mạng Kim - mạng Kim gặp năm mạng Thủy - mạng Thủy gặp năm mạng Mộc và mạng Mộc gặp năm mạng Hỏa.

Năm Bính gặp can Bính Đinh:

Năm này là năm có Can là Bính, thuộc mạng Hỏa và những người có tuổi Can là Bính Đinh, thuộc mạng Hỏa, theo luật thuận hợp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì có cùng mạng Hỏa, thì xem như tương hòa, cho nên năm này có đời sống an cư & lạc nghiệp sẽ gia tăng, phát triển về mọi mặt một cách bình thường, vì không bị khắc kỵ. Phạm ở trên đời, nếu có đời sống ổn định bình thường, thì xem như tương sanh tốt đẹp.

Năm Bính gặp can Mậu Kỷ:

Năm này là năm có Can là Bính, thuộc mạng Hỏa và những người có tuổi Can là Mậu Kỷ, thuộc mạng Thổ, theo luật thuận hợp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Hỏa sanh mạng Thổ”. Bởi vì, mạng Hỏa bị sanh xuất và mạng Thổ được sanh nhập, cho nên năm này những người có mạng Thổ xem như tổng quát rất tốt, thuận lợi, tiến triển về mọi mặt để đưa đến thành công như ý. Trường hợp này, giống như những người có: mạng Hỏa gặp năm mạng Mộc - mạng Mộc gặp năm mạng Thủy - mạng Thủy gặp năm mạng Kim và mạng Thổ gặp năm mạng Hỏa.

Năm Bính gặp can Canh Tân:

Năm này là năm có Can là Bính, thuộc mạng Hỏa và những người có tuổi Can là Canh Tân thuộc mạng Kim, theo luật thuận hợp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Hỏa khắc mạng Kim”. Bởi vì, mạng Hỏa được khắc xuất và mạng Kim bị khắc nhập, cho nên năm này những người có mạng Kim, xem như là năm xấu tổng quát, không thể thực hiện gì kết quả như ý. Trường hợp này, giống như những

người có: mạng Hỏa gặp năm mạng Thủy - mạng Thổ gặp năm mạng Mộc - mạng Mộc gặp năm mạng Kim và mạng Kim gặp năm mạng Hỏa.

Năm Bính gặp can Nhâm Quý:

Năm này là năm có Can là Bính, thuộc mạng Hỏa và những người có tuổi Can là Nhâm Quý thuộc mạng Thủy, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Thủy khắc mạng Hỏa”. Bởi vì, mạng Thủy được khắc xuất và mạng Hỏa bị khắc nhập, cho nên năm này những người có mạng Thủy dù bị tương khắc, nhưng tổng quát nó không bị ảnh hưởng xấu nhiều, vì những người đó có mạng khắc kỵ với năm và cũng không có lợi bằng những người có mạng Thủy cùng năm mạng Thủy đã dẫn. Trường hợp này, giống như người có: mạng Thổ gặp năm mạng Thủy - mạng Hỏa gặp năm mạng Kim, mạng Kim gặp năm mạng Mộc và mạng Mộc gặp năm mạng Thổ.

3.- Đối với Địa Chi ảnh hưởng như thế nào?

Năm Thân gặp Chi Hợi Tý:

Năm này có Chi là Thân thuộc mạng Kim, những người có Địa Chi Hợi và Tý thuộc mạng Thủy, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Kim sinh mạng Thủy”. Bởi vì, mạng Kim bị sinh xuất và mạng Thủy được sinh nhập, cho nên năm này những người có mạng Thủy xem như tổng quát rất tốt, thuận lợi, tiến triển về mọi mặt để đưa đến thành công như ý. Trường hợp này, giống như những người có: mạng Kim gặp năm mạng Thổ - mạng Thổ gặp năm mạng Hỏa - mạng Hỏa gặp năm mạng Mộc và mạng Mộc gặp năm mạng Thủy.

Năm Thân gặp Chi Thìn Tuất Sửu Mùi:

Năm này có Chi là Thân thuộc mạng Kim, những người có Địa Chi Thìn Tuất Sửu và Mùi tức Tứ Mộ thuộc mạng Thổ, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Thổ sinh mạng Kim”. Bởi vì, mạng Thổ bị sinh xuất và mạng Kim được sinh nhập, cho nên năm này những người có mạng Thổ, dù được tương sinh, nhưng bị sinh xuất xem như bị tiêu hao tổng quát, vì chỉ cho ra mà chẳng thu được nguồn lợi nào đáng kể và không bằng những người có mạng Kim gặp năm mạng Thổ cũng được tương sinh, vì “mạng Thổ sinh mạng Kim như đã dẫn. Trường hợp này, giống như người có: mạng Thủy gặp năm mạng Mộc - mạng Mộc gặp năm

mạng Hỏa - mạng Hỏa gặp năm mạng Thổ - mạng Thổ gặp năm mạng Kim.

Năm Thân gặp Chi Dần Mão:

Năm này có Chi là Thân thuộc mạng Kim, những người có Địa Chi Dần và Mão thuộc mạng Mộc, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Kim khắc mạng Mộc”. Bởi vì, mạng Kim được khắc xuất và mạng Mộc bị khắc nhập, cho nên năm này những người có mạng Mộc, xem như là năm xấu tổng quát, không thể thực hiện gì kết quả như ý. Trường hợp này, giống như những người có: mạng Kim gặp năm mạng Hỏa - mạng Hỏa gặp năm mạng Thủy - mạng Thủy gặp năm mạng Thổ và mạng Thổ gặp năm mạng Mộc.

Năm Thân gặp Chi Tỵ Ngọ:

Năm này có Chi là Thân thuộc mạng Kim, những người có Địa Chi Tỵ và Ngọ thuộc mạng Hỏa, theo luật thuận hạp hay khắc kỵ của ngũ hành, thì “mạng Hỏa khắc mạng Kim”. Bởi vì, mạng Hỏa được khắc xuất và mạng Kim bị khắc nhập, cho nên năm này những người có mạng Kim dù bị tương khắc, nhưng tổng quát nó không bị ảnh hưởng xấu nhiều, vì những người đó có mạng khắc kỵ với năm và cũng không có lợi bằng những người có mạng Hỏa cùng năm mạng Hỏa đã dẫn. Trường hợp này, giống như người có: mạng Kim gặp năm mạng Mộc - mạng Mộc gặp năm mạng Thổ - mạng Thổ gặp năm mạng Thủy và mạng Thủy gặp năm mạng Hỏa.

Năm Thân gặp Chi Thân Dậu:

Năm này có Chi là Thân thuộc mạng Kim, những người có Địa Chi Thân và Dậu thuộc mạng Kim, thì có cùng mạng Kim, thì xem như tương hòa, cho nên năm này có đời sống an cư & lạc nghiệp sẽ gia tăng, phát triển về mọi mặt một cách bình thường, vì không bị khắc kỵ. Phạm ở trên đời, nếu có đời sống ổn định bình thường, thì xem như tương sinh tốt đẹp.

Để tạm kết thúc bài này, tôi xin kính chúc tất cả quý bà con đồng hương bước sang năm mới Bính Thân được: An Khang Thịnh Đạt - Công Thành Danh Toại - Tâm Thân Thường Lạc và Phúc Thọ Khương Ninh.

oOo



QUÊ TÔI

*Tam Bình đất Vĩnh quê tôi
Phù Sa Sông Cửu một đời nhớ thương
Qua cầu Mỹ Thuận vẫn vương
Giòng sông tuổi nhỏ con đường năm nao
Tha hương lòng vẫn dạt dào
Dân hiền, thôn xóm biết bao ân tình
Cuộc đời dù có linh đình
Nhớ miền sông nước hữu tình nghìn năm*

Xuân Diệp

Sa Đéc MẾN YÊU

*Quê tôi Sa Đéc mến yêu
Ruộng đồng sông nước và nhiều vườn hoa
Gái Nha Môn đẹp mặn mà
Công, dung, ngôn, hạnh thướt tha diễm tình
Áo bà ba ôm dáng xinh
Ai về cho nhắn bạn mình chân quê*

*Sông dài ven lộ... thuyền, xe
Qua Cái Tàu Hạ tứ bề kiểng, hoa
Vườn hồng Sa đéc vẫn là
Nguồn sinh lợi chính nhà nhà năng lo
Trai hiếu khách, gái nên thơ
Quanh năm ruộng rẫy, lựa tơ kiên trì
Bánh phồng tôm, bột Bích Chi
Môi em giòn rụm, xuân thì gửi trao
Nem Lai Vung, chả Lấp Vò
Làm quà sinh lễ cau trầu, rượu thơm
Đình chùa cổ... Cổng ngọc môn
Phật trời chứng giám vợ chồng trăm năm*

*Luống hoa ửng ánh trăng rằm
Sáu câu vọng cổ tình ngậm nợ duyên
Điều hò gửi phận thuyền uyên
Mùa Xuân nhuận sắc Tình, Tiền hạnh
thông!!!*

Phạm Linh Lan



Dường Như LÀ Mùa Xuân

Bùi Đăng Thủy



- Suyt... Các bạn chú ý nè!

Căn phòng nhỏ đang râm ran tiếng nói cười chợt lắng xuống khi Hiền bước lên cái bục nhỏ, tượng trưng cho sân khấu, ra hiệu cho mọi người im lặng. Có tiếng xì xào đầu đó:

- Nghe trưởng lớp... “tiên bố” kia...

Hiền hắng giọng, nói nhẹ nhàng lúc không khí đã thật im ắng:

- Cảm ơn các bạn đã bỏ thì giờ đến đây mừng sinh nhật của mình. Thật ra, buổi họp mặt hôm nay còn có nhiều ý nghĩa đặc biệt hơn...

- Ủa! Còn chuyện gì nữa vậy, trưởng lớp?

- Tốt nghiệp trung học rồi, tính chuyện lên “xe bông” hả?

Đưa ngón tay thon nhỏ lên bờ môi xinh xinh, cô lắc đầu trước đám bạn “nhất quỷ nhì ma”:

- Hồng phải... dzậy...

- Dzậy chứ “chiện quan trọng” là “chiện” gì?

- Mấy bà từ từ để tui nói, tám hơ tám hót vậy, ai nói ai nghe...

Bầu không khí trầm lắng xuống dần. Người ta nghe được từng hơi thở của mười mấy cô kẹp tóc và đầu chùng non chục chàng húi cua. Tất cả ngời xúm xít chung quanh ba cái bàn tròn, trong căn phòng khách nho nhỏ, được trang hoàng giản dị

mà ấm cúng, với những hàng chữ Chúc Mừng Sinh Nhật và hình vẽ cây đèn cầy, bánh sinh nhật dán trên tường. Tất cả là công trình của mấy anh tóc ngắn cùng lớp.

Sau khi nghe Hiền thông báo mời dự lễ sinh nhật, và được cha mẹ cho phép dùng phòng khách để tổ chức. Các chàng đã tình nguyện xung phong đặt dưới quyền điều động của trưởng lớp Hiền. Suốt hai năm đệ nhị và đệ nhất, Hiền là một trưởng lớp được mọi người quý mến, vì cô học giỏi, nói năng lưu loát và hay giúp đỡ bạn bè. Do đó, tiếng nói của cô luôn được đồng môn tôn trọng.

Thật ra khi mà chỉ nhắc đến “mấy bà”, Hiền cũng không lo các bạn buồn, vì các chàng sĩ số kém các nàng, và lại cái chuyện tò mò thì tóc dài thuộc vào hàng cao thủ, nên chỉ nghe “mấy bà” nhao nhao hỏi thôi, chứ “mấy ông tóc ngắn” mãi lo bàn chuyện quốc gia đại sự, ít lên tiếng. Đợi cho căn phòng trở lại không khí tĩnh lặng hoàn toàn, Hiền cất giọng, âm sắc của cô có chút ngẹn ngào:

- Qua bảy năm trời chúng ta cùng học chung dưới mái trường thân yêu. Biết bao kỷ niệm đã ghi sâu trong ký ức của lứa tuổi hồn nhiên, đầy mơ mộng...

Cô dừng lại giây lát, dường như để nén xúc động, rồi tiếp:

- Có những lúc học chung lớp, có những năm phải tách ra, nhưng tất cả chúng ta đều là những người bạn thân thiết. Và cái tình cảm ấy, có lẽ sẽ là hành trang cho chúng ta mang vào đời. Khi mà buổi tiệc tất niên mấy tháng trước đã là lần họp mặt cuối cùng của chúng ta tại ngôi trường yêu dấu. Mai này sẽ như những cánh chim tung bay vào bầu trời cao rộng, có người lên đại học, có người vào quân đội, có người nghỉ học đi làm, có người lập gia đình rồi chăm lo bốn phận. Tất cả sẽ miệt mài với cuộc sống. Biết có bao giờ còn tìm lại được những giây phút hồn nhiên của năm tháng qua chăng?

Có tiếng thút thít ở một góc phòng...

-...Cho nên hôm nay chẳng những là cuộc họp mặt mừng sinh nhật của Hiền mà còn là buổi tiệc chia tay với tuổi học trò của chúng ta dưới ngôi trường Nguyễn trường Tộ...

Tiếng thút thít hình như lớn hơn và nhiều hơn.

- Còn gì quan trọng hơn nữa vậy, trưởng lớp?

Một ai đó nêu ý kiến:

- Còn, còn chứ... Như tôi đã nói hồi nãy, có người sẽ... vào quân đội...

- Ai? Ai vậy?

- Ai mà ngon lành quá ta?

- Suyt... Các bạn bớt ồn đã... Phải, người mà vừa già từ mái trường trung học đã bước thẳng vào quân trường là bạn...

Cô cố ý dừng lại, và cả căn phòng nhao nhao lên những câu hỏi đầy vẻ tò mò:

- Ai đó, có mặt ở đây không vậy?

Hiện đảo mắt hướng về cái bàn tận cuối phòng, nơi mấy chàng tóc ngắn đang ngồi nhả khói thuốc lá phì phèo. Tia nhìn của cô dừng lại ở khuôn mặt đỏ như gấc chín của Thụy. Cô thấy ánh mắt anh có vẻ bối rối ngơ ngác, nét ngạc nhiên dường như pha lẫn sự trách móc. Thụy không ngờ Hiện đem chuyện anh vào quân đội chia sẻ với bạn bè trong buổi tiệc sinh nhật của cô.

Mà chuyện này thì chỉ mới mình cô biết...

Nhìn thái độ của Thụy, Hiện biết là mình đã lỡ làm một chuyện không nên làm...

Nhưng phải hành xử cách nào đây, không nói ra, làm sao yên thân được với mười mấy cái mỏ nhọn hoắt kia. Mà nói ra, chắc chắn là Thụy sẽ không vui, dù anh chưa hề dặn Hiện đừng tiết lộ. Vốn là người quyền biến và nhanh trí, cô nghĩ ngay ra được một kế hoãn binh:

- Tuần tự rồi chuyện gì đến sẽ đến. Bây giờ chúng ta cắt bánh, nhâm nhi xá xị con cọp, thưởng thức văn nghệ cây nhà lá vườn... Rồi sau đó sẽ biết...

Mọi người vẫn nhao nhao hỏi tới nhưng Hiện phớt lờ, bước đến cạnh chiếc bàn nhỏ, trên đó đã để một cái bánh sinh nhật khá lớn, với mười tám cây nến cắm sẵn bên trên.

- Bạn Tuấn giúp Hiện chuyện này nha!

Một người bạn cùng lớp có biệt danh là Tuấn công tử, nổi tiếng bướng bỉnh và nghịch ngợm, được giao nhiệm vụ giúp Hiện thực hiện nghi thức này. Vốn là con trai độc nhất của một nhà xuất nhập cảng vải vóc tơ lụa tại chợ Vĩnh Long, Tuấn luôn lịch lãm trong cách ăn mặc: đắt tiền và hợp thời trang, khiến bạn bè cùng trang lứa vừa thèm thuồng vừa ngưỡng mộ pha chút ganh tỵ ngầm. Tuy vậy, Tuấn học rất khá, nhất là môn Việt Văn. Và những trò đùa tinh quái của hắn cũng khá không kém, khiến bạn bè nhiều phen lên ruột.



Một giai thoại về Tuấn, mà có lẽ chẳng ai có thể quên được. Đó là năm kia, lúc mới lên đệ nhị, một lần Tuấn bị cô giáo Lan dạy Pháp văn phạt chép bài, vì chia verbe không đúng. Cái món này thì nhiều bạn bị sai lắm, sinh ngữ phụ mà, bây giờ mấy ai còn thêm học làm sinh ngữ chính nữa.

Tuần sau, đến giờ Pháp văn, cô vào lớp, vừa ngồi xuống bàn đã đứng bật dậy với tờ giấy học trò cầm trên tay:

- Trò nào, trò nào để cái này trên bàn cô đây?

Cả lớp im lặng, vì không biết tờ giấy đó của ai và bên trong chứa đựng những gì. Cô dứ dứ mảnh giấy trước mặt và nói:

- Em trưởng lớp đâu? Hiện đứng bật dậy

- Dạ thưa cô, có em!

- Em đọc cái này lên cho cả lớp nghe giùm cô...

Hiện bước đến, đỡ tờ giấy từ tay cô giáo, đứng hẳn lên trên bục giảng và liếc nhanh qua nội dung trước khi đọc. Mặt cô chợt đỏ lựng lên vì cố gắng kềm chế tiếng cười đang muốn tuôn ra khỏi đôi môi xinh xắn. Thấy Hiện vẫn đứng tần ngần khá lâu, cô Lan hỏi giọng pha chút giễu cợt:

- Sao em chưa chịu đọc?

Hiện tăng hắng nhẹ, trả lời:

- Dạ, em đọc đây cô:

...Cái học tiếng Tây đã hỏng rồi

Mười người đi học chín người thôi!

Chi bằng ta đổi sang tiếng Mỹ

Làm thông dịch viên cũng sướng đời!

Cả lớp òa lên một trận cười như vỡ chợ khi Hiện vừa dứt lời, mặc cho cô giáo nhip nhip cây thước kẻ xuống bàn kêu im lặng. Hiện đã trở về chỗ ngồi, mà hơn mười phút sau trật tự mới được văn hồi.

Cô Lan đứng lên tuyên bố:

- Em nào đó đã dám sửa lời thơ của cụ Tú Xương rất hay, nhưng đây là giờ Pháp văn chứ không phải

giờ Việt Văn. Nên em ấy đã để bài thơ này không đúng thời điểm. Mà nếu không ai nhận là “thủ phạm”, cô sẽ cho cả lớp chép phạt 50 trang mỗi người, bài dictée tuần vừa rồi. Cô cười cười khi dùng danh từ “thủ phạm” và trong giọng nói không mang âm hưởng giận dữ. Câu trả lời cho cô vẫn là sự im lặng của cả lớp, cô phân tích:

- “Người này khá thông minh, dí dỏm và có đầu óc thực tế nữa. Không viết tay, mà đánh máy, để chẳng ai nhận ra nét chữ. Kỳ thi tú tài năm nay, nếu các em nam sinh rớt, có nhiều cơ hội sẽ vào quân đội! Bây giờ người Mỹ hiện diện khắp nơi! Nên làm nghề thông dịch viên vừa tránh được chuyện phải băng rừng, lội ruộng thường xuyên. Mà còn được mua hàng trong PX, là các siêu thị giảm thuế cho quân nhân Mỹ, giá chỉ bằng nửa giá thị trường... Rất thực tế, đúng không các em?”

Ngừng lại một chút, dò xem phản ứng của cả lớp, cô tiếp:

- Đây là một bản đánh máy, chắc không ai bỏ tiền ra để thuê người thợ đánh máy trước Tòa Tỉnh làm việc này. Vậy thì hẳn là sản phẩm của kẻ nào mà trong nhà có sẵn máy đánh chữ. Phải không?

Khi nói ra điều này, cô giáo Lan ngầm tỏ cho mọi người biết cô đã xác nhận được “ngghi phạm”. Bởi, với công việc làm ăn của gia đình Tuấn thì chuyện có máy đánh chữ trong nhà là hẳn nhiên. Hơn nữa, Tuấn vừa bị cô phạt tuần trước. Nên giả thuyết này càng có cơ sở hơn. Nhưng cô vẫn tế nhị chưa nêu đích danh, vì đó mới chỉ là lập luận của cô. Và cô không thể kết tội hẳn khi chưa có bằng chứng xác thực. Nên cô tiếp tục dùng yếu tố khích động tâm lý:

- Thông minh, hài hước và thực tế là những vốn quý mà người này có được, nhưng rất tiếc, anh ta lại thiếu mất một đức tính rất cần thiết trong cuộc sống.

Khi dùng đại danh từ ngôi thứ ba “anh ta” để nói về người này, là một lần nữa cô xác nhận lại giả thuyết của cô rất gần với sự thực.

- Các em có biết “ngghi phạm” thiếu đức tính gì không?

Cả lớp nhao nhao góp ý kiến. Mọi người cũng chỉ xoay quanh năm điều kinh điển của Nho giáo là Nhân Nghĩa Lễ Trí Tín.

Cô mỉm cười xoa xoa hai bàn tay vào nhau:

- Dường như hôm nay giờ Pháp văn của tôi biến thành giờ Việt văn và Hán văn hay sao nhỉ!

Cả lớp lại ồn ào lên những tràng cười thú vị. Vì, thứ nhất, giờ Pháp văn học bữa đã trôi qua trên ba mươi phút. Thứ hai, hôm nay cô giáo Lan dù gặp chuyện bất như ý bởi trò đùa tinh quái của học trò, nhưng lại rất cởi mở và gần gũi. Nếu lỡ có bị cô bắt chép phạt cũng vui vẻ thi hành.

Cô Lan ra dấu cho mọi người im lặng, rồi nói tiếp:

- Có một đức tính rất cần thiết trong đời sống, mà nếu phân tích ra, chúng ta sẽ thấy nó bao gồm cả cái ngũ thường mà các em vừa nhắc đến. Đó là tính...trung thực.

Cô liếc nhanh đồng hồ đeo tay, rồi chép miệng:

- Thôi đành, một lát nữa cô cho các em bài tập làm ở nhà. Bây giờ cô kể lại một câu chuyện về lòng trung thực, đại khái như sau:

“...Một chàng nghệ sĩ trẻ, mỗi buổi chiều vẫn đến kéo đàn Violon ở bến xe điện ngầm, với mong ước ngày nào đó kiếm đủ tiền để đi Áo du học về môn nghệ thuật này. Bữa nọ, có vị hảo tâm, trong lúc tặng năm mươi đô la cho người nghệ sĩ, đã bỏ luôn cả một tấm vé số vào cái nón của chàng. Tới đó về nhà dò thử, chàng biết là tấm vé đã trúng giải thưởng đến năm trăm ngàn đô la.

Bắt đầu từ chiều hôm sau, trong cái nón của người nghệ sĩ xuất hiện mảnh giấy với nội dung:

“Ông A... đã bỏ quên một vật trong chiếc nón này, xin liên lạc để nhận lại.”

Một tuần sau, người hảo tâm quay lại, và hai người đã có một cuộc trao đổi như sau:

- Cảm ơn anh đã trả lại đồ vật mà tôi tưởng đánh rơi ở đâu mất rồi. Đó là một tấm vé số...

- Của ông thì trả lại ông, chuyện tất nhiên phải như thế...

- Anh có biết rằng đó là tấm vé số đã trúng giải thưởng khá lớn không vậy?

- Thưa ông, tôi biết giải thưởng năm trăm ngàn đô la.

- Thế tại sao anh không giữ lấy làm của riêng, với số tiền ấy, anh có thể thay đổi cả cuộc đời...

- Ông nói đúng! Năm trăm ngàn đô la có thể thay đổi cả cuộc đời tôi! Nhưng tôi thực sự không muốn chọn con đường ấy! Tôi sẽ không bao giờ yên ổn

lượng tâm khi bị ám ảnh bởi ý tưởng mình đã thụ hưởng cái không phải là của mình và cả cuộc đời tôi sẽ bị dẫn dắt mỗi khi nghĩ đến sự đau khổ của người đã đánh rơi vật này. Tôi không muốn trao đổi sự bình yên và lòng trung thực của tôi với số tiền ấy...

Sau đó, người đàn ông hảo tâm này đã giúp chàng nghệ sĩ đạt được mơ ước của mình: Sang Vienna du học về âm nhạc.

Cô dừng lại để mọi người thẩm thía câu trả lời của chàng nghệ sĩ, và nói tiếp:

- Trở lại với câu chuyện hôm nay. Trò chơi này của người bạn chúng ta rất thú vị và dí dỏm, nhưng bạn ấy đã đánh mất lòng trung thực chỉ vì một nguyên do rất nhỏ. Chẳng lẽ cái giá trị của sự chép phạt cao hơn năm trăm ngàn đô la? Người nghệ sĩ trẻ tuổi kia đã dám nói không với một số tiền khổng lồ, chỉ để giữ tấm lòng trung thực, mà ở lớp này lại có người chỉ vì sợ bị chép phạt mấy mươi trang giấy, mà hủy hoại đức tính quý giá ấy sao?

Cả không gian chìm vào sự lặng lẽ đáng sợ sau câu hỏi của cô giáo Lan. Hơn bốn mươi bộ não đang nghiền ngẫm những điều cô vừa nói trong một tâm trạng khá mâu thuẫn. Mong cho người nào đó đứng ra nhận lỗi để đừng đánh mất lòng trung thực - chứ hoàn toàn không phải vì sợ mình bị chép phạt lây - Và một giả thuyết khác được đưa ra, ước gì mảnh giấy này là sản phẩm của một lớp khác, để không có người bạn nào là “thủ phạm”.

Đột nhiên, từ cuối lớp có tiếng nói nhẹ nhàng, phá tan bầu không khí trầm lắng ngột ngạt.

- Thưa cô...

Mọi cái đầu đều quay ngoắt lại phía sau để thấy khuôn mặt đỏ lừ của “nghị phạm” Tuấn công tử.

Sau một vài giây im lặng, Tuấn lên tiếng:

- Thưa cô! Miếng giấy đó là của em...

Mọi người cùng quay lại để xem phản ứng của cô giáo. Cô Lan nở một nụ cười nhẹ nhàng, vẫy tay ra dấu cho Tuấn ngồi xuống:

- Cảm ơn em đã cho cô biết điều đó!

Em ngồi xuống đi...

Mọi cái đầu lại quay xuống, hướng về phía “thủ phạm”. Tuấn vẫn đứng nguyên tại chỗ, chứ không ngồi xuống như cô giáo đã cho phép. Có lẽ máu ngang tàng lại nổi lên, Tuấn hắng giọng:

- Thưa cô! Em thú nhận, chẳng phải bị rơi vào kẻ

khích tướng của cô, mà là vì em không muốn bạn bè chịu vạ lây bởi trò đùa của em thôi ạ!

Cô giáo Lan điểm một nụ cười khoan dung trên khuôn mặt xinh xắn:

- Được rồi! Vì lý do nào chẳng nữa, thì đó là một hành động đáng làm. Em biết nghĩ cho bạn bè là điều rất quý! Trong môi trường xã hội, mai kia khi ra đời em sẽ biết hy sinh vì tha nhân. Đó là lý do khiến cô hủy bỏ lệnh chép phạt cho em lần này và cả lần trước nữa... Không khí trầm lắng trở lại với lớp học bởi câu nói đầy nhân ái của cô giáo trẻ tuổi. Sau sự kiện ấy, suốt năm đệ nhị, Tuấn trở thành học trò ngoan của cô giáo Lan và là một tay Pháp văn có hạng...

- Bạn Tuấn đâu rồi?

Hiền nhắc đến lần thứ hai, mới thấy Tuấn khệnh khạng từ dưới cuối phòng bước lên. Vừa đi, vừa kéo cao tay áo Montagu màu Bordeaux, là món thời trang đang “mốt” nhất, mà nhiều người mơ ước. Tuấn bước đến bên Hiền, móc trong túi quần jean Levis ra cái hộp quẹt Zippo mới keng, sáng bóng. Bằng một cử chỉ thật điệu nghệ, ánh lửa nháng lên, Tuấn lần lượt châm vào mười tám cây nến đỏ. Sau đó hất xỏ một câu chúc mừng sinh nhật bằng tiếng tây:

- Joyeux anniversaire

Cả phòng cùng rộn ràng vang lên bài hát Happy Birthday với tiếng đàn tây ban cầm phụ họa của Tuấn công tử. Rồi thì những bản tình ca, những bài thương ca, lần lượt được các giọng hát học trò trình bày một cách say mê. Phần Thụy, khi được mời lên, anh đã gửi gắm tâm sự vào nhạc phẩm Khúc tình ca hàng hàng lớp lớp của Nguyễn văn Đông. Đợi cho tiếng vỗ tay lắng xuống, anh giải bày thêm:

- Các bạn thân mến, từ nãy đến giờ, có lẽ mọi người vẫn còn mang trong lòng một thắc mắc ai sẽ là người vào quân đội, như bạn Hiền đã nêu lên... Thưa, đó chính là tôi...

Nhiều tràng pháo tay rộn rã vang lên. Chờ cho các bạn dịu bớt sự sôi nổi, anh nhẹ nhàng nói tiếp, khi tia mắt hướng về phía Hiền đang ngồi:

- Đêm nay, chúng ta còn gặp nhau đây, tôi xin được nói lời chia tay cùng các bạn. Sáng mai tôi sẽ giã từ thành phố Vĩnh Long yêu dấu, lên Sài Gòn học Anh ngữ. Và trong tương lai không xa, sẽ đi đến một chân trời khác, học để trở thành một người phi

công... Vì tôi đã được tuyển chọn vào không quân của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa...

Những tiếng ồn ào nổi lên vừa có sự thán phục, vừa có nỗi tiếc nuối. Thán phục bởi anh đã được gia nhập một đơn vị kiêu hùng và tiếc nuối vì Thụy là một học sinh xuất sắc trong nhiều năm học. Mọi người nghĩ rằng anh cũng sẽ dễ dàng vượt qua mấy năm đại học để có cuộc sống ổn định và nhàn hạ sau khi ra trường. Ai ngờ...

- Thưa các bạn! Mỗi người có một cách chọn lựa riêng cho cuộc sống của mình. Tôi nhớ lời dạy dỗ của cô giáo Lan cách đây mấy năm: Trong môi trường xã hội, mình phải biết hy sinh vì tha nhân. Tôi chưa hề dám nghĩ là mình hy sinh, mà chỉ thấy bốn phận mình cần phải làm, đối với quê hương dân tộc...

Những tràng pháo tay một lần nữa ào ào vang lên. Ánh mắt Thụy lại gửi tia nhìn về hướng ngời của Hiền, người bạn gái mà tình cảm anh dành cho cô đã vượt qua giới hạn của tình bạn.

- Bây giờ mới là cuối mùa hạ, nhưng từ những tình cảm các bạn trao cho nhau, trong đó có cả tôi cũng được chia phần, tôi thấy dường như là mùa Xuân đang hiện diện. Mùa xuân trong mắt các bạn, mùa xuân trong trái tim mọi chúng ta. Tôi hy vọng rằng không sớm thì muộn, sẽ có một mùa xuân thật an bình rạng rỡ cho dân tộc Việt Nam nói chung và cho mảnh đất Vĩnh Long dấu yêu của chúng ta nói riêng. Chúc các bạn hanh thông trên bước đường tương lai.

Tiệc tan. Mọi người chia tay trong tâm trạng buồn vui lẫn lộn

Buồn vì kể từ hôm nay, họ thật sự đã chia tay với tuổi học trò ngây thơ và cũng đầy mơ mộng.

Vui vì họ cảm nhận được trong ánh mắt, trong trái tim của mọi người dường như đang hiện diện một mùa xuân rực rỡ.

Từ đó, họ thấy rằng cuộc sống luôn đẹp đẽ và đáng yêu làm sao...

oOo



Ngày Xưa Như Thế, Bốn Xe Đò *Chiếc xe Nhan Nhứt không còn nữa
Đời biển dâu và em biển dâu
Thành phố xưa về ngơ ngác nắng
Xưa và sau có hẹn gì đâu!*

*Bến xe Nhan Nhứt bây giờ vắng
Những chuyến xe đò về Vĩnh Long
Thiên hạ hình như thôi cách trở?
Người tù chớp mắt thấy mênh mông!*

*Hỏi thăm, ai biết người trong mộng?
Thành Thái đường kia cũng đổi tên!
Ôi lạ lạ từng cây trụ điện
Chỉ còn quen lắm cái không quen!*

*Là những con chim bồ câu đậu
Nhặt cái thối thừa của tháng năm
Nuốt cái buồn đau thời quá khứ
Rồi thì vỗ cánh... cũng xa xăm!*

*Sài Gòn khác hẳn xưa mình đến
Không có leng keng xe bánh mì
Không có "Chị ơi mua giúp với
Số chiều nay xỏ, cặp năm đây!"*

*Chiếc xe Nhan Nhứt mờ trong bụi
Chinh chiến còn đây chút nhớ người
Lòng nhủ thôi thì quên cũng được
Bọt bèo sông nước vạ giòng trôi...*

*Mà em ơi hồi sao tôi vẫn
Cứ tưởng em kia trong nắng trưa
Mái tóc thè ngang vai gió thổi
Ngày xưa, như thế,
bến xe đò...*

Trần Văn Lệ

Nhục Vinh

ĐỜI

Tị Nạn



Người Nha Môn

*H*ơn nửa đời người từ ngày bỏ nước ra đi, nhìn lại 40 năm qua không khác gì một giấc mộng.

Chiều hôm ấy, 28 tháng Tư năm 1975, chúng tôi được đưa vào phi trường Tân Sơn Nhất để di tản sang trại tỵ nạn Guam. Khi trời vừa sập tối thì sân bay đón nhận những trận mưa bom xối xả bởi máy viên phi công phản trắc tìm cách lập công với giặc. Thêm vào đó đạn pháo Việt Cộng rót vào làm cho Tân Sơn Nhất hoàn toàn tê liệt.

Lúc bấy giờ, ngoài không vào được, ở trong muốn thoát ra khỏi phi trường cũng không ra được. Hàng ngàn người kẹt ở trong cái địa ngục trần gian này, tự nghĩ không biết mình còn có cơ hội sống sót không! Thật là kinh hoàng, khủng khiếp!

Tình trạng này kéo dài suốt đêm 28 đến chiều ngày 29 mới nhìn thấy ánh sáng của sinh lộ. Từng đoàn trực thăng từ Đệ thất hạm đội xuất hiện trên

vòm trời Tân Sơn Nhất và đáp xuống khu vực người tỵ nạn đang tuyệt vọng không biết số phận sẽ ra sao. Các viên chức thuộc các cơ quan dân sự Mỹ xuất hiện mặc quân phục, vũ trang đứng ra điều hành để mọi người di tản được lên tàu một cách có trật tự. Những chiếc trực thăng tuần tự làm nhiệm vụ cho đến người cuối cùng được cứu. Nghe nói, một chiếc trực thăng chở đầy người di tản bị súng phòng không VC bắn rơi. Xin nghiêng mình thương tiếc phi hành đoàn và những nạn nhân xấu số! Từng nhóm di tản được trực thăng thả xuống các chiến hạm, có nhóm xuống chiếc Midway, có chiếc xuống Thomason... Chúng tôi được đổ xuống chiếc Thomason, sau đó được chuyển sang một chiếc tàu buôn, và sau cùng được đưa sang chiếc American Racer. Con tàu khổng lồ này có nhiệm vụ vớt hết tất cả thuyền bè trốn chạy CS.

Suốt 11 ngày trôi nổi trên sóng nước Thái Bình dương, tàu mới đưa 8 ngàn dân tỵ nạn về lều trại Orote ở Guam. Nghe nói chiếc tàu này đã có lần chở 10.000 TQLC Mỹ tham dự Đệ nhị thế chiến.

Trên tàu tôi bị ông cựu Thứ trưởng Xã Hội NVC nhận diện và giao nhiệm vụ chăm sóc đồng bào ở boong sau, còn ông lo cho 4.000 người ở boong trước. Số người trên tàu quá đông, phương tiện y tế và vệ sinh cần có người tiếp tay. Công việc không vất vả lắm nhưng gặp không ít phiền toái gây nên do những người ích kỷ, thiếu ý thức.

Từ Guam chúng tôi được đưa qua Camp Pendleton, trước khi được bảo trợ đi định cư.

Xin ghi lại đây công hiến quý độc giả một kỷ niệm vui vui. Đó là khi chuyến bay chở đầy dân tỵ nạn ghé qua phi trường quốc tế Honolulu, Hawaii, nghe tiếng người réo tên mình tôi sững sờ không biết chuyện gì và vì sao (?). Lúc mọi người xuống máy bay, tôi đang bước xuống cầu thang thì từ máy vi âm tên tôi được xướng lên, chưa kịp nhận định việc gì xảy ra, thì thấy một bà da ngăm ngăm, rất đầy đặn, thân hình bà có thể lớn gấp 3 lần cái thân ốm yếu gầy còm của tôi, (có lẽ bà là người Hawaii?), trên tay bà cầm sẵn chiếc flower lei (vòng hoa), tròng vào cổ tôi khi chân tôi vừa chạm đất, đồng thời bà cảm ơn tôi đã làm thông dịch cho người tỵ nạn trong suốt chuyến bay. Cảnh tượng giống như một chiến sĩ nhận được “vòng hoa chiến thắng”. Chắc không khỏi có những người trong chuyến

bay nghe nhưng không hiểu tiếng Anh thắc mắc: “tại sao lại “vòng hoa chiến thắng”, mà hẳn đâu có thắng cái gì đâu, hẳn cũng như mọi người mất quê hương, đang trốn chạy đi tìm đất sống như mình mà?!”.

Từ Camp Pandleton, chúng tôi gồm 5 gia đình được một tổ chức Văn hóa Từ thiện có tên Milwaukee International Institute bảo trợ. Tổ chức này rất chu đáo, gởi một phái đoàn, có cả đài Truyền hình địa phương sang trại tỵ nạn đón chúng tôi. Chúng tôi được ông Hibner, Giám đốc cơ quan ra tận phi trường ân cần đón, sự niềm nở, tận tâm giúp đỡ của cơ quan bảo trợ làm ấm lòng những kẻ tha hương! Đại diện 5 gia đình, chúng tôi cảm ơn cơ quan MII và hứa rằng sau khi ổn định cuộc sống, sẽ làm những việc tương tự như MII làm cho chúng tôi để giúp kẻ khác.

Lúc đầu mọi người tạm trú trong trụ sở của cơ quan. Kế tiếp, cơ quan giúp thuê nhà và trả tiền thuê cho đến khi có việc làm thì tự túc. Người may mắn được giới thiệu làm tại ngân hàng, kẻ được làm hãng tiện, nhà hàng v.v... Riêng bản thân người ghi lại những ký ức này lại không may mắn, được giới thiệu đi làm cho công ty Janitorial Service lo việc quét dọn, lau chùi phòng ốc cho hãng xưởng, văn phòng... Lương tối thiểu là \$2,10/giờ, nhưng công ty chỉ cho làm 4 giờ mỗi ngày, vì vậy mới phải nhận làm 2 shift mới có đủ tiền chi tiêu cho gia đình.

Một kỷ niệm mà suốt đời tôi không thể nào quên mỗi khi nhớ đến không khỏi bồi ngùi thương cảm cho số phận hẩm hiu của mình. Câu chuyện xảy ra sau một hôm làm xong việc, chuẩn bị ra về, bất thần phát hiện dưới sàn nhà (floor) có mấy giọt nước. Tự biết công việc mình làm thật kỹ lưỡng, chu đáo không thể có sơ sót như thế được. Tôi đến gần, nhìn vào nơi có mấy giọt nước mới khám phá ra rằng chính là nước mắt của mình đã nhều xuống vì qua tủ thân! Dù sao mình từ khi còn ở nhà, tiếng Anh, tiếng Việt của mình cũng đâu đến nỗi tệ mà giờ này phải làm công việc này kiếm sống!

Sau này nhờ quen với gia đình ông bà Matthews, luật sư Matthews giới thiệu tôi vào bán quần áo đàn ông cho công ty Sears Roebuck and Co., công việc không vất vả, tiền lương cộng với huê hồng cũng đủ sống. Nhờ siêng năng, tươm tất trong việc làm,



chỉ một năm sau tôi được manager đề nghị đưa lên gian hàng máy may và máy hút bụi, tiền kiếm được khá hơn bán quần áo.

Một hôm, tôi, người bán hàng Việt tỵ nạn được ông Giám đốc cửa hàng (Store Manager) xuống tận department bắt tay và nói “congratulations!”. Mọi người trong gian hàng của tôi cũng như các departments chung quanh lấy làm lạ không hiểu tại sao “sếp lớn” lại khen ngợi anh salesman “mít” này? Phải nói đây là một vinh dự vì cửa hàng có đến 650 nhân viên, mấy khi mà “big Boss” để ý đến nhân viên như vậy, nhất là người nhân viên này mới mà cũng chẳng có gì đáng để người ta để ý.

Nguyên nhân là buổi sáng hôm đó, ông store manager vào sở sớm, đọc tờ nhật báo Milwaukee Sentinel, 1 tờ báo rất bảo thủ sáng lập từ thập niên 30 thế kỷ 18. Trên mục bình luận “Morning Mail”, ông đọc bài viết “Rights Violated” (Nhân quyền bị chà đạp) về nhân quyền Việt nam, trong đó tôi nói lên thảm cảnh CSVN trả thù tàn ác nhằm vào 18 triệu dân Nam VN. Thắc mắc, bà manager department của tôi đến gặp ông store manager tìm hiểu, được ông Schnee cho bà biết là ông rất ái mộ và cảm kích về bài báo của tôi và nói với bà rằng: “anh ấy là 1 người bán hàng tinh tế (he is a sophisticated sales person)!”.

Bài báo đó đã được Bộ Ngoại giao thay mặt TT Carter trả lời nhanh chóng, xác quyết chính sách

Nhân quyền của Mỹ đối các quốc gia có bang giao với Hoa Kỳ và cho biết, một con số khoảng 250 ngàn người thuộc chế độ cũ đang bị CS giam cầm tại các trại “cải tạo”, con số này thu nhặt từ nhiều nguồn tin không chính thức, thời điểm này chính phủ Mỹ không có phương tiện kiểm chứng số liệu chính xác về tình hình Việt Nam.

Làm việc cho Sears được 3 năm, song hành với công tác xã hội giúp đỡ xin bảo trợ (sponsorship) cho đồng bào còn kẹt ở các trại Đông Nam Á. Giai đoạn này, hàng chục ngàn người còn kẹt ở các trại, họ chỉ được đi định cư khi có bảo lãnh từ Mỹ hoặc nước khác. Phương tiện có được từ các tổ chức từ thiện, nhà thờ và Lutheran Immigration Center, New York, nên kết quả không như ý.

Nghĩ rằng, nếu mình có tài chánh, phương tiện của mình thì việc làm chắc được hữu hiệu hơn. Đọc báo Mỹ thấy bang Texas là “đất lành” (land of opportunity) nhất là biết được đồng hương mình “hái ra bạc” làm nghề cào tôm đánh cá. Đây chính là động lực thôi thúc tôi từ bỏ công việc tốt ở Sears về Port Arthur mua tàu đánh tôm. Nhưng rồi tôi đã thất bại thê thảm.

Song cuộc đời ty nạn của tôi cũng có lúc “lên voi”, khi “xuống chó”. Đang lúc ê chề khổ sở, chán ngán định rời bỏ “nghề” cào tôm, bắt cá thì lại được “offer” cái “job” thơm như mùi mít trong nghiệp vụ dầu khí. Đúng như ông bà ta nói: “lù khù có con cù độ mạng!”. Lãnh vực này, ở cương vị Phó TGM đặc trách thương vụ (marketing), lãnh lương hàng tháng, có bonus cuối năm, còn được tặng một số cổ phần của công ty. Lúc đầu, không mấy tự tin, nhưng cố gắng nhiều cũng đạt được thành quả tích cực. Mấy năm sau, nhu cầu công việc đối với các nhà máy lọc dầu quá lớn, tôi tách rời J.V. Oil Reclamation Inc. tự dựng 2 công ty riêng cho mình. Hai công ty Chemwaste Services, Inc. và Environmental Water Treatment, Inc. rất thành công.

Trong chuyến viếng thăm Texas của cố Tổng thống NVT, có ghé qua Port Arthur, ông tỏ ra ngạc nhiên thấy một người Việt làm công việc liên quan đến ngành dầu khí. Cố TT Thiệu hỏi: “nhân sự trong

công ty em dùng là người đồng hương chúng ta hay dân bản xứ?”. Tôi thưa rằng thể lực của người đồng hương không đủ để làm các công việc nặng nhọc, nên phải dùng người bản xứ. Anh NNA, người bạn thân của tôi trách nhiệm buổi dạ tiệc tiếp đón TT bông đùa rằng: “Thưa TT, nếu sau này mình lấy lại được Miền Nam, xin TT giao khu vực Nhà Bè cho ông Đ.” (Nhà Bè là khu vực xăng dầu của Miền Nam). Thành công rạng rỡ như vậy, nhưng sau cùng cũng bị khánh tận vào năm 1990 lúc ngành dầu khí thế giới xuống dốc thê thảm.

Giai đoạn cuối cuộc đời, tôi lại rơi vào hoàn cảnh “dở khóc, dở cười, làm nghề báo mà xưa nay chưa bao giờ biết báo chí là gì. Có lúc bị trêu chọc là “nhà báo nói láo ăn tiền”! Dù biết đó chỉ là lời đùa giỡn không ác ý của bạn bè nhưng cũng không khỏi buồn lòng. Vì không ai hiểu mình bằng chính bản thân mình, ở trong nước mình không hề học nghề “làm báo” mà ra hải ngoại cũng chẳng bao giờ biết Journalism là gì, thế mà “dám” phát hành 2 tờ báo một lúc. Báo chí Việt ngữ ở Mỹ này thường hãnh diện tự đặt cho mình là “cơ quan truyền thông”, riêng bản thân kẻ hèn này chưa bao giờ dám nhận mình là “nhà báo”!

Bốn mươi năm trên xứ người thật như một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy có mộng lành lẫn ác mộng, có cả vinh lẫn nhục. Lúc chùi sàn nhà, lúc rửa cầu tiêu, đổ rác; khi làm chủ nhân ông. Trong lúc thế hệ 1 rưởi và 2 của người ty nạn còn mài đũng quần ở nhà trường Mỹ thì năm 1992 tôi đã vào dòng chính làm cố vấn cho Thống đốc Texas về Immigration/Refugee (Nhập cư và Ty nạn). Cuộc đời đúng là vô thường, có đó rồi mất đó, trải qua bao cuộc bể dâu, nào vinh nào nhục sau cùng tất cả vẫn là KHÔNG. Nhìn lại như mới tỉnh cơn mơ, mình đã xa đất nước hơn 40 năm rồi, chưa một lần về lại quê cũ! Kẻ mất quê hương này nay đã quá “cổ lai hy”, ung dung thanh thản sống cho hết chuỗi ngày còn lại, chờ ngày không được gặp lại đất Tổ thì cũng về đoàn tụ với tổ tiên./.

oOo

giấc mơ đêm...

Chỉ có giấc mơ đêm là miễn nhiễm
Lời trần gian và đôi mắt khát khe...
Ở đó

Em ru mình trong bình yên biển cả
Có sóng êm hòa tiếng hát của anh
Trong giấc mơ đêm có bầu trời xanh
Có mùa Xuân cho ta về quê cũ
Cây cầu nhỏ lắc lư... tay anh nắm
Hoa Mai vàng bát ngát chỗ mình qua...

Trong giấc mơ đêm chẳng có nhạt nhòa
Ngọt nồng nàn đôi ta như mới cưới
Gối chăn thơm ngày đầu tiên bối rối
Ta trong nhau bắt tận đến muôn trùng...

Chỉ có giấc mơ đêm là bình yên thật sự
Chỉ có giấc mơ đêm là anh không xa lạ
Nhưng. Bình minh về - em phải thức giấc thôi!
Và thực tế.

Anh là tình cầu mãi xa xôi
Và em phải quên thôi.
Như tình lạ - cảm lòng không thương nhớ!

Du Thuy Khúc



Lá Rụng



Buổi sáng hôm nay nhìn lá rụng
Không biết đêm qua ai đã rung
Cho lá rơi đầy trên mặt cỏ
Khi gió thu sang thổi lạnh lùng

Những chiếc lá nhìn quen quen quá
Ra đời từ độ mới vào Xuân
Nay chớm thu về trời nổi gió
Sao lá buồn chi lại rụng dần

Lá ơi! Có phải khi vừa trở
Là biết hôm nào lá sẽ rơi
Bốn mùa ngán lắm bao chiếc lá
Gặp gỡ để rồi bay khắp nơi

Tôi thấy đằng sau những cánh rừng
Bao nhiêu chiếc lá tập vào nhau
Về lại chốn xưa tìm bạn cũ
Bỏ lại trần gian những nỗi sầu

Lá đến rồi đi chỉ một lần
Biết còn tao ngộ nữa hay không?
Thuyền dẫu trôi theo giòng nước chảy
Muôn đời vẫn có một giòng sông

Nguyễn Nhung

Cô Giáo

tuổi hai mươi

1. Lần đầu tiên đi dạy

Các em ngồi yên và hãy thật ngoan
Cô hôm nay đi dạy học lần đầu
Trước các em khởi sự làm cô giáo
Chắc em thì thắm, cô giáo còn run
Vâng các em, cô xúc động vô cùng
Hai mươi tuổi lần đầu tiên đi dạy
Thức trọn đêm qua đến sớm mai này
Ngủ không được bởi trái tim rộn rã
Sáng tân ngân trước tủ áo vân vè
Sẽ mặc áo vàng, áo trắng hoặc áo xanh
Cuối cùng cô đã chọn sắc thiên thanh
(dù muốn hay không, phải ra vẻ trưởng thành
thuở hồn nhiên chân sáo đã trôi nhanh)
Màu xanh tươi hy vọng các em vui
Mà riêng cô thì biết mấy ngậm ngùi
Khi lúc này, góc sân trường lặng đứng
Nhìn các em xôn xao áo trắng tựa lòng
Cô cũng đã một thời đời vui như thế
Những mùa tựu trường, tiếng cười nghe tiếng ve
Chỉ mới mấy năm thôi tưởng chừng xa lắm
(Chút tình thơ mây khói cũng mù tăm
Người một thuở đã theo giòng phiêu bạt)
Chắc em ngạc nhiên bỗng dưng cô giáo khóc
Xin lỗi các em, nước mắt ứa chẳng ngờ
Nỗi lòng đau nào kịp đợi khăn che
Các em còn thấy cô rất thương lơ đãng
Hay nhìn mây bay qua cửa sổ lang thang
Vào mùa thu, cuối chiều mưa lãng mạn
Trời gió nhiều lá úa rụng ngoài sân
Cô sẽ ngưng giảng bài âm thầm đứng ngắm
Chắc có em cũng quên học để mơ màng
Vụt nghe lòng mình vu vơ chẳng hẹn
Những sợi buồn giăng vợi thật mông lung
Cô khẽ hát một bài ca ngày cũ

Các em ngồi đây, hồn trong như nước mưa
Mắt nhung nai, tóc óng ả tơ mềm
Trán phẳng là gương cô soi thời niên thiếu thần tiên
Tiếng nói giọng cười thành niềm an ủi ngọt ngào
Cô bây giờ giữa đời đầy mưa bão
Cần các em như cần hơi ấm sưởi lòng
Cô bây giờ giữa đời phôi nắng bóng
Cần các em như cần bóng mát dung thân
Trái tim cô cũng giữ riêng một góc chân tình
Dành trọn các em, mặn mà thơm máu đỏ

Cô giáo mới của các em như thế đó
Những học trò gặp gỡ buổi đầu tiên
Các em rồi sẽ quên nhưng cô thì không
Làm sao quên những gì của lần thứ nhất
Như ngày hôm nay đã nằm trong ký ức
Thành hoa thơm mật ngọt suốt đời người
(Minh Đức, cuối 1974)

2. Bài thơ này tôi đã làm cách đây hơn 40 năm, khi bắt đầu đi dạy tại trường TH Minh Đức, Vĩnh Long (nay là Cái Nhum) cuối năm 1974. Thời gian chừng 6 tháng, thật ngắn ngủi khiến tôi chưa đủ thời gian quen mặt hết các Thầy Cô dạy cùng trường, cũng như không nhớ nổi tên những học trò đầu tiên của mình. Nhưng khoảng tháng ngày ấy đã để lại trong tôi những cảm xúc vô cùng sâu đậm chẳng thể nào quên lãng, làm thành một phần ký ức tươi đẹp êm đềm. Bởi thuở ban đầu nào chẳng lắm luyến lưu!

Mãi đến bây giờ tôi mới có dịp gửi tâm tình ngày xưa ấy đến những anh chị em đồng nghiệp cũ và lớp học trò thương mến đầu tiên của mình, dù rất nhiều em hiện nay chẳng biết cuộc sống thế nào, trôi giạt nơi nao!

Tôi cũng muốn gửi nỗi niềm vụng dại này đến những cô giáo trẻ yêu quý của tôi một thời đi học ngây thơ đầy hoa mộng.

Như Thương Nguyễn

ĐƯỜNG về quê *xa lắc xa lơ...*



Đường về quê tôi nào có xa lắc xa lơ như lời nói đó.

Từ Sài Gòn về Vĩnh Long chỉ hơn trăm cây số, vậy mà sao vẫn đôi khi thấy vơi vợi xa xôi. Đã không còn phải qua chuyến phà Mỹ Thuận với đợi chờ ngao ngán. Đã không còn những con đường chật chội gập ghềnh. Đã không còn những chuyến xe bão táp và một ngày dài hơn thế kỷ sắp hàng ở bến xe đò. Vậy mà sao đường về quê đôi khi lại còn xa lắc?

Mùa Vu Lan đang đến, lòng nhủ lòng phải về nhà để thắp một nén nhang cho cha mẹ bởi cha mẹ đã không còn. Ôi đường về nhà ngổn ngang bao bồi hồi thương nhớ. Ngồi trên chiếc xe tiện nghi với nệm êm máy lạnh, lại xa xót nhớ về những chuyến xe đò nệm chật người và đồ đạc ngày nào. Mỗi lần xe ghé để rước khách, Má tôi lại mua cho tôi đủ thứ đồ ăn vặt từ mía ghim đến, dưa hấu, khóm, bánh tét bánh bò... Tôi đi với Má lên Sài Gòn từ những ngày nhỏ xíu – lúc Má dắt tôi đi bác sĩ trị bệnh nhức chân. Rồi sau đó là đi chợ Tết, ghé qua chợ Cầu Ông Lãnh chỗ chị Năm đang bán trái cây. Chị Năm dẫn đi mua biết bao nhiêu là quà bánh về cho nhà ăn Tết và cho những người làm công phụ giúp mình mỗi mùa thu hoạch.

Má (và hầu hết những người phụ nữ thời đó đi ra

đường đều mặc áo dài). Mặc áo dài lướt thướt vậy mà vẫn đi trên những chuyến xe đò đông người bất tiện và phải lên phà xuống bắc nhiều lần, thậm chí phải chạy theo xe qua phà mới bắt kịp xe lên. Bây giờ với chiếc cầu Mỹ Thuận thuận tiện đón đưa, những tiếng kêu rôm rả mời khách của những người bán hàng rong và tiếng la hét thúc giục của người lơ xe đã thực sự đi vào dĩ vãng.

Quê tôi ở cù lao, nên đường về quê lại xa hơn một chút so với người ở tại thị xã (xưa gọi là tỉnh lỵ). Một phần đời của tôi gắn chặt với những chuyến đò tôi đã lại qua từ lúc làm học sinh lớp ba trường tỉnh. Dù cho ba má tôi đã mua hẳn một căn nhà ở tỉnh để các con tiện việc học hành, thì việc lúi rúi về quê những ngày cuối tuần luôn là niềm hạnh phúc tinh thần vui sướng nhất. Việc đi lại đò giang là một thú vui thân quen thời thơ ấu và mãi cho đến sau này. Tiếng đò lịch xịch, trời chiều lồng lộng gió sông, những rặng dừa xòa bóng, tiếng mái chèo khua, những chiếc xuồng bơi theo dòng nước lặng lẽ...

Ba tôi là một người biết nhìn xa, khoảng những năm của thập niên 60 đã muốn mở đường xe đi từ quê tôi ra tỉnh. Điều ông mơ ước thực hiện giờ đã thành sự thật, tiếc là lúc con đường hoàn thành Ba tôi cũng không đi lại được bao nhiêu. Muốn qua cù lao phải qua một bến phà nhỏ băng qua sông Cái. Qua con sông này rồi, chỉ đi xe chừng năm cây số là đến nhà tôi. Đường đi êm ả vậy mà sao tôi vẫn cứ băng khuâng nhớ về những con đò ngày cũ, nhất là những chuyến đò khuya khi tôi mắt nhắm mắt mở đi theo Má xuống đò qua Vĩnh Long để kịp nhập học vào sáng thứ hai. Hình ảnh Má tôi với ngọn đèn trứng vịt ngồi chờ đò trong đêm luôn làm tôi mẩn mẩn nhớ thương.

Có quá nhiều kỷ niệm và ôm ấp kỷ niệm khiến cho lòng đôi khi vô cùng khổ sở. Ở nơi đâu, trên đoạn đường nào tôi đi qua cũng gọi lại những nỗi niềm lang bạt. Góc nhà quê một thời thơm mùi cây trái, góc nhà quê có nhánh sông dài êm đưa khóm lục bình trôi, góc nhà quê đã đưa tôi đi xa, đã ân cần mỗi bận tôi về... Góc nhà quê giờ đây còn hình ảnh cha mẹ dấu yêu vẫn sưởi ấm lòng tôi trong khói lam chiều nhẹ nhẹ. Đường về quê gần gũi lắm, thương yêu lắm. Đường về quê đâu còn xa lắc xa lơ.

Ngô Thị Mỹ Trang

Số ĐÀO HOA

Chiều buồn ngồi nhớ chuyện ngày qua
Một thuở ngu ngơ rất thật thà
Cái số đào hoa thời đạo trước
Năm cô đeo đuổi chẳng buông tha

Cô lớn nghiêm trang không nói nhiều
Bạn bè thân mật gọi **Cô - Liễu**
Buồn vương khóe mắt luôn sầu mộng
Ngày tháng êm đềm vắng tiếng yêu

Và cô kể tiếp vốn hiền ngoan
Cứ bước theo chân như buộc ràng
Tên gọi **Cô - Đơn** ai cũng biết
Tháng ngày im lặng chẳng than van

Lại nhớ rất nhiều cô thứ ba
Loanh quanh một bóng tháng ngày qua
Tên là **Cô - Quạnh** luôn buồn vắng
Thiếu hẳn nụ cười nơi xứ xa

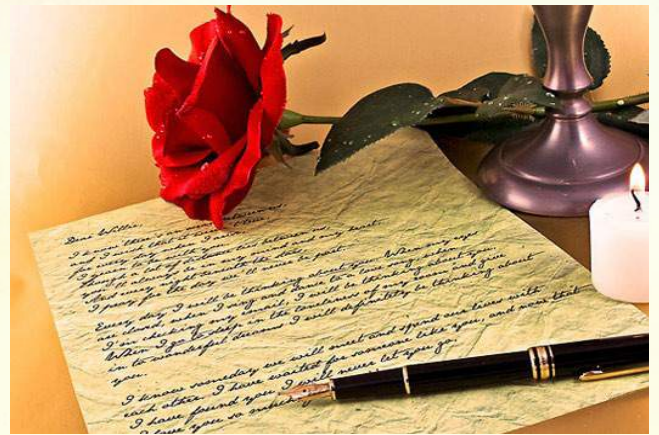
Và cô áp út mãi sầu bi
Sáng tối âm thầm mỗi bước đi
Cô - Tịch khuê danh người biết tiếng
Ru đời cốc rượu với bài thi

Cô út nhìn đời luôn vẫn vơ
Dệt lòng giấc mộng những uơ mơ
Tên là **Cô - Độc** ưu sầu sầu mộng
Phòng vắng một mình thắm ý thơ

Vậy đó năm cô đeo đuổi hoài
Xứ người hoang vắng biết tìm ai
Trao lời tâm sự cùng chia sẻ
Cuộc sống thuở nào thiệt đắng cay

Đêm nay chợt nhớ chuyện ngày xưa
Nhắc đến năm cô, sợ đến chừa
Viết vội đôi giòng thơ kỷ niệm
Gởi lời tâm sự một chiều mưa...

Hoàng Dũng



Ta Làm Thơ Cho Nhau

Ta làm thơ trên áo
Hai vạt dài tương tư
Gió tình cờ đi vắng
Để hai tà ngẩn ngơ

Ta làm thơ gửi gió
Đem đến tặng nàng hoa
Mùa thu vàng ngập lá
Lá ngủ chờ ngày qua

Ta làm thơ chờ nắng
Nắng ấm ở bên sông
Nắng đậu ngoài hiên vắng
Nắng chờ ta hay không?

Ta làm thơ trên tóc
Từng sợi mềm như tơ
Hôn nhau chùng bở ngỡ
Trên vai gầy lưa thưa

Ta làm thơ khuyen mây
Hãy chờ mộng thật đây
Thả xuống đời héo úa
Để đất trời nở hoa

Ta làm thơ yêu nhau
Cho dáng ai âu sầu
Hé nhỏ vành môi ướt
Cười xinh xinh bên cầu

Ta làm thơ yêu người
Tình ru hồn thắm tươi
Cho nhân gian mở hội
Tình yêu kết một ngày

Vĩnh Tuấn

Thân Phận con người



Nguyễn Văn Trường

Mở đầu: Felix Culpa

1. Câu chuyện Trái Cấm.

1.1. ‘Rắn là loài xảo quyệt nhất trong mọi giống vật ngoài đồng, mà Đức Chúa là Thiên Chúa đã TẠO ra. Nó nói với người đàn bà: “Có thật Thiên Chúa bảo: các ngươi không được ăn hết mọi trái cây trong vườn không?” Người đàn bà nói với con rắn:

“Trái của các cây trong vườn, thì chúng tôi ăn được, trừ trái trên cái cây ở giữa vườn, Thiên Chúa đã bảo: các ngươi không được ăn, không được động tới, kéo phải chết.” Rắn nói với người đàn bà: “Chẳng chết chóc gì đâu! Nhưng Thiên Chúa biết ngày nào ông bà ăn trái cây đó, mắt ông bà sẽ mở ra, và ông bà sẽ như những vị thần biết điều thiện, điều ác.” Người đàn bà NGHĨ RẰNG trái cây đó ăn thì ngon, trông thì đẹp mắt, và đáng quý, vì làm cho mình được tinh khôn. Bà liền hái trái cây mà ăn, rồi đưa cho cả chồng đang ở đó với mình CÙNG ăn.’ [1]

Thế rồi, tổ tông loài người - Adam và Eva - bị phạt. Chúa phán với Adam: “Ngươi sẽ phải cực nhọc mọi ngày trong đời ngươi, mới kiếm được miếng ăn từ đất mà ra. Ngươi sẽ phải đổ mồ hôi trán mới có bánh ăn, cho đến khi trở về với đất, vì từ đất, ngươi đã được lấy ra. Ngươi là bụi đất, và sẽ trở về với bụi đất.’[2]

1.2. Trái cấm - the forbidden fruit - cũng có tên là trái tri thức - fruit of knowledge, còn có tên là - trái cho sự biết thiện và ác - fruit of knowledge of good and evil.

a/ Nói là trái của tri thức, trái của sự biết thiện và ác, vì ăn nó xong, Adam và Eva biết thiện, biết ác, thị phi hai ngã. Nói là trái tri thức cũng vì ăn nó xong, Adam và Eva biết xấu hổ: ý thức về mình - nói riêng, bản năng và dục tính, về môi trường chung quanh, về cái khác mình. Nói rộng hơn là biết nhiều ‘mặt đối lập’ của một sự việc: Phải quấy, đúng sai, giả chân, tốt xấu, hay dở, được thua, thành bại, mạnh yếu, nhanh chậm, vui buồn, bạn thù, tôi và môi trường.... Một cách tổng quát hơn, Đông Phương gọi là âm dương.

b/ Nói là trái cấm, vì Chúa cấm không được ăn..

2. Có người gọi cái tội tổ tông là Félix Culpa - Phước Tội. Tội nhưng cũng là phước.

2.1. Tội: Vì làm trái lời của Chúa. Và bị răn phạt:

- Bị đuổi xuống trần.

- **Eva:** đau đớn khi thai nghén, cực nhọc lúc sinh con.

- **Adam:** Phải đổ mồ hôi trán mới có bánh ăn. Chết sẽ trở về với cát bụi.

Cũng là tội vì Adam và Eve đánh mất sự trong

trắng, bắt đầu xa rời Chúa.

Tội lỗi không chỉ trong nghĩa đen - không vâng lời Chúa - tội lỗi còn có thể hiểu là con người mang Satan hay Ma Vương ngay trong tự thân.

Lòng con người có hướng thiện, muốn điều lành, hướng lòng mình về Thiên Chúa, nhưng Satan đã ở sẵn, nằm sâu trong tiềm thức, trong dục tính, dục tình. Tuân tử[3] khẳng định: ‘Nhơn chi tính ác’. Con người vốn ác. Plautus[4] cũng có nói: ‘Homo homini lupus’ - con người là sói với con người.

Tuy ý thức thiện ác, nhưng con người cũng theo sự thúc giục của bản năng và dục tính mà hành sự. Theo đó thường bước qua những giới hạn của tình lý mà gây nên tội.

Nói chung Thánh và Satan, Phật và Ma Vương cùng hiện hữu trong tâm thức con người. Có lẽ vì vậy mà người Mỹ cũng gọi Holy Spirit là Ghost Spirit.

2.2 Và cũng là Phước:

- Phước là vì nhờ đó mà có loài người. Có chúng ta hôm nay.

- Cũng là phước vì chúng ta biết thiện ác. Và trong giới hạn này, con người trở thành như Chúa[5].

- Khi biết bên nặng bên nhẹ, bên thiện bên ác, thì ắt có lựa chọn. Muốn chọn bên nào cũng được. Vậy phước còn là có tự do lựa chọn. Mở đầu cho khái niệm tự do cho con người.

- Cũng là phước vì ‘nhân cư vi bất thiện’ - nhân rồi không tốt cho con người. ‘Tay làm hàm nhai là phải.’ Không có cái gì là miễn phí. Nói theo người Mỹ: ‘There is no such things as a free lunch.’

- Phước nhất là: Trong con người có Ngôi Thứ Ba—Chúa Thánh Thần. Hay nói theo nhà Phật, mỗi người đều có Phật Tính. Điều này mở ra cho con người con đường trí huệ.

Thân phận như định mệnh, trời sinh ra thì phải thế. Cho nên, tôi nhờ câu chuyện ‘ăn phải trái biết thiện biết ác’ mà dẫn nhập vào đề. Là con người-- thì ắt phải biết thiện biết ác. Đảo lại bất cứ sinh vật nào mà biết thiện biết ác LÀ CON NGƯỜI. Như vậy có thể nói biết thiện biết ác là một điều kiện cần và đủ để làm người. Cũng vì vậy mà gọi đó là một quan điểm về thân phận.

Trong ba phần đầu chúng ta bàn về thiện ác, phần thứ tư dành cho quan điểm về thân phận.



Một

Thế nào là thiện, thế nào là ác? Xưa, ở VN ta thì “Thương cho roi, cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi”. Ở Pháp và Mỹ cũng tương tự. “Qui aime bien châtie bien”. “Spare the rod, spoil the child”. Xưa như vậy - cho roi vọt - là thiện, là xây dựng đứa con, dạy dỗ cho nó thành người. Nhưng nay mà còn cho con roi vọt, thì ở Mỹ này, và có thể ở Pháp, cha mẹ sẽ gặp những phiền toái nhất định với chánh quyền. Riêng ở Mỹ, chắc chắn cơ quan CPS, nếu biết, sẽ can thiệp ngay, và người cha hay mẹ, mà cho con roi vọt, phải gặp nhiều rắc rối, phiền phức, có khi còn phải ra tòa.

Vậy có nên chằng kết luận rằng không có cái thiện của muôn nơi muôn thuở. Và tương tự, không có cái ác của muôn nơi muôn thuở.

Không có thiện tuyệt đối, không có ác tuyệt đối?

Hoặc là: Thiện ác tùy qui định của một xã hội cụ thể, của một nền văn hóa cụ thể, và vào một thời khoảng cụ thể?

Theo đó, cái thiện hay ác ở VN, vào một thời điểm nào đó, không là thiện hay ác ở Indonesia cùng thời điểm hay ở một thời điểm khác. Hay nói theo Pascal: ‘Sự thật bên này dãy Pyrénées là sai ở phía bên kia[6].’ Hiểu rằng: Sự thật là thiện, cái sai là ác.

Trong một nền văn hóa có những nền văn hóa con, và nền văn hóa cháu, chắc mà chịu ảnh hưởng của nền văn hóa này. Thí dụ: Các bác sĩ—hay kỹ sư, hay thợ mộc, thợ máy,.. - có một nếp sống, ngôn ngữ và những giá trị riêng của họ, và nếu họ ở VN, thì họ tạo nên một nền văn hóa con của nền văn hóa VN. Gia phong, gia đạo là những nền văn hóa con của nền văn hóa môi trường sống. Và như

vậy, mỗi cá nhân đều có một nền văn hóa riêng, một thang giá trị riêng, dù rằng chịu ảnh hưởng gia phong, chịu ảnh hưởng môi trường sống.

Theo đó, thiện là cái gì thuận cho cá nhân mình, và ác là cái gì nghịch ý của mình, có phải vậy không?

Tóm lại, câu hỏi một có ba phần:

1-1. Không có thiện không có ác tuyệt đối, ở muôn nơi muôn thuở?

1-2. Thiện ác được qui định bởi thang giá trị của môi trường sống ở một thời điểm hay thời khoảng lịch sử nhất định?

1-3. Thiện chủ quan? Cái gì thuận cho mình là thiện? Cái gì nghịch với mình là ác?

Hai

Sư dạy: ‘Mọi người đều có Phật tánh.’ Sư cũng nói: ‘Phật cũng có dạy: ‘Phật cao bao nhiêu thì Ma Vương cũng cao bấy nhiêu.’ Tôi không mấy khi tin ở Sư, vì rằng tôi chưa sẵn sàng để được ban pháp. Tuy nhiên, về điều này thì tôi tin. Nói rõ hơn, tôi tin rằng Phật thì thiện mà Ma Vương thì ác; tôi cũng tin rằng trong mỗi người đều có Phật tính, và cũng có Ma tính.

Tôi cảm nhận trong tôi có một thang giá trị để phê phán: thiện ác, đúng sai, phải trái,... và tôi sống theo thang giá trị đó; tôi luôn muốn mình hành thiện, làm phải, tri hành hợp nhất và đúng. Đồng thời, tôi cũng bị thất tình lục dục sai khiến, có những thèm muốn tà tâm mà tôi nghĩ rất là người. Lắm khi những thứ ấy ẩn náu trong tận sâu xa, trong tiềm thức mà tôi không hay biết, và tôi chỉ nhận ra sau khi đã làm điều đáng tiếc. Lòng muốn biết thiện, làm thiện là ông thiện trong tôi. Những thúc đẩy do tà tâm là ông ác trong tôi. Thiện cũng là tôi mà ác cũng là tôi.

Mặt khác, có những cái tôi biết, có những việc tôi mù. Cái biết của tôi soi sáng cho tôi: đó là Ông Thiện. Cái không biết của tôi, phần mù của tôi: đó là Ông Ác.

Câu hỏi thứ hai gồm 4 phần:

2.1. Trong mỗi người có một tầng trên, biết thiện ác, và ai ai cũng có một tâm lý hướng thiện: đó là Ông Thiện. Cũng có một tầng dưới, sâu trong tiềm thức những đòi hỏi rất là người mà không biết thiện ác là gì, như quỷ đói, đòi con người phải đáp ứng thỏa đáng cho kỳ được. Có phải vậy chăng?

2.2. Cái biết của con người thì giới hạn, cái không biết của con người thì vô cùng. Nếu cái biết của mình là Ông Thiện. Cái không biết của mình là Ông Ác, thì ra: trong cái nhìn này, Ma vương trong con người cao hơn Phật?

Trong cái nhìn ‘biết và không biết,’ một ông bạn tôi, trong một buổi thuyết trình, cách đây khoảng hai thập niên, có nhận xét: ‘cái biết của con người mỗi ngày một rộng, luôn mở rộng giới hạn của nó và theo đó đẩy lùi huyền học. Ví như ánh sáng đến đâu thì bóng tối phải nhường bước.

Có thật như vậy không? Nếu thật, thì mong được quý vị cho một thí dụ minh họa nhận thức này. Nếu được trong lãnh vực y khoa hay thần học thì quá tốt?

2.3. Còn có những nét gì khác nữa trong con người mà ta có thể sánh với Phật và Ma?

2.4. Nếu thật có cái gốc Ma trong con người, và nếu con người không ngừng tiến bộ thì đời người - hay loài người - là một chuỗi dài trừ diệt ma chướng. Hay nói theo Nhà Thờ, sanh ra đã có tội, và cuộc đời là một chuỗi rửa tội, diệt quần ma? Hay nói theo nhà Chùa thì cuộc đời là một chuỗi dài giác ngộ--ngộ rằng mình sai, ngộ rằng mình đang mê ngủ--rồi tỉnh thức, sửa sai, và như thế mãi,.. đúng-sai, sai-đúng,..?

Ba

Có người bảo: thiện ác là hai mặt của một đồng tiền. Nói cách khác: số 0 và số 1 của hệ thống nhị phân trong toán học.

Phải ít nhất là hai - khác biệt - mới kết hợp được với nhau mà sinh ra vô cùng.

Chỉ sáu hào tiền, mà sinh được 64 quẻ Dịch.

Từ 0,1 sắp vào 8 chỗ, người Mỹ gọi là byte, chấp những bytes với nhau, theo những qui định cụ thể--một thứ văn phạm--ta có ngôn ngữ của các máy tính điện tử; thí dụ: Pascal, Fortran, Cobal, C, C++, Java,...

Nói khác hơn nữa ‘0, 1’ là âm dương.

Âm dương tương khắc mới sinh ra vô cùng.

Thiết nghĩ, người đàn ông - tượng trưng cho dương tính - dù có giỏi như Phù Đổng Thiên Vương, hay Tề Thiên Đại Thánh cũng không sanh con đẻ cháu được. Cũng tương tự một phụ nữ--tượng trưng cho âm tính - dù có tài như bà Nữ Oa đội đá vá trời,

mà không có người đàn ông thì cũng không sanh sản được. Phải đủ âm dương, mới sanh một rồi hai, nhiều và vô số. Cho nên xưa có câu: Lưỡng Nghi sinh Tứ tượng, Tứ tượng sinh Bát Quái,...

Câu hỏi duy nhất:

Có nên tổng quát hóa các khái niệm thiện ác, đúng sai, phải trái, phước tội, mê ngộ, giả chân, phàm thánh,..., gồm tất cả vào hai chữ ‘âm dương?’

Bốn

Âm dương tương khắc, tương sinh. Cái này dứt khoát đối nghịch với cái kia, nhưng cái này cũng xác định cái kia. Cái này là nhân và cái kia là quả, của nhau. Không có cái này thì làm gì có cái kia.

Âm dương cũng tương tác và là nguồn cho sự không ngừng biến đổi của những chuỗi dài sinh tử, từ sinh, còn mất, mất còn.

Âm dương nói thiện ác, phải trái, đúng sai, hay dở, trên dưới, sang hèn, xấu tốt, phước tội, ..., nói chung là hai mặt đối lập của mọi sự việc. Trong âm có dương, trong dương có âm—như trong lá cờ của Nam Hàn.

Vậy

4.1. Trong thiện có ác, trong ác có thiện?

Âm có cái lý, sự, và cái thật của nó. Dương có cái lý, sự, và cái thật của nó. Nói cách khác hai bên thiện ác, đối kháng nhau, nhưng bên nào cũng có cái lý và cái thật của nó.

Nếu được như vậy thì dưới đây là quan điểm thân phận làm người mà tôi muốn trình làng:

4.1. Thân phận con người là Âm-Dương. Nó nằm trong ý, nghĩa và tình của hai chữ Âm Dương trong những bối cảnh sống cụ thể của mỗi người.

Cho phép tôi lấy một hình ảnh để minh họa điều này:

Con người không khác người đi dây trong gánh xiếc, lúc nghiêng bên này - âm, lúc nghiêng bên kia - dương. Chỉ có khác, là người đi dây được tập luyện nhuần nhuyễn, lập đi lập lại một thao tác cả ngàn lần có thể đứng lại, đi tới, đi lui, hay cả nhảy múa trên dây, và có những biện pháp an toàn bảo vệ khi rủi ro bị té ngã. Còn với con người, cái dây là đường đời, bên dưới là vực thẳm, và chẳng bao giờ có dịp gặp lại một tình huống in hệt để thao tác, tập luyện; và trong bất cứ tình huống nào cũng phải bước tới; nếu mất thăng bằng, rơi xuống, thì

kết thúc cuộc đời. Mưa nặng giọt, giông bão, tuyết lạnh, cũng phải bước tới. Mỗi phút, mỗi giây, là một tình huống mới. Đó là thân phận.

Thân phận của con người vì thế mà động. Động là không tĩnh. Động là năng động. Đời người là đổi thay, con người là đổi thay. Luôn tiến về phía trước. Phía trước là cái mới. Cái mới là cái chưa biết, có lắm chuyện bất ngờ, bất cập, không tiên đoán được.

Vậy có thể nói thân phận con người là một thân phận phiêu lưu, bất ổn, hiểm nguy rình rập, xảy ra không biết bất cứ lúc nào. Điều này tạo cho con người một tâm trạng bất ổn. Thế nên con người luôn thèm muốn một sự ổn định bền vững, một tình độ vĩnh hằng, một thiên đàng vĩnh cửu,... Đó là một tâm trạng mâu thuẫn với thân phận, và có thể là nguyên nhân của khổ đau.

Sống, luôn là thay đổi, trở thành một cái gì đó. Chết, đối nghịch với sống, là một cái gì đó không đổi thay, bất di dịch, vĩnh hằng, vĩnh cửu. Như vậy, nước tịnh độ, thiên đàng, niết bàn, cái thèm muốn nhất của con người, để an ổn, phải chăng là cõi chết?



4.2. Cũng phải ghi rằng: ‘Người đi dây có luyện tập, thì con người—tuy không được tập luyện như người đi dây—nhưng cũng được dạy để chung sống với đời. Có thể đó là những nguyên lý thực tiễn như ‘chồng quan sang, vợ hầu đẹp, thần tiên chi nhất thế,’ hay chung chung như: để ‘có danh gì với núi sông,’ hoặc ‘không thành danh cũng thành nhân,’ Từ lọt lòng mẹ cho đến trưởng thành, con người được dạy dỗ mọi thứ: ăn uống, cầm đũa, muỗng, nĩa, dao, ‘ăn coi nòi ngòi coi hướng,’ rồi vào trường thì ‘tiên học lễ, hậu học văn,’ ‘gọi dạ, bảo vâng,’ ‘nhân, nghĩa, lễ, trí, tín,’ ‘cách vật, trí tri,

cùng lý, chính tâm, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ,... Nói chung gia đình, học đường luôn uốn nắn con người theo những qui định ít nhiều rõ rệt của luật pháp, của phong tục tập quán, của luân thường đạo lý. Ở Việt Nam, thời Cộng Hòa chúng ta, thì Hội đồng Quốc Gia Giáo Dục xác quyết phương châm: Nhân Bản-Dân Tộc-Khai Phóng, cho nền giáo dục quốc gia. Nhân Bản là nói tính người, tình người, bản chất con người. Nhưng không phải là con người nói chung ở muôn nơi muôn thuở, mà là con người của dân tộc VN, ở đất nước VN, trong thời khoảng lịch sử trước mặt. Cho nên, phải nhấn mạnh hai chữ Dân Tộc. Và có lẽ, các nhà giáo dục VN, thời bấy giờ, ý thức rằng dạy, trong một giới hạn nào đó, có nghĩa là đóng khung con người trong một thang giá trị, trong một nếp sống văn hóa, thầy ra thầy, trò ra trò, cha ra cha, mẹ ra mẹ, ..., trong một ước vọng ít nhiều rõ ràng. Đã đóng thì phải mở. Từ đóng bao hàm cái ý là thiếu sinh khí, là kiềm hãm sự phát triển. Cho nên, phải thêm vào: Khai phóng. Vì mục đích của giáo dục không là kiềm hãm con người, mà là nhằm để con người phát triển, để cái di sản của tiền nhân luôn được thêm giàu mạnh và phong phú.

Nêu lên những điều này, tôi muốn nhấn mạnh sự e ngại rằng: không khéo con người sẽ mất mình trong nền văn hóa mà mình thọ lãnh.

Cho nên, khi đọc:

“Tên tôi là một nhà tù,

Tôi đã tự mình vào đó, và tôi đang khóc.

Ngày qua ngày, tôi đã dày công đắp bức tường chung quanh.

Ngày qua ngày, nhà tù vươn tới trời xanh; trong bóng tối của nó tôi không còn thấy tôi đâu nữa”[7]

của thi hào Rabindranath Tagore, tôi cảm nhận được phần nào sự bức xúc của ông về thân phận.

Và tôi nghĩ đến câu tự vấn: ‘Tôi là ai?’ ‘Tôi là cái gì trong thế giới này?’ của các nhà hiện sinh. Phải chăng tôi chỉ là những vai trò mà xã hội qui định? Tôi không khác những các vai trên sân khấu? Là vai trò người tình, là vợ, là chồng, là cha, là mẹ, là vua, là tôi,... luôn phải diễn xuất như thật? Vậy thân phận của tôi là thân phận con rối, do một bàn tay vô hình của xã hội giựt dây? Thân phận của tôi—cũng là thân phận con người—là thân phận con thần lẩn, sống với cây xanh thì mang áo màu

xanh, sống trong đất thì lấy màu của đất. Nhưng tệ hơn: con thần lẩn: tuy khoác áo, màu của môi trường sống, nó vẫn là thần lẩn, còn tôi, tôi bị qui định trong tận trong tâm sâu xa nhất của tôi bởi những giá trị mà tôi được dạy, do gia phong, do học đường và xã hội ngay từ lúc tôi lọt lòng mẹ. Tôi cảm nhận: tôi đã mất tôi.

Tôi cảm nhận: Con người không khác con tằm. Mình bị qui định — không để nhà tơ—mà tìm mọi cách để tạo thành một cái kén; mình tự nhốt mình trong ấy, trong một cái ‘tôi’ vĩ đại. Cái ‘tôi’ ấy - cái ego ấy - càng lớn, thì tính vị kỷ--egocentrism - của mình càng to. Đến một mức độ nào đó, mình mất cả sinh khí trong cái kén-tôi-to-lớn của mình. Có người đồng nhất mình với sở hữu mà mình tích tụ suốt giòng đời: cái nhà của tôi, điền đất của tôi, trương mục, stocks của tôi, tư tưởng của tôi, sự nghiệp, công trình của tôi, vợ con tôi,....

Tỉnh thức, tôi muốn trở về với tôi, tôi muốn tìm lại tôi. Lên chùa hỏi Sư. Sư dạy: ‘Cái tôi qui định là vọng ngã. Cái tôi thật của mi là chân tâm. Vọng ngã là hư giả. Vọng ngã rơi. Chân tâm hiện tiền.’ Nghe dễ ợt, nhưng đến giờ tôi vẫn chưa gặp được chân tâm.

Hỏi Cha linh hướng. Ngài bảo: ‘Cái tôi ấy là cái tôi giả (false self). Nếu cái tôi ấy chết đi, thì sẽ thấy Chúa.’[8] Trở về với Chúa là trở về với cái Chân Thật Tuyệt Đối.

Bỗng nhiên, tôi giật mình, như bừng tỉnh. Vô hình chung, tôi, theo thói quen, lại muốn học đạo, học cái cách để tìm lại chính mình, cái cách để không phải vong thân. Nghĩ lại tôi suýt tự cột mình thêm một lần nữa - chặt chẽ hơn - trong tam qui ngũ giới, và thêm một lần nữa tôi suýt vào lại con đường học để tự đánh mất mình - không trong những qui điều của thế gian - mà trong những giới luật khắt khe hơn của tôn giáo.

Tóm lại, nếu phải nêu lên đây một quan điểm về thân phận, tôi xin thưa:

Thân phận của tôi là nhị nguyên - âm (A) dương (D), đối nghịch nhau, nhưng xác định lẫn nhau, không có cái này thì không có cái kia. Trong thực tiễn sống, người ta gọi đó là thiện ác, đúng sai, chân hư, phải trái, trên dưới, giàu nghèo, sang hèn, ổn định và bất ổn.... A và D tương tác cho ra B, thì tức khắc sẽ hiện hữu một đối nghịch C của B. B và C

xác định lẫn nhau như A và D, và như thế mãi...

Con người có thể như con tằm suốt đời nhả tơ, tạo thành cái kén, để tự giam mình trong ấy, mất mình trong ấy. Và mình chỉ thật sự sống khi ngộ ra rằng mình tự chôn mình trong những sở hữu - tài, sắc, danh, lợi, kiến thức, giá trị, ... - và tỉnh thức, mượn lời của Phật Gia, mình tự mở cửa nhà giam - vô môn quan--tự giải thoát mình ra những sở đắc của tự thân.

Thân phận con người là một chuỗi vô tận tìm lại mình, ‘thành ý, chính tâm’ mà cốt yếu vẫn là đối với tự thân. Hay như người xưa dạy: phải Vô kỷ? Vô công? Vô danh?

Trong cả hai cái nhìn, có những băn khoăn, cần cái của nó; chấp nhận phiêu lưu, nguy hiểm, hay là ổn định trong cái kén nhỏ bé của cái tôi?

Thật là: Tội của tôi, mea culpa

Mong được bằng hữu chỉ giáo.

Houston, TX April 22, 2013

.....

[1] Kinh Thánh Cựu Ước. Sáng Thế Ký. Bản dịch Việt Ngữ của Nhóm Phiên Dịch Các Giờ Kinh Phụng Vụ. Chương 3 1-6 .Internet

[2] Kinh Thánh, như trên, Chương 3 17-19

[3] 313 TCN – 238 TCN

[4] 254–184 BC

[5] “Này con người đã trở thành như một kẻ trong chúng ta, biết điều thiện điều ác.” Trích lời của Chúa. Như trên.

[6] Vérité en deçà des Pyrénées, erreur au delà

[7] Nguồn: Internet

[8] Mat 16: 24-26; Marc 8: 34-35; Luc 9: 23-24.

oOo

**Tân niên tân phúc tân phú quý
Tấn tài tấn lộc tấn bình an**

Bước Xuân



Vườn hoa phấn bướm lượn vòng
Mai vàng rực nụ, ngàn bông phơi đài
Thay tà trắng áo mới may
Như non ngực thiếu nữ ngày Xuân thì

Đất trời biếc ngọc lưu ly
Lòng người mở hội định kỳ du Xuân
Mây chùng tóc áo vồng giăng
Dấu yêu như cặp môi gần then e

Vì vu gió chướng lạnh se
Lá khua nhà nhạc đề mê hồn người
Nhớ em thảng chập bồi hồi
Dáng Xuân, môi thắm ngọt vui nụ cười

Trong vườn trái chín màu tươi
Nước sông trong vắt gương soi bóng chờ
Đò ngang đầy khoang trắng mơ
Trai thanh, gái lịch dệt thơ Xuân tình

Mai vàng áo, đỏ môi trinh
Thắm xanh trong mắt, ánh nhìn ghẹo trêu
Len hồng đan áo, hoa thêu
Đôi tim chung nhịp, tình dịu bước Xuân

Phạm Tương Như

Nhớ Về VĨNH LONG

Gs. Nguyễn Thanh Liêm



Giáo sư Nguyễn Thanh Liêm

Tôi là người sinh trưởng ở vùng Mỹ Tho – Bến Tre, lớn lên đi làm việc ở Sài Gòn. Nhưng tôi cũng có cơ hội đến Vĩnh Long hai lần: lần thứ nhất vào khoảng năm 1959 khi tôi được trường (Petrus Ký) cử đi học khóa Nhân Vị ở một nhà thờ ở Vĩnh Long

và lần thứ nhì vào khoảng năm 1973 khi tôi đi thăm viếng các sở học chánh và trường Trung Tiểu Học thuộc các tỉnh Miền Tây Nam Phần. Bây giờ, sau hơn ba mươi năm xa cách, khi nhắc lại Vĩnh Long tôi vẫn còn một số hình ảnh đẹp đẽ của tỉnh này. Đẹp nhất là con người Vĩnh Long, những người bạn rất thân, những bạn đồng nghiệp, những học sinh cũ, v v . . . Cái đẹp kể đó là Bắc Mỹ Thuận và con đường Vĩnh Long – Cần Thơ với con sông nhỏ nhỏ chảy dọc theo đường. Cùng với những hình ảnh đẹp đó còn có những cái rất đáng ghi nhớ mà tôi đã có dịp đọc trong sách báo về đất Vĩnh Long, vùng địa linh nhân kiệt, Thủ Đô đầu tiên của Miền Tây Nam Phần này. Còn nhớ. . .



Chợ Mỹ Tho - Trước 1975

Trong khi Sài Gòn Gia Định và các tỉnh Miền Đông Nam Phần đã thuộc về Việt Nam từ giữa thế kỷ XVII thì Vĩnh Long vẫn còn là vùng đất hoang vu của một ít người Khmer sinh sống rải rác, thưa thớt. Phải vào gần cuối thế kỷ này mới có một số người Việt và người Hoa (Minh Hương) vào đây khai phá, trồng trọt, sinh sống. Làng xã thành hình và phát triển nhanh theo nhịp độ bành trướng về Phương Nam của người Đảng Trong và chính quyền của triều đình Nhà Nguyễn hồi đầu thế kỷ XVIII. Năm 1732 lưu dân người Việt bị quân Miên tấn công. Chúa Nguyễn là Ninh Vương Nguyễn Phúc Chu cử Trương Phúc Vĩnh đem quân vào dẹp yên. Vua Chân Lạp là Nặc Tha nhường Me Sa (Mỹ Tho) và Long Hồ cho Chúa Nguyễn. Chúa Nguyễn lấy đất Long Hồ lập thành châu Định Viễn (Vĩnh Long) và đặt dinh Long Hồ. Lỵ sở lúc này đặt tại Cái Bè, Mỹ Tho. Đất Long Hồ (Vĩnh Long) chánh thức có mặt

trong lãnh thổ Việt Nam kể từ đó.



Chợ Sa Đéc

Năm 1753 lại có binh biến do người Chân Lạp hậu thuẫn bởi quân Xiêm sang đánh phá, chúa Nguyễn Phúc Khoát sai Nguyễn Cư Trinh làm tham mưu đem quân năm dinh (3 dinh trong Nam là Trấn Biên, Phiên Trấn và Long Hồ, và 2 dinh ngoài Trung là Bình Khương và Bình Thuận) sang đánh Chân Lạp. Vua Chân Lạp là Nặc Nguyên thua trận bèn dâng hai phủ Tầm Bôn và Lôi Lạp (Gò Công và Tân An) để cầu hòa.

Sau khi bình định xong, Nguyễn Cư Trinh dời dinh Long Hồ qua xứ Tầm Bào tức là tỉnh lỵ Vĩnh Long bây giờ. Vào thời đó, Long Hồ dinh giữ vai trò vô cùng quan trọng đối với việc bảo vệ và phát triển Miền Tây Nam Phần. Về quân sự, Long Hồ dinh bao gồm ba đạo (xem như ba khu chiến thuật) được thiết lập để bảo vệ Tiền và Hậu Giang. Ba đạo này là Tân Châu Đạo (ở Cù Lao Giêng, Tiền Giang), Châu Đốc Đạo, và Đông Khẩu Đạo ở Sa Đéc. Cùng với ba đạo của dinh Long Hồ còn có hai đạo của Hà Tiên Trấn do Mạc Thiên Tứ cai quản để phối hợp chống giữ cả Miền Tây nước Việt. Hai đạo (khu chiến thuật) của Hà Tiên Trấn là Kiên Giang Đạo (vùng Rạch Giá) và Long Xuyên Đạo (vùng Cà Mau, An Xuyên ngày nay).

Về hành chánh thì tất cả năm đạo kể trên đều thuộc Long Hồ dinh và Vĩnh Long từ thuở đó được xem như là đầu não của cả Miền Tây Nam Phần cũng như Cần Thơ sau này vậy. Tây Đô hồi đó là Vĩnh Long mà những di tích lịch sử, cũng như những anh hùng liệt sĩ, những tài năng của vùng địa linh nhân kiệt này còn sống mãi trong lòng người dân Nam Việt.



Chợ Vĩnh Long

Từ thời Pháp thuộc sang đệ Nhất và Đệ Nhị Cộng Hòa, Bến Tre, Trà Vinh, Sa Đéc, Cần Thơ lần lượt tách ra làm thành tỉnh mới, Vĩnh Long chỉ còn lại phần đất nằm giữa Tiền Giang và Hậu Giang, tiếp giáp với các tỉnh Tiền Giang (Định Tường) ở phía Bắc, Đồng Tháp (Kiến Tường) ở phía Tây, Cần Thơ (Phong Dinh) ở phía Nam, và Trà Vinh (Vĩnh Bình) ở phía Đông, với diện tích 1, 478 cây số vuông và khoảng 1, 023, 400 dân số (theo thống kê năm 2002).

Vĩnh Long nằm giữa hai bên đò nổi tiếng hồi xưa quen gọi là Bắc Mỹ Thuận và Bắc Cần Thơ. Đây là vùng đất phù sa màu mỡ rất thích hợp với lúa nước và các loại cây ăn trái, nhất là loại cây trái vùng nhiệt đới nổi tiếng như sầu riêng, măng cụt, chôm chôm, bòn bon, ổi, xoài, mận, dâu, sa bô chê, vú sữa, v v . . . Cái Mơn là nơi nổi tiếng về ươm cây mà các tỉnh lân cận thường đến đây mua về trồng. Đây cũng là đất của nhiều nhân vật lịch sử nổi tiếng của Miền Nam từ Nguyễn Cư Trinh, Tống Phước Hiệp, Châu Văn Tiếp, Phan Thanh Giản, Petrus Trương Vĩnh Ký, Nguyễn Thông đến các chính trị gia gần đây như Trần Văn Hương, Nguyễn Văn Lộc, v v . . .

Nhiều di tích lịch sử như thành xưa (Thành Long Hồ), đồn xưa Đồn Cổ Chiên), lăng mộ (Lăng Hà Tiên, Mộ ba vị công thần triều Nguyễn), những nơi có liên hệ đến Gia Long, những chùa đền, miếu cổ như Chùa Di Đà, Miếu Quốc Công, Văn Thánh Miếu, làm cho Vĩnh Long có nhiều nét văn hóa lịch sử đáng kể. Các hoạt động nghệ thuật, tôn giáo, giáo dục có nhiều nét độc đáo nói lên địa vị của một tỉnh thủ đô một thời nào.



Ông Tổng Phước Hiệp

Một trong những công thần triều Nguyễn từng làm Lưu Thủ tại Long Hồ dinh thuở mới thành lập là Tổng Phước Hiệp. Ông là cháu Quận Công Tổng Phúc Trị, người huyện Tổng Sơn, tỉnh Thanh Hóa. Đời Võ Vương Nguyễn Phúc Khoát, Tổng Phước Hiệp được cử làm Lưu Thủ dinh Long Hồ. Ông vô cùng tận tụy với chức vụ, hết sức lo lắng mưu cầu hạnh phúc cho dân chúng, làm cho công cuộc trị an được vạn phần tốt đẹp.

Ông đã từng đem quân cứu viện giúp Mạc Thiên Tứ đánh đuổi quân Xiêm trong nhiều trận chiến, gây tổn thất nặng nề cho quân Xiêm, đem lại bình yên cho nhân dân. Ông bị bệnh, và từ trần năm 1776, để lại bao nhiêu thương tiếc trong lòng người dân Long Hồ. Ông được triều đình truy tặng Hữu Phủ Quốc Công, sắc chỉ lập miếu thờ tại dinh Long Hồ. Ngài đã qui thần nhưng oai linh hiển hách, dân chúng đất Vĩnh Long rất tin tưởng nơi Ngài. Sống làm tướng, thác làm thần, từ trước tới nay người dân luôn thờ phụng Ngài, nơi đền thờ Ngài lúc nào cũng khói hương nghi ngút..

Ngày vía Tổng Quốc Công được tổ chức long trọng hằng năm vào mùng 2 và mùng 3 tháng 6 âm lịch, có rước hát bộ xây châu. Tên Ngài đã được dùng làm tên trường Trung Học tỉnh lỵ Vĩnh Long, một trường trung học to lớn, rất nổi tiếng ở Miền Tây cũng như trường Phan Thanh Giản ở Cần Thơ hay trường Thoại Ngọc Hầu ở Long Xuyên. Ở Mỹ (Nam Cali fornia) hội Ái Hữu Tổng Phước Hiệp đã được thành lập từ mấy năm nay, dưới sự hướng dẫn của giáo sư Đào Khánh Thọ và giáo sư Võ Thị Ngọc Dung (hai vị đều là cựu giáo sư và cựu hiệu trưởng của trường), qui tụ được nhiều người cựu học sinh, có tài đức, có thiện chí, và có sự nghiệp đáng kể.



Ông Phan Thanh Giản

Một danh nhân đáng thương, đáng kính nhất của đất Vĩnh Long là cụ Phan Thanh Giản. Tên chữ là Tinh Bá và Đạm, hiệu là Lương Khê, biệt hiệu là Mai Xuyên, cụ là vị Tiến Sĩ đầu tiên của Miền Nam. Tổ tiên cụ là người Trung Hoa, cuối đời nhà Minh mới sang Việt Nam, trước ở Bình Định, sau này thân sinh của cụ vào Định Tường rồi qua làng Bảo Thạnh, huyện Bảo An, tỉnh Bến Tre sinh sống. Cụ Phan sinh năm 1796. Thân sinh là người giỏi chữ nho, đến Vĩnh Long làm thư lại cho Nam triều, thường tải lương thực về Huế. Mẹ mất sớm, cha bị vu cáo phải ở tù, Phan Thanh Giản phải sống bần hàn, nhưng rất chăm chỉ học tập, được hàng xóm sẵn sàng giúp đỡ. Năm 1825 Phan Thanh Giản đậu kỳ thi Hương ở Gia Định và năm sau, 1826, đi thi Hội đậu luôn Tiến Sĩ ở Huế. Đậu xong cụ được bổ nhiệm Hàn Lâm viện biên tu, làm việc tại Huế.

Sau đó đổi ra Quảng Bình, rồi về Quảng Nam dẹp loạn. Lại về Kinh làm ở Bộ Hình, rồi làm Phó Sứ sang Trung Hoa. Cụ được triều đình ngợi khen về tài ngoại giao, được cử giữ chức Kinh Lược Sứ ở Trấn Tây (Cao Miên) rồi Bố Chánh Quảng Nam. Được vua tin cậy bổ Đô Sát Viện Ngự Sử, sung

chức Cơ Mật Viện Đại Thân. Năm 1861 sau khi Gia Định và ba tỉnh Miền Đông mất vào tay Pháp, triều đình sai Phan Thanh Giản và Lâm Duy Hiệp vào Nam thương thuyết. Năm 1863 cụ Phan lại được triều đình Huế cử hướng dẫn phái đoàn hơn 50 người, với Petrus Ký làm thông ngôn, lên đường sang Pháp thương thuyết để chuộc lại ba tỉnh Miền Đông.

Sau hơn hai tháng lênh đênh trên mặt bể, phái đoàn đã đến Pháp và được vua Napoléon III của Pháp đón tiếp trọng thể. Cuộc thương nghị bất thành nhưng phái đoàn Việt Nam cũng có cơ hội được chứng kiến cảnh tiến bộ, phồn thịnh của xã hội Tây phương lúc bấy giờ. Trở về Việt Nam cụ Phan được cử vào trấn nhậm Miền Tây để giữ ba tỉnh còn lại. Nhưng không bao lâu các tỉnh này cũng bị người Pháp chiếm nốt trước sự bất lực của triều đình Việt Nam, và nhất là trước cái đau vô cùng của Kinh Lược Phan Thanh Giản. Không giữ thành được cho triều đình và đất nước quê hương cụ Phan uống thuốc độc (á phiện với giấm thanh) tự tử.

Cụ mất ngày mùng 5 tháng 7, năm 1867. Linh cửu được đưa về làng Bảo Thạnh, Bến Tre. Các quan Nam và Pháp tới thăm ai cũng ngậm ngùi mến tiếc. Tên tuổi của cụ còn sống mãi với non sông nhất là trong lòng người dân Nam Việt. Tên cụ được dùng làm tên trường Trung Học lớn ở Tây Đô : trường Trung Học Phan Thanh Giản. Hiện nay hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Phan Thanh Giản-Đoàn Thị Điểm đã được thành lập ở các nơi trên khắp thế giới, qui tụ nhiều cựu học sinh, nhân tài của đất nước.

Một nhà bác học lừng danh của Việt Nam hồi hạ bán thế kỷ XIX cũng là người con của đất Vĩnh Long. Đó là Petrus Trương Vĩnh Ký mà tên người đã được dùng làm tên cho trường Trung Học lớn vào bậc nhất và cũng nổi tiếng vào bậc nhất ở Miền Nam : trường Petrus Trương Vĩnh Ký. Trường nằm ngay tại Thủ Đô Sài Gòn. Nhà bác học Petrus Ký sinh năm 1837 tại Cái Mơn, làng Vĩnh Thạnh, tổng Minh Lệ, huyện Tân Minh, tỉnh Vĩnh Long (bây giờ thuộc tỉnh Bến Tre). Ông là người Việt đầu tiên biết rất nhiều tiếng ngoại quốc, nhất là các thứ tiếng Âu Tây phương, và cũng là người Việt Nam



Ông Trương Vĩnh Ký

đầu tiên có kiến thức sâu rộng về văn minh học thuật Tây phương. Ông là người khai đường mở lối cho câu văn xuôi, cho nền văn chương chữ Quốc Ngữ và nền học thuật mới ở Việt Nam. Ông cũng là người đầu tiên làm báo ở nước mình. Ông được chọn làm nhà bác học hạng thứ XVII trên thế giới. Ông mất năm 1898, thọ 61 tuổi, để lại cho đời một công trình văn hóa lớn lao bằng chữ Quốc Ngữ, và một nền học thuật mới dung hòa trí thức với đạo đức, tổng hợp khoa học kỹ thuật Tây phương với luân lý đạo đức Á Đông. (xem bài Petrus Ký: Người Con Của Đất Vĩnh Long trong đặc san này). Trên thế giới hiện giờ có nhiều hội Ái Hữu Cựu Học Sinh Petrus Ký như Hội Petrus Ký Bắc Cali, Hội Petrus Ký Nam Cali, Hội Petrus Ký Âu Châu, Hội Petrus Ký Úc Châu, v v . . . qui tụ rất nhiều giáo sư, nhân viên, cựu học sinh và thân hữu. . .

Vĩnh Long còn nhiều danh nhân nữa nhưng khuôn khổ của bài này không cho phép ghi ra hết, xin hẹn vào những dịp khác. Bên cạnh các danh nhân, Vĩnh Long có nhiều di tích lịch sử đáng nói. Một trong những di tích đó là Văn Thánh Miếu, xem như một trong những di tích lịch sử xưa nhất của đất Vĩnh Long. Miếu được thành hình do công của Đề Học Nguyễn Thông, người đã đứng ra xây cất để thờ Đức Khổng Tử và các bậc hiền triết.



Ông Nguyễn Thông

Khởi công từ năm 1864, Văn Miếu được hoàn tất vào năm 1866, bao gồm: (1) một chánh điện thờ Đức Khổng Tử, với hai bên Tả Ban và Hữu Ban thờ Tứ Phối và Thập Triết, (2) hai miếu nhỏ hai bên gọi là Tả Vu và Hữu Vu, thờ thất thập nhị hiền, và (3) Văn Xương Các trước Văn Thánh Miếu, trên lầu thờ Văn Xương Đế Quân, dưới lầu thờ Võ Trường Toản và cụ Phan Thanh Giản. Phía ngoài có đôi liễn:

*“Hoàng phong xử sĩ thanh cao lão,
Tự hiệu thư sinh tiết liệt thần”*

Câu trên nói về Võ Trường Toản là một cụ già thanh cao, không chịu ra làm quan, ở ẩn dạy học, được vua Gia Long cho là “Sùng Đức Xử Sĩ.” Câu dưới nói về cụ Phan Thanh Giản, một bề tôi tiết liệt, nhưng khi gần chết dặn người sau chỉ ghi câu “lão thư sinh” (học trò già) mà thôi. Lú sinh tiền, khi làm Kinh Lược Vĩnh Long, cụ Phan thường cùng Đề Học Nguyễn Thông nhóm họp các văn nhân thi sĩ tại Văn Thánh Miếu, đọc sách, làm văn. Thượng Thư Bộ Học Bộ Trưởng Bộ Giáo Dục) đời vua Duy Tân, có viếng Văn Thánh Miếu, và nhân đó có đề đôi liễn:

*“Xuân Thu hà đẳng càn khôn, đạo tại ngũ kinh song nhật nguyệt,
Thù Tứ biệt thành võ trụ, đồ qua lục tỉnh nhất cung tường.”*

*(Đời Xuân Thu trời đất bậc nào, đạo ở năm kinh đôi nhật nguyệt,
Sông Thù, Tứ cõi bờ riêng đó đường qua sáu tỉnh một cung tường)*

Có những giai thoại gắn liền với những địa danh đặc biệt nổi tiếng ở Vĩnh Long xưa như sông Cổ Chiên chẳng hạn. Sông Cổ Chiên ở Vĩnh Long là nơi từng xảy ra nhiều trận hải chiến lịch sử giữa quân ta và quân Xiêm, quân ta và quân Chân Lạp, và giữa quân Tây Sơn và quân Nguyễn Ánh. Không biết bao nhiêu binh sĩ đã phải bỏ mình nơi đây, vì vậy mà từ xưa thường hiển hiện nhiều điều quái dị. Có những ma quỷ hiện về làm cho ghe thuyền qua lại vùng này hết sức kinh dị. Có người bảo đó là oan hồn các chiến sĩ trận vong, uất hận vì bị thảm tử trong các trận ác chiến chưa được siêu sinh. Vậy phải lập đàn cầu siêu cho các vong linh để cho vùng này được yên ổn. Dân chúng nghe theo, lập đàn cầu siêu cho các oan hồn. Từ đó yên ổn, không còn



Sông Cổ Chiên

bóng hình ma quái nữa. Nhưng cũng từ đó lại sinh ra những tiếng động lạ lùng như vang lên từ dưới đáy sông, nghe kỳ thì như tiếng chuông, tiếng trống vang dội âm ỉ. Nhiều người lắng nghe và cùng có cảm giác như tiếng trống giục, tiếng chiêng khua trong những trận thủy chiến hải hùng. Từ đó người ta gọi sông này là sông Cổ Chiên là vì vậy. Cổ là trống, Chiên có lẽ là Chiêng, tức là tiếng chiêng, tiếng trống vang đầy. Một giai thoại khác cũng rất đặc biệt, có liên hệ tới danh xưng Long Hồ. Ở Vĩnh Long có một nơi mà Tiền Giang và Hậu Giang cùng mấy sông khác tiếp nối nhau làm cho nước xoáy vòng và người địa phương ở đây đặt tên chỗ đó là Hồi Oa, tức là nơi Nước Xoáy. Người ta kể là hồi năm 1787 dân chúng ở Hồi Oa xôn xao về tin

Thánh Giá (Nguyễn Ánh) sẽ ngự đến đây và như vậy chắc chắn này không tránh được nạn đao binh (giữa Tây Sơn và Nguyễn Ánh). Ít lâu sau Nguyễn Ánh đến thật, và nhà vua đã chiêu dụ được nhiều người trong vùng, gây nhiều cảm tình trong dân chúng, được mọi người hết lòng phò giúp. Nguyễn Ánh cho xây đắp thành đất ở đây hai bên có lập đồn phòng thủ. Binh Tây Sơn nhiều lần tiến đánh nhưng không thắng nổi đành phải rút quân. Nguyễn Ánh xem đây là đất hưng vượng bèn cho đổi tên Hôi Oa thành ra Long Hưng. Các vùng gần đó đều đổi tên có chữ Long đứng đầu như Long Ân, Long Thắng, Long Hậu, v v . . . Con sông Long Hồ trước kia mang tên Chân Lạp là Tầm Vô cũng theo xu hướng chung đó mà đổi là sông Long Hồ. Đêm đêm người ta còn nghe các cô gái chèo ghe ngâm:

*“Tầm Vô rày đã đóng đô,
Xin quan đổi lại Long Hồ cho xinh”.*

Vĩnh Long có cù lao (hay Cồn) Tân Phong, thuộc quận Chợ Lách, rất nổi tiếng về sản xuất ốc gạo. Cồn Tân Phong nằm giữa dòng sông, dài khoảng 3 km, ngang chừng 1,5 km. Ở đây ốc gạo sản sinh nhiều và nhanh, chỉ 3 tháng là ăn được. Mùa ốc gạo là từ tháng 3 đến tháng 6, đặc biệt trong tháng 5 là ốc ngon nhất. Đồng bào Tân Phong thường bắt ốc gạo ban đêm để sáng hôm sau bán ở chợ Cái Bè, Mỹ Tho. Muốn bắt ốc gạo người ta phải lặn xuống đáy sông (ở những nơi sông không sâu), cào ốc vào rổ rồi chuyên cho tốp người khác đem lên bờ. Phần đông là phụ nữ làm các công việc vận chuyển trên bờ. Ở những nơi sâu người ta phải dùng vợt bằng giây gai lặn xuống xúc ốc lên đổ ngay lên

ghe đậu gần bên. Ngày xưa khi chưa có cầu, mỗi lần qua Bắc Mỹ Thuận người ta thường thấy nhiều người bán ốc gạo. Đó là ốc gạo sản xuất ở Cù Lao Tân Phong. Cũng ở Bắc Mỹ Thuận du khách có thể thưởng thức nhiều món ăn độc đáo cũng như những thứ trái cây đặc biệt của vùng : các loại chim nướng thơm ngon, ổi xá lị to tướng mát rượi. Ngày nay Bắc Mỹ Thuận không còn. Chỗ này bây giờ là một cây cầu rất hiện đại giúp việc lưu thông từ Miền Đông qua Miền Tây (hay ngược lại) hết sức dễ dàng tiện lợi. Nhưng những người của các thế hệ lớn tuổi hơn, có những hiểu biết về Bắc Mỹ Thuận, chắc không khỏi ngậm ngùi tiếc một số kỷ niệm vui buồn nào đó về bến đò Mỹ Thuận của năm xưa.



Chợ Tam Bình thời Pháp thuộc

Một nhà tu người Vĩnh Long có bài thơ về tỉnh Vĩnh Long và 7 quận của tỉnh này (quận Châu Thành, quận Bình Minh, quận Tam Bình, quận Chợ Lách, quận Trà Ôn, quận Vũng Liêm, và quận Minh Đức) trong khi nhà sư đi vân du các nơi. Người viết xin phép trích dẫn những đoạn diễn tả độc đáo về vùng địa lý này để kết luận cho bài viết Nhớ Về Vĩnh Long này.

*Vĩnh Long cảnh đẹp người xinh,
Quyên lòng du khách gọi tình nước non!*

(Quận Châu Thành)

*Có ai về đến Vĩnh Long
Cho tôi nhắn gởi đôi dòng nhớ thương!
Nhớ Long Hồ, nắng hai sương
Nhớ thuyền đung đỉnh ngược đường Cổ Chiên.*

*Thương cụ Phan lấy bút nghiên,
Chống quân xâm lược, đoạt miền Đông Nam.*



Trà Ôn

Thêm vào đây những danh lam,
Tân kỳ, cổ kính, lòng làm sao quên?

Miếu Tổng Quốc Công hương ngút tòa,
Tám lăm (85) lá sắc miếu công thần
Ngàn năm “Văn Thánh” trơ sương tuyết
Di Lạc tươi cười rạng ý dân. . .

(Quận Bình Minh)

Ba Càn phát xuất nhiều tôm cá
Chim chuột, bắp dưa, bưởi, mận, cam
Du khách thương hồ hay ngoại quốc
Về rồi vẫn nhớ món chim ram.

Sông Hậu hai bờ cây trái thanh,
Núi liền chiếc Bắc đơm tình duyên
Phần đông tín ngưỡng theo tôn giáo
Hoa Việt thêm vào Việt gốc Miên. . .

(Quận Tam Bình)

Tam Bình giáp với Trà Vinh
Sống về ruộng rẫy, dân tình hiền lương. . .

(Quận Chợ Lách)

Quận Chợ Lách nhiều vườn cây ăn trái
Giáp Cái Mơn, Kinh Xáng một con đò. . .
Tân Phong ốc gạo nhiều như gạo
Tựa thế Ba Càn có ốc cao.

(Quận Tam Bình)

Tam Bình giáp với Trà Vinh
Sống về ruộng rẫy, dân tình hiền lương. . .

(Quận Chợ Lách)

Quận Chợ Lách nhiều vườn cây ăn trái
Giáp Cái Mơn, Kinh Xáng một con đò. . .
Tân Phong ốc gạo nhiều như gạo
Tựa thế Ba Càn có ốc cao.

(Quận Trà Ôn)

Nước ngọt quanh năm, nhiều Cá Cháy
Sùng Nho, sùng Đạo, sống hiền lương
Có Lăng Thống Chế tên Điều Bác
Phò hộ dân cư được cát tường. . .



Tỉnh Vĩnh Long không ảnh 1967

(Quận Vũng Liêm)

Đất có phì nhiêu cây trái ngọt
Nửa phần làm ruộng, nửa làm vườn. . .

(Quận Minh Đức)

Sinh hoạt đủ ngành người tấp nập
Chuyên về ruộng rẫy, sống quân bình
Những cô thôn nữ bên dòng nước
Mơ bóng tình quân, hưởng thái bình.

Vĩnh Long tiền ruộng, bạc sông
Mái chèo khoan nhặt, bóng hồng thướt tha
Nụ cười chào khách gần xa
Hẹn ngày trời hát bài ca thanh bình.

(Lưu niệm ngày dừng chân nơi 7 quận Vĩnh Long
- Thượng Tọa Giác Huệ)

o0o

Ngày xuân hạnh phúc bình an đến
Năm mới vinh hoa phú quý về

Những Cánh Điều Bay

*Tôi thả cánh điều bay
Qua khoảng trời mơ ước
Tôi thả mảnh đời tôi
Xoay tròn trong vô vọng*

*Này em... bước chân son
Phiêu du miền hoan lạc
Gom hồn thơ chút nắng
Gợi nhớ kỷ niệm buồn*

*Ôi điều bay trong mơ
Tôi ru mềm thương nhớ
Ngày xưa yêu lắm rồi
Không hẹn lối quay về*

*Khi đã xa thật xa
Cánh điều xưa mỗi một
Nhịp tim còn khao khát
Mất lệ đầm hồn hoa*

*Ôi cánh điều tuổi thơ
Bên bãi bồi xóm vắng
Nằm gởi tay lên cỏ
Lao xao giấc mơ hồng*

*Ngày em đi mưa bay
Ngày anh về cơn say
Ngày yêu người, hoang dại
Ngày xa người, thiên thu*

*Cánh điều xưa bay cao
Hồn tôi nay nao nao
Ngẩn ngơ đời lỡ hẹn
Theo con nước vô thường*

Trương Huỳnh Huệ

Đời là một quà tặng.



Hãy biết ơn đời !

Hòa Trong nhịp thở

*Xin tạ ơn công Cha nghĩa Mẹ
Đã tạo nên một tâm hình hài
Biết bao nhiêu gian khổ chông gai
Mong cho con đến ngày khôn lớn*

*Xin dâng lên đóa hoa thắm đượm
Tình yêu thương tạ ơn Thầy Cô
Đẹp làm sao cái tuổi học trò
Ngày hai buổi tung tăng chân sáo*

*Xin tạ ơn, dù đời giông bão
Chung quanh tôi vẫn lắm người thân
Những yêu thương chăm sóc ân cần
Giúp vượt qua đoạn đường gian khó*

*Xin tạ ơn quê hương tôi đỏ
Giòng phù sa màu mỡ ngàn đời
Dù bây giờ cách trở ngàn khơi
Vĩnh Long ơi! Lúc nào cũng nhớ*

*Lời tạ ơn hòa trong nhịp thở
Của tháng ngày viễn xứ lưu vong
Xin tạ ơn dải đất mệnh mông
Đã cưu mang cánh chim lìa tổ*

Văn Bạch Lan

CĂN NHÀ

Mùa Xuân



Trần Bang Thạch

Thân tặng người dân Long Hồ Mùa Xuân

Bỗng nhiên ông Khương thấy con đường từ nhà bếp và phòng ăn dẫn ra phòng khách như ngắn lại. Có lúc ông Khương còn thấy cái bàn, cái ghế, bộ sa lông, cái TV... sao mà lớn hơn ngày thường

và các phòng ngủ cũng hẹp hơn. Sáng sớm hôm nay hình như ông Khương đã mừng rỡ những điều đó khi ông vừa thức dậy và biết rằng hôm nay là ngày vợ ông xuất viện. Chỉ mới hôm qua và những ngày trước ông Khương còn thấy căn nhà như quá rộng khi thiếu bóng dáng vợ ông trong nhà. Hôm nay thì vợ ông sắp về nhà. Vợ ông sắp về rồi. Từ sáng đến giờ không biết ông Khương đã nghĩ đến điều đó bao nhiêu lần. Càng nghĩ thì càng trách mình tại sao không bỏ cái hẹn với ông nha sĩ để cùng với con gái đi rước vợ. Chỉ có hơn nửa giờ để làm cái răng giả mà ông để lỡ hết việc thật, như là một việc rất thật là đi rước vợ ông về nhà sau gần một tuần lễ nằm bệnh viện. Đích thực là vợ ông không nằm bệnh, mà bà đến bệnh viện của ông bạn thân cách đây hơn tám mươi dặm để ông bạn kiểm soát toàn bộ sức khỏe của bà, chứ bà chưa có dấu hiệu của những căn bệnh già! Giá mà mắt mũi ông còn tốt, mỗi ngày lái xe đi thăm bà một chuyến thì chắc cũng đỡ nhớ. Có câu ca dao nói “thương em mấy núi anh cũng trèo, mấy sông anh cũng lội”, còn ông chỉ có ngồi xe lái phom phom trên xa lộ mà cũng không làm nổi!

Chỉ có năm ngày mà ông Khương coi như thế kỷ! Máy tờ lịch cũng giở chứng, cứ ngồi lì trên vách, không chịu rớt xuống. Ông đã ngồi không yên, mà đứng cũng không lâu. Các cây kim giờ của mấy cái đồng hồ tự nhiên hôm nay làm một cuộc thi đi chậm! Cái radio ông mở ra đó như thói quen. Mọi khi ông bà đón nghe chương trình đài VOA, đài BBC và đài địa phương nghe con gái đọc truyện. Hôm nay radio nói cái gì mà cứ rì rả ông có nghe hiểu gì đâu. Đã bao nhiêu lần ông Khương cứ đi tới đi lui, đi quanh đi quẩn hết nhà ăn ra phòng khách, hết phòng khách ra vườn sau, hết vườn sau ra vườn trước. Quái lạ, tất cả lối đi sao mà ngắn hơn và hẹp hơn bình thường. Nhưng mà hồi sáng khi đi bách bộ như mọi ngày trên con đường lát gạch đỏ chạy xung quanh hàng rào khoanh vườn sau nhà, ông Khương lại thấy thời gian dài hơn, mà con đường thì rộng hơn. Cũng vẫn là 50 vòng, vẫn những bước đều trên 148 miếng gạch vuông mỗi chiều 2 feet. Còn hai cây mai tứ quý ở góc vườn mới mấy hôm trước ông khen bà lật lá để mai trở bông đúng dịp Tết, bây giờ trông nó trĩu trĩu trĩu

như những nhánh xương khô! Bông biếc làm sao mà có! Rõ ràng là ông Khương lung tung quá. Nghĩ ngược rồi nghĩ xuôi. Nghĩ ngợi lung tung đủ điều, không cái gì ra cái gì. Chợt ông Khương mỉm cười khi có ý nghĩ rằng trí óc mình bây giờ là con ngựa bất kham. Nếu có vợ ông trong nhà con ngựa chắc đâu có chạy bốn phương tám hướng như vậy! Ủa! Như vậy là làm sao? Chẳng lẽ từ bao lâu rồi mình đã “ghiền” cái hàm thiếc tự nguyện ấy rồi sao? Cũng chẳng sao hết. Đọc lại Tây Du Ký đi. Giá mà không có cái kim cô của Phật Tổ tròng vào đầu thì còn lâu Tề Thiên mới thành Đại Thánh! Hồi nhỏ ông Khương có nghe người ta ví người vợ rồi cũng sẽ là người mẹ của ông chồng. Hồi đó ông đâu chịu tin. Làm sao mà có cái chuyện tréo cẳng ngỗng như vậy được! Bây giờ có lẽ ông phải nghiêngng theo chủ nghĩa xét lại rồi.

Nghĩ gần rồi lại nghĩ xa. Ông Khương đang ở cái tuổi thất thập, tuy trí nhớ lúc nắng lúc mưa, nhưng ông nhớ rõ là đã thật lâu, lâu lắm, hơn ba mươi năm rồi, ông bà chưa một lần xa nhau, dù chỉ một ngày. Đi đâu là phải có đôi. Như chim liền cánh, như cây liền cành. Ông Khương nhớ từ ngày chánh quyền Miền Nam mất, ông Khương cũng bị mất mấy cái ghế trên các bục giảng nơi các giảng đường của ba bốn trường đại học, mất cả mấy chục ngàn môn sinh của mình mỗi năm, và dĩ nhiên là ông bị cho nghỉ dạy; điều mà bạn bè ông thường túm khum nói chơi cho vui là chúng mình ôm bằng cấp treo trên nhà bếp để trở thành người mất dạy. Nghe thật tức cười nhưng cũng rất là “biện chứng”: Trong một xã hội kẻ chốt làm vua thì người sáng mắt phải đi chỗ khác chơi, cho được việc nhà nước!!! Trước đó, lúc ông bà mới cưới và chưa có tí nhau nào, những lần đi gác hay chấm thi ông bà thường đi chung với nhau, coi như mỗi năm một lần “honey moon” cho đậm đà tình nghĩa. Không biết mấy ông Giám Đốc Nha Khảo Thí cố ý hay vô tình cứ đưa ông đi hết Nha Trang rồi Đà Lạt, rồi Vũng Tàu; có lần còn đi xem lăng tẩm ở Huế. Toàn là thánh địa của tình yêu. Ôi gió mát trăng thanh, rì rào sóng biển, non nước hữu tình. Khởi nói thì ai cũng biết: chuyện tư, chuyện công, ông bà hoàn thành vô cùng tốt đẹp. Những năm đó thi cử còn khó khăn, còn sót những giáo sư cò vạc cò còn từ thời Pháp thuộc,

nên “mười người rớt bảy còn ba, rớt oral còn một mới ra anh Tú Tài”. Có lẽ vì ảnh hưởng cái khó khăn của thí sinh mà Khương Phu Nhân cũng chậm cho ra lò các quý tử. Ở trường thi, Khương Giáo sư là người mát tay, chấm đầu thí sinh đậu đó, còn chấm gà nhà thì sao cứ trật vượt hoài, tức ời là tức! Khi Nha Khảo Thí bỏ thi hạch miệng, rồi ông Mỹ chỉ cho cách thi cử IBM, gọi nôm na là ABC khoanh, các giáo sư khó khăn cỡ giáo sư Trần văn Lúa nghỉ hưu thì thí sinh đậu nhiều hơn. Trong dân gian câu nói “lúa rồi” để chỉ người trượt vô chuối dần dần biến mất trong giới thí sinh. Thí sinh đã bắt đầu khoanh giỏi và Khương giáo sư cũng từ từ giới khoanh hay là vì Khương Phu Nhân gặp thời thể thể thời phải thế, cũng theo phong trào đậu mà lần lượt cho ra đời các quý nam, mỗi năm một quý!

Quý nữ chót thì phải đợi khi Khương giáo sư hồi loan sau hai năm tu nghiệp ở Hồng Kông. Đó là thời gian hai người xa nhau lâu nhứt trong đời vợ chồng. Ôi hai cái năm đó mỗi lần nhớ tới là ông Khương thấy xót dạ đau lòng. Hai vợ chồng đều là nhà giáo, con đông, đồng lương ít ỏi mà sinh sống ở Sài thành hoa lệ, bà con không có, nhà cửa, giá cả sinh hoạt mắc mỗ như vàng, tháng nào đủ cho tháng đó đã là may. Ông Khương đi xa, mất một số tiền lớn khi dạy tư ở các trường khác, để lại đồng lương căn bản cộng với đồng lương nhà giáo của bà nhiều khi không đủ chi tiêu. Bà vốn là thiếu nữ yếu đuối chỉ biết sống bằng nghề dạy học. Viết thư cho vợ bao giờ ông Khương cũng bắt đầu bằng câu “Vợ yêu quý của anh”: “Vợ yêu quý của anh, bây giờ đã gần nửa đêm, anh đang ngồi đây trên tầng lầu thứ 59 của chung cư Ô Thước. Biển Thái Bình Dương mịt mù ở xa. Phố xá nhật nhòa dưới thấp. Mưa thì đang bay lất phất ngoài cửa sổ. Anh thì ngồi trong này thì thầm gọi tên em. Nhớ em và các con vô cùng. Hồi em yêu quý, ngay giờ phút này anh ước chi mình là cánh chim nhỏ vượt đại dương, rồi biến thành cánh bướm khuya bay vào cửa sổ nhà mình để ngắm nhìn em và các con đang an giấc điệp. Cánh bướm sẽ để lại một đóa hồng nhung nhỏ xíu trên chiếc gối bỏ trống nằm cạnh em. Em, em có đang nằm mơ thấy anh không? Anh thì luôn luôn thấy em, kể cả trong giấc ngủ. Không hiểu sao anh thường nằm mơ thấy em tắt tả đi trong

lòng phở, môi mắt buồn hiu, đầu trần đội nắng, tóc lệch đường ngôi, cánh áo dài màu thiên thanh nhập nhòa cát bụi. Anh cũng thấy nhiều lần cái góc đường Cộng Hòa –Thành Thái ngày xưa, nơi mình gặp nhau mỗi sáng”. Về phía bà giáo Khương thì thư gởi cho chồng, mười cái như một, đại khái như thế này: “Anh yên tâm lo học hành, nghiên cứu. Việc nhà, việc con cái, em đều lo được hết. Anh đừng bận tâm, em bây giờ giỏi gấp mười lần trước. Các con cũng giỏi và ngoan lắm. Cuộc sống cũng đầy đủ, không thiếu gì đâu. Lúc anh mới đi, em buồn và nhớ anh lắm, nhưng bây giờ thì đã nguôi ngoai dần. Lo đi dạy, lo cho con, anh nghĩ coi em còn thì giờ đâu nữa mà ngồi buồn”. Những lời thư như vậy làm ông Khương yên tâm.



Có thư vợ ông còn viết những lời chọc ghẹo ông: “Nè, em nói cho mà biết, đừng có loạng quạng với các tiểu muội The China Doll má thẩm môi hồng xương xanh xương xám mà chết với em đó nhen cưng! Không giấu em được đâu. Mười móng tay em nhọn hoắc và dài tới mấy ngàn cây số lận đó! Hoạn Thư mà sống dậy cũng còn thua em xa.” Những lời thư như vậy làm ông Khương càng yên chí vợ mình không quá buồn nào như ông nghĩ. Nhưng có một lá thư do con trai lớn ông gởi qua khiến ông phải rơi nước mắt. Càng đọc thư con, ông càng thương nhớ vợ: “Ba ơi, má bây giờ cực lắm. Xong giờ dạy ở trường, má còn đi kèm trẻ ở trong Chợ Lớn, đạp xe hàng năm, bảy cây số tới tới mịt mới về. Những đêm mưa, đường xá ngập nước, con hẻm nhà mình nước mưa lên tới đầu gối, má đội mưa, dắt xe đạp mà về, mình mẩy ướt hết. Má lo cho anh em con ở nhà giữa mưa sa, sấm chớp. Chị Hai giúp việc má cho nghỉ lâu rồi. Về nhà má còn lo cơm nước, giặt giũ, rồi ngồi chằm bài tới khuya. Mà ba ơi, nhiều đêm nửa khuya chợt thức giấc, con thấy má ngồi

trong góc bếp rầm rút khóc, khóc một mình trong bóng đêm. Má bây giờ ốm lắm, như cây tăm. Tụi con biết, nhiều lần trước mặt các con, má cười như mếu, má cố đè nén cơn ho cũng như đè nén nỗi buồn”.

Ồi! còn nỗi buồn nào lớn hơn nỗi buồn của ông Khương lúc đó. Họa chẳng chỉ có nỗi buồn lớn như trời như biển của người vợ yêu quý của ông đang kham khổ nơi quê nhà mới có thể lớn hơn được. Ngày về nước, ông biết hết mọi chuyện. Các con nói cho ông nghe hết. Vợ ông chỉ biết khóc. Đêm đầu tiên trở về căn nhà mái tôn vách lá đơn sơ trong con hẻm nhỏ ở vùng Đa Kao, Tân Định, ông bà Khương chỉ biết ôm nhau mà khóc. Bao nhiêu nhớ nhung của tháng ngày xa cách bây giờ đọng thành suối nước mắt. Những thương khó của vợ trong suốt hai năm trời cao như núi. Bao nhiêu ngàn sạn đạo ngàn đã một mình một bóng lầm lũi lê bước đi qua; nhiều khi đi giữa những ma quỷ chập chờn, những âm binh, chương khí của một Sài Gòn hoang lạc về đêm. Người hiền phụ ấy đã như người nhắm mắt bịt tai đi trong những tiếng đời xao động.

Ồi! Cây thập giá đời cả ngàn năm sau đã rơi xuống đôi vai mỏng như lá mềm như sương của người con gái đất Long Hồ. Rạng sáng hôm sau, ông Khương dọn mình sạch sẽ, mặc bộ bà ba trắng tinh, đứng trước sân, đốt mấy nén nhang, trước là cảm tạ trời đất đã gìn giữ cho ông một mái ấm gia đình, sau là ông cảm tạ ba má vợ đã cho ông một hiền phụ chung tình, chịu thương chịu khó, chỉ biết có chồng con.

Giữa trời đất tinh khôi với vàng Đông vừa ló dạng, ông cũng thầm cảm ơn vợ đã cho ông biết được đầy đủ ý nghĩa của hai chữ Tào Khang. Từ đó đến nay đã gần tròn năm mươi năm rồi. Năm mươi năm chồng chất những thương yêu, tình nghĩa. Sợi dây ân tình mỗi ngày thêm bền chặt, gắn bó như keo sơn. Mỗi ngày bên nhau là một hạt nghĩa, mỗi hơi thở thương yêu là một hạt tình. Đến nay thì những hạt nghĩa tình lóng lánh ấy đã kết thành châu chuỗi ngọc quý nhất trên đời. Mới đây, khi nghĩ tới đoạn đường dài tình nghĩa ông bà đã dắt nhau đi, ông Khương hứng chí làm mấy câu thơ:

*Một đoạn đường dài, vạn nẻo chông chênh
ta nắm chặt tay nhau vượt ngàn thương khó
Hương lửa ba sinh mặn nồng từ thuở đó
hơn tình yêu nồng thắm đến bây giờ*

*Tạ ơn người tình, người vợ, người thơ
đã hết dạ cùng anh kết tròn xôi chuỗi ngọc*

Những bài thơ có tình ý thiết tha như thế này, ông Khương dành riêng cho mình ngâm nga cho vui; chớ từ ngày con cái đã lớn, rồi có cháu nội, ngoại, rồi tuổi càng ngày càng cao, ông bà hình như mất dần những cử chỉ thân mật, những chăm sóc đượm tình như đôi mươi năm trước, nhất là ở những nơi đông người. Ở đây gặp nhau người ta hay “hug” nhau, ôm nhau, tỏ cử chỉ thân mật. Ông bà Khương biết đó là điều tốt, nhưng ông bà làm chưa được.

Những ngày đầu ở nước mới, như mọi người, ông bà Khương đâu tránh khỏi những âu lo. Vợ ông thêm một lần nữa chịu thương chịu khó. May là các con đã biết tự lo cho cuộc sống tương lai của mình. Khi tất cả các con đã nên danh phận, mỗi đứa một mái ấm gia đình riêng, cũng là lúc ông bà Khương nghỉ hưu. Tưởng rằng căn nhà sẽ trở nên buồn tẻ sau khi tiễn con gái út lấy chồng. Thực tế là không phải vậy. Gả con hay cưới dâu chính là dịp ông bà Khương có thêm con, thêm cháu. Thêm niềm vui. Mỗi ngày thêm niềm vui mới. Không biết từ hồi nào, căn nhà đã trở thành căn nhà mùa xuân. Xuân quanh năm suốt tháng. Xuân là những người có mặt trong nhà, xuân là tiếng cười ròn rã, là tiếng ca đót đất của các cháu nội, ngoại. Nhà ông bà bây giờ ở đâu cũng thấy đồ chơi con nít. Hai đứa cháu nội Cu tí, Cu Ti, rồi cháu ngoại Mina, Mimi lần lượt chào đời cứ nối dài những tràng cười cho ông bà nội ngoại. Lúc cháu còn nhỏ, ông bà săn sóc, nuôi dưỡng từng đứa; lớn hơn một chút thì ông bà đưa cháu đi học, dạy nói tiếng Việt, nghe tiếng Việt, dạy chữ Việt. Người ta nói các ông bà thương cháu hơn thương con. Điều này thì ông bà Khương chưa xác quyết được, nhưng tình thương bây giờ hình như ông bà dành nhiều thật nhiều cho mấy đứa cháu. Có lẽ vì ông bà gần gũi với mấy cháu hơn là với cha mẹ chúng nó. Nghe đứa cháu này bập bẹ mấy tiếng nói đầu tiên, thấy đứa cháu kia tập đi từng bước,

té lên, ngã xuống, ông bà đã thấy đầy niềm vui và hạnh phúc. Niềm vui và hạnh phúc thật gần, có xa xôi gì đâu; với tay là đụng tới.

Mỗi lần nghe con Mina đót đất ca: “Con mèo trèo lên cây cau, hỏi thăm chú chuột đi đâu vắng nhà, chú chuột đi chợ đường xa, mua mắm, mua muối giỗ cha chú mèo” là ông bà Khương ôm bụng cười lẫn, trăm lần như một. Có một câu mà mỗi lần Cu Tí ca là cả nhà không nín được cười: “công cha như núi Thái Sơn, nghĩa mẹ như nước trong lòng chảy ra”. Cả nhà cười như bể chợ. Anh con rể người Việt nhưng không hiểu nhiều tiếng Việt cũng cười nghiêng ngả. Cô con dâu người Đức không hiểu “búa” hay “núi” cũng như không hiểu “nguồn” hay “buồng” là gì cũng cười ngoặt ngoẹo. Vợ chồng thằng con trai thứ chưa có con nên nếu muốn cười thì cứ về nhà cha mẹ mà cười cho bể bụng. Trước kia khi chưa có đứa cháu nào ra đời, vợ chồng anh con trai thứ này rất lười về nhà. Nay thì hết vợ tới chồng đeo theo mấy đứa cháu. Nhà ông bà Khương ngang nhiên trở thành một hí viện chuyên trị hài kịch. Các đứa cháu đóng kịch, ba má chúng nó đóng kịch, cả hai ông bà cũng đóng kịch. Ông Khương có biệt tài nhái giọng con Elmo trên đài số 8 cho các cháu cười vui thỏa thích. Kịch sĩ hay hay dở thì không biết, chỉ biết căn nhà lúc nào cũng tràn ngập tiếng cười. Những buồn phiền, những căng thẳng ở sở làm, những “road rage” trên đường phố, những biêu những biếc, những lo những liếc, v.v... đều bị bỏ hết phía ngoài cửa. Trước cửa nhà ông bà Khương thiếu điều có treo tấm bảng “No Stress Allowed” hay “Stress Free”.

Nói đi thì cũng phải nói lại. Có khi ông bà Khương cũng buồn thầu xương. Hai ngày cuối tuần, hay ngày lễ, các cháu ở nhà cha mẹ chúng nó; nhà ông bà Khương trống vắng, đìu hiu. Chỉ xa có đôi ngày thôi mà nhớ thì vẫn nhớ. Gọi điện thoại tới lui mà vẫn nhớ. Sáng Thứ Bảy hay Chủ Nhật nghe đứa này gọi, đứa kia gọi thăm ông bà; ông bà nội ngoại vui no đầy, không cần ăn sáng cũng no. Cứ mỗi sáng sớm Thứ Hai, ông bà chờ nghe tiếng mở cửa để ôm mấy cháu vào lòng cho thỏa cái nhớ. Hay là những lúc các cháu theo cha mẹ đi xa, hoặc có đứa này, đứa kia bị bệnh, căn nhà lúc đó vắng

tiếng cười. Như mấy ngày nay đây, bà Khương vào bệnh viện, các con nghỉ phép ở nhà săn sóc con cái cho nên đâu có đứa nào tới nhà ông. Căn nhà vắng vẻ như am mây. Mùa xuân không kèn không trống đông đầu mất. Đi tới đi lui cũng một mình. Biết vậy thì vào bệnh viện luôn với bà cho đỡ tức.

Cái tức chưa hết thì điện thoại reo, ông Khương gắn bộ phận trợ thính vào hai tai rồi nhắc máy.

- Ông ngoại ơi, con Mina đây nè ngoại.

- Ủa, con Mina. Ngoại nghe đây. Con đang ở đâu vậy?

- Dạ, con đang ở tại hospital.

- Ủa, con có gặp bà ngoại chưa?

- Dạ rồi. Sao ông ngoại không đi rước bà ngoại vậy?

- Ông ngoại không rảnh con à.

Tiếng thằng Cu Tí chen vào:

- Ông ngoại hư lắm nghen. Chùng bà ngoại về, bà ngoại bắt ông ngoại đứng corner đó nghen.

Ông Khương nghe tiếng cười khúc khúc trong máy. Chắc có người đang giành điện thoại để nói. Chuyện đứng corner bây giờ thì ông không phải thi hành rồi, nhưng nhớ lại ông cũng là người đứng góc đường chuyên nghiệp. Chàng là sinh viên Đại Học Sư Phạm trên đường Cộng Hòa, còn nàng là nữ sinh Sư Phạm Thực Hành trên đường Thành Thái, ngang với học viện Bác Ái. Mỗi sáng đứng góc đường nhìn cái mặt nàng một phát mới yên tâm vào lớp. Mấy năm trước đó, tại đất Long Hồ, thằng con trai tỉnh lẻ hỉ mũi còn chưa sạch mà lại thích trồng cây si ngay trước cổng nhà nàng nữa. Quả là con nít quý! Nhớ tới mà mắc cỡ quá trời.

- Ngoại ơi, sao ngoại không nói gì hết vậy?

Mãi nghĩ tới chuyện ngày xưa yêu nhau mà quên phút cái điện thoại.

- Ủ, ờ... Chùng nào thì về vậy con?

- Một chút nữa thôi.

Tiếng con Mimi chen vào:

- Bà ngoại nói bà ngoại nhớ ông ngoại lắm đó, nhớ nhiều thiệt là nhiều.

Ông Khương dằn tay trên ngực để ngăn chút xúc động vừa đến dù ông biết con bé đang giở quẻ chọc ghẹo ông ngoại đây; chớ ông dư hiểu vợ ông đâu có nói câu đó trước mặt ai. Ông biết vợ ông: già mà vẫn mắc cỡ như gái to!

- Mà... mà ... ông ngoại có nhớ bà ngoại hông? Hi... Hi...

Con bé tiếp tục đùa dai đây. Ông cũng vậy, ông muốn nói ngay với cháu ngoại là ông cũng nhớ bà ngoại lắm. Nhưng cũng như vợ, lâu rồi những lời thương yêu ấy chỉ nằm đâu đó trong bụng, đâu có thoát ra khỏi miệng ông được khi có bá quan văn võ trước mặt, nên ông chỉ âm ừ cho qua:

- A.. a.. a. mà con sắp về chưa?

- Sắp về rồi. Ông ngoại nhớ “hug” bà ngoại nhen.

Đến đây thì ông chịu thua con bé. “Hug” giữa thanh thiên bạch nhật là chuyện khó dàn trời đối với vợ chồng ông bây giờ. Tay chun còn ít khi nắm nói chi đến chuyện ôm với ấp. Làm sao ông hứa với nó được. May là ông nghe tiếng vợ ông, nhỏ nhẹ như hơi gió, ngọt lịm như đường phèn:

- Mình ơi, mình nấu giùm em miếng cháo nhen.

Thấy thềm cơm nhà quá trời đi.

- Mà mình muốn ăn cháo gì?

- Biết rồi mà còn phải hỏi!

Bà ngừng nói một cái rụp. Điện thoại cũng im. Chùng đó ông Khương mới thấy rõ ràng ông là ông già lắm cảm. Còn gì mà phải hỏi nữa chớ: Chỉ còn thiếu có vài ngày nữa thôi thì chung chiếu chung chăn vừa đủ nửa thế kỷ, ông đã biết quá rõ là từ hồi năm thìn bão lụt đến bây giờ vợ ông chỉ thích có một thứ cháo duy nhất, đó là cháo bát thảo. Trí óc ông lại tối u như đêm ba mươi, đang nói về cháo mà bà chêm vô cái gọi là “thềm cơm nhà” mà chẳng hiểu mô tê gì hết lại còn hỏi một câu lằng xet. Bà bóng gió nói là bà nhớ ông đó, hiểu chưa ông già chậm tiêu!

Như vậy là ông Khương có việc để làm, để đoái công chuộc tội. Nồi cháo hôm nay phải là nồi cháo của thế kỷ. Những tuyệt chiêu ông phải đem ra hết. Từ hôm qua ông đã biết rõ là mấy giờ trưa nay thì vợ ông xuất viện, mấy giờ là về đến nhà. Nhìn đồng hồ, còn đúng một giờ hai mươi tám phút nữa, chắc là đủ cho ông nấu xong nồi cháo bát thảo. Cũng không khó khăn gì, ông Khương đã quen với việc này rồi. Bà Khương hay bất thường muốn ăn cháo bát thảo do chính ông Khương nấu. Đã có sẵn trong tủ lạnh: Hột vịt bát thảo, thịt xay, tôm, hành lá, hành phi... Chỉ thiếu ngò rí và giá sống là đủ bộ. Mà giá sống phải tươi, mập, ngắn đầu, ngắn đuôi bà

Khương mới chịu. Nồi cháo cũng phải thật nóng, nguội là bà chê. Cháo còn dư đựng hòng bà Khương ngó tới. Trong lúc chờ thịt xay và tôm hết đông đá, ông Khương chạy ngay ra đầu đường xách về một pound giá sống vừa tươi, vừa mập, trắng nõn và một nhúm ngò rí xanh rì. Nhớ hồi xưa có lần lật giá với vợ, ông buộc miệng:

- Coi cọng giá nè em, sao nó giống như là cánh tay trắng nõn nà, tròn trịa của người đẹp.

Vợ ông ngừng tay, liếc nhìn chồng một cái bén ngót như dao cau, rồi gần từng tiếng nói, răng nghiêng trèo trẹo:

- Người... đẹp... nào... vậy.. hờ... anh chồng yêu quý của em?

Nhìn vợ và nghe cách nói của vợ, ông Khương biết ngay là cơm không lành canh không ngọt rồi. Ông ú ớ chưa trả lời xong thì dòm quanh ông Khương thấy còn lại một mình mình trong bếp. Bà Khương đã vào buồng nằm khóc. Người xưa đã dạy: không quen nói chơi thì chỉ nên nói thật, hay tốt nhất là đừng nói. Chí lý thay.

Bây giờ lật từng cọng giá mà ông Khương nghe lòng thật vui. Ông nhớ mỗi lần vợ ông sanh, ông kho một nồi thịt nạc kho tiêu, vợ chồng ăn cả tuần lễ vẫn thấy ngon, vừa ăn vừa hít hà, vừa sung sướng nhìn con say ngủ. Có lần ông còn mua cho bà chai rượu chát đỏ hiệu con mèo để bà uống cho ấm bụng. Ông Khương liếc nhìn đồng hồ. Còn đúng mười bốn phút hai mươi hai giây nữa. Rồi mười hai phút. Năm phút. Ông Khương nếm nồi cháo. Tất cả đều chín, nhưng hột gạo chưa nhừ. Trời, gạo chưa nhừ! Cháo mà không nhừ thì không được với bà Khương. Chết cửa tứ rồi. Phải vận lửa lớn hơn thôi. Đến đây tự nhiên ông Khương nhớ hồi bà có mang thằng con thứ ba, bà không chịu được mùi cá cho nên gần chín tháng trời ông phải thủ bếp. Cơ khổ, ông Khương chỉ lan man nhớ cái bếp từ đời nào mà quên luôn cái bếp đang đỏ điện bây giờ. Khi có tiếng cửa mở thì ông Khương cũng vừa nhớ nồi cháo. Ông giờ nắp nồi. Mùi khét làm ông Khương đứng như trời trồng. Như vậy là coi như thua cháy túi! Ông Khương tự trách mình. Đã lắm cảm, bây giờ lại thành ông già vô tích sự. Nấu một nồi cháo đãi vợ cũng không xong. Vậy mà cũng nói thương với yêu! Mùa xuân tưởng đã sắp về, bây giờ bỗng bay đâu mất! Rõ khổ!

Vợ ông, rồi cháu chắt, và vợ chồng con gái ủa vào nhà để nghe mùi khét lẹt từ trong bếp bay ra. Ông Khương tưởng như mình cũng đang bị nhắc bổng bay vào một góc nhà bếp.

- Ông ngoại ơi! Bà ngoại về rồi nè.

- Ừ, ông ngoại biết.

- Mà ông ngoại đang ở đâu?

Đứa khác chen vào:

- Bà ngoại giận ông ngoại rồi.

Đầu óc ông Khương bây giờ bay đi đâu đó, chắc cùng bay theo mùi khét của “nồi cháo thế kỷ” mà ông đã vận đủ mười thành công lực để tạo nên. Ông đứng trong góc bếp mà thần trí lang thang ở bề nội non ngàn nào.

Rồi ông nghe tiếng nói thật vui của vợ ông, vẫn dịu như mía lau, ngọt như đường phèn:

- Ông ngoại con đang đứng corner để chờ bà ngoại đi học đó.

Không ai hiểu bà Khương nói gì, ngoài hai bạn già gốc Long Hồ đã từng hẹn hò tại góc đường Cộng Hòa và Thành Thái hơn năm mươi năm trước.

Cả chục nồi cháo mà có khét, thậm chí có cháy, có thành than, thành đá đi nữa thì tình vẫn là tình, nghĩa vẫn là nghĩa, nhằm nhò gì ba cái lễ tẻ đó phải không, kính thưa chư liệt vị bốn phương? Năm mươi hay trăm năm thì tình có bao giờ cũ đâu. Muôn năm tình vẫn mới.

Căn nhà đã là mùa Xuân thì cánh hoa nào ở trong đó cũng là hoa xuân, kể cả hoa dại.

oOo



*Ai về tôi gửi buồng cau
Buồng trước kính mẹ buồng sau kính thầy.*

Vẫn tự hỏi lạ lòng chưa,

Bạn cũ...



Vẫn tự hỏi lạ lòng chưa, bạn cũ
mùa bướm vàng phơi cánh lưa trên vai
lần bên nhau ngồi chờ mưa tháng chạp
lá chao nghiêng trời vương nhẹ chân người

len lén giấu từng chiêm bao huyền hoặc
sợ vỡ tràn giòng mưa cuối trong tim
nào biết đâu từ trời xa bão rớt
đã mệnh mang về nhuộm xám môi mềm

vời vợi trông từ ghềnh sâu kỷ niệm
khói sương dâng che dáng ngã bên trời
ngày êm trôi như trăm giòng cổ tích
mà chân còn tìm mê mãi mòn hơi

thuở tình nhẹ như nắng vàng sợi mỏng
lung linh chìm mất biếc một giòng thơ
ngày lời ru đưa chân tìm cõi mộng
cho lòng đau lay lắt buổi tạ từ

vẫn tự hỏi lạ lòng chưa, một thuở...
mà tim còn se sắt buổi hôm qua
tình cò đọc lại vài tờ thư cũ
lặng nhớ mùa đông từ chốn ai về...

đã biết sẽ chia lìa từ gặp gỡ
đường người qua bao ngõ nắng rộn ràng
mà tình em e dè hoa chớm nụ
ngậm sương hồng buổi sớm đợi mùa sang

mà vẫn héo hon ngày tim chợt vỡ
bên bến đời cuộn cuộn sóng ly tan
giòng nắng tinh khôi một thời rực rỡ
khi chia tay nhau lạnh bóng mưa ngàn

đôi khi nghĩ chuyện đôi ta, ví dụ...
đời vẫn còn đơn giản thuở bên nhau
nếu tim người chưa xót xa nghĩ ngại
hồn nhiên yêu em như buổi ban đầu

thì chắc gì đã chia xa, có lẽ...
lối mơ hoa chưa rũ cánh hao gầy
giờ còn chi đâu người trăm năm cũ
ngoài mớ tình thư hỗn độn trên tay...

ừ, vậy đó, mà tim nghe vẫn lạ
vẫn buồn ngủi như buổi mới xa nhau
chừng như ở một góc hồn nhỏ bé
còn áo em xưa quện mấy vai cầu

vẫn tự hỏi lạ lòng chưa, bạn cũ
hay còn gì rất nhẹ ở trong tim
cho môi cười khoan dung khi mắt dõi
theo dấu đời nhau ngày đã muôn trùng

hình như đã biết trong cùng ký ức
vẫn giữ cho nhau một góc êm đềm
nên người hân hoan khi em hạnh phúc
và nỗi đau người là xót xa em...

Phan Các Chiêu Hằng

Giáng Sinh “BỤP” “CHÁT”!

Sang Hạ



Vào cái tuổi con gái mười bảy bẻ gãy sừng trâu, dù chưa có bồ nhưng cũng thích làm dáng ghê lắm, lại thêm sở thích a la mode, tôi nhớ hồi ấy (thập niên 70) đang rộ lên phong trào quần ống rộng 60 cm, mang đôi giày “sa bò” cao khoảng 12cm. Cứ đến ngày Tết, Giáng Sinh là các cô, các cậu hay đánh bóng quần áo đẹp và lạng xe Honda đi khắp các con đường lớn nhỏ trong thành phố, nhất là những con đường chánh đông đúc người, vậy mà cứ chen nhau nối đuôi nổ xe ỳnh ịch để lạng tới lạng lui khoe tài lạng, khoe xe lạng!

Tôi cũng là một trong những người tuổi trẻ đó, vì ngày xưa ở Việt Nam một năm chỉ có hai ba cái lễ như Giáng Sinh, Tết... chớ không như bây giờ, ôi thôi đủ thứ lễ nào là lễ tình yêu, lễ ma quỷ..v.v..

Chiều ngày 24 tháng 12, cơm nước vừa xong, vội vàng phụ các chị dọn dẹp chén bát. Trời vừa chạng vạng thì nhóm bạn hippy chơi chơi lại trờ mặt tới rủ đi lạng xe Honda. Tôi đã chuẩn bị quần nhưng đồ ống loa và chiếc áo thun đen ngắn với đôi giày sabo cao hơn tấc, là bộ đồ chiến để lạng xe trên đường, nhưng cũng không quên để vào túi xách một cái mini jupe và đôi giày cao gót để còn đi nhảy đầm nửa đêm ở party.

- Nở oi, xong chưa, tụi ta đang chờ nè

- Ra ngay, trả lời vội vàng với chúng bạn rồi tôi thưa má để đi chơi.

Chúng tôi sáu đứa, nhập vào giòng xe chen chúc trên con đường chánh của tỉnh, lượn tới lượn lui chỉ có vài ba con đường, vậy mà cũng tốn hơn hai tiếng đồng hồ, vì có khi ngừng xe lại để ngắm thiên hạ cùng ngược xuôi tới lui giống như bọn tôi mà lòng vui rộn rã.

Sau đó cả bọn tìm một quán nước có những bàn ghế bày trên lề đường để tán gẫu và ngắm thiên hạ cho đến nửa đêm rồi đi dự thánh lễ - mặc dù chúng tôi không đứa nào có đạo.

Đến mười một giờ khuya, Cúc nhỏ bạn trong nhóm

- Ê, ngồi đây hoài chán quá, tụi mình đến nhà thờ lớn dự lễ đi bây.

Cả bọn đồng ý, thế là cùng kéo nhau lái xe đến nhà thờ Chánh Tòa là nhà thờ lớn nhất của tỉnh. Sau khi gởi xe xong cả bọn đi vòng quanh nhà thờ, để ngắm những cảnh trí được dựng lên cho ngày Giáng Sinh, đèn đuốc thấp sáng trưng, thi nhau khoe đủ màu sắc, rồi nào là hang đá, máng cỏ, và đầy đủ những biểu tượng về Đức Chúa, Đức Mẹ, thiên hạ thật tập nập, người có đạo cũng như người ngoại đạo cùng chen chúc nhau đến dự lễ hoặc ngắm... người, ngắm cảnh.

Cả bọn đồng ý, thế là cùng kéo nhau lái xe đến nhà thờ Chánh Tòa là nhà thờ lớn nhất của tỉnh. Sau khi gởi xe xong cả bọn đi vòng quanh nhà thờ, để ngắm những cảnh trí được dựng lên cho ngày Giáng Sinh, đèn đuốc thấp sáng trưng, thi nhau khoe đủ màu sắc, rồi nào là hang đá, máng cỏ, và đầy đủ những biểu tượng về Đức Chúa, Đức Mẹ, thiên hạ thật tấp nập, người có đạo cũng như người ngoại đạo cùng chen chúc nhau đến dự lễ hoặc ngắm... người, ngắm cảnh.

Sau khi đi vào bên trong nhà thờ xem lễ, chừng như thấm mệt bởi những đôi giày sabo cao hơn tấc mà cả bọn đang mang để làm điệu, nên đứa nào cũng mỏi chân bèn ngồi trên những bậc thang trước phòng chánh lễ.

Thời gian chờ cho đến nửa đêm như chậm lại... trong nhóm có đứa phải đi về, còn lại ba đứa Thu, Vân và tôi.

Chúng tôi đang kể những chuyện vui để cùng cười, bỗng nhỏ Thu khều khều tay tôi

- *Nỡ, dường như có ai đang nói về hướng mình kìa*

- *Ở đâu, người nào sao tui không thấy*

- Ngồi hàng cao hơn mình hai bậc, phía bên tay phải của mi. Cái tên đeo kiếng cặp đít chai xanh lè đó. Nhỏ bạn tiếp tục rủ rì vào tai tôi.

Bất chợt một cái gật đầu kèm theo nụ cười làm quen từ người ấy, nhìn dáng dấp như giống một tiểu chủng sinh. Tôi cũng mỉm cười, nhưng với nụ cười ma mẫn khi nhìn bộ dáng quần xanh áo trắng và nhất là cặp mắt kính. Thiệt cái lương quá đi mất!

Trông cái dáng dấp hiền lành nho nhã vậy mà lại gan hết cỡ. Anh chàng đứng lên và từ từ tiến gần đến bọn tôi.

- *Chào các bạn, tôi tên Quang. Bạn rất giống một người em họ của tôi*

Quang chỉ tay về hướng tôi và nói thế.

- *Chào bạn, tôi tên Thu, Vân và Nỡ. Thu lên tiếng nhanh nhẩu*

Chà, anh chàng “cù lằn” này dùng chiêu làm quen xưa như trái đất, nhưng lạ làm sao ánh mắt dịu dàng của anh hướng về tôi khiến lòng tôi thoáng xao động, mặt nóng lên...

Trong phút chốc tôi bỗng dưng ngoan hiền kỳ lạ, dù đó không phải là bản tánh của tôi, rồi cũng lí nhí chào Quang

- *Chào bạn...*



Sau những trao đổi trò chuyện thì ra Quang học cao hơn chúng tôi một lớp ở trường cùng tỉnh. Những bờ ngõ thẹn thùng qua nhanh...

Thời gian trôi qua... Chuông đồng hồ vừa gõ đúng 12 giờ đêm...

Vân hỏi thúc đến giờ phải đến nhà Thúy để dự party

- *Đã đến giờ hẹn, Quang có thích cùng tụi này đi nhảy đầm tại nhà của cô bạn?*

Quang đồng ý không chút do dự.

Tôi thoáng chút ngạc nhiên, anh chàng cù lằn này biết nhảy đầm ư?

Rồi không đợi thời gian để suy nghĩ nữa, Thu và Vân cùng một chiếc xe, Quang chở tôi với chiếc xe của tôi - không biết vô tình hay cố ý - Quang lại xin đi quá giang xe tôi.

Đêm Đông trời lạnh lạnh nhưng hơi ấm từ lưng Quang tỏa ra cho tôi một cảm xúc thật là lạ và nhẹ nhàng, thân cận... hình như thời gian ngưng đọng... Cả hai im lặng, nhưng hình như không hề thấy ngột thở mà trái lại lòng lâng lâng...

Đến nơi, chúng tôi vào thay đồ để nhót, dưới ánh đèn mờ mờ, Quang đưa tay mời tôi ra nhảy điệu chacha làm quen, và những điệu tiếp theo trong suốt buổi tiệc.

Thì ra Quang nhảy đầm rất nhà nghề và diu những bước nhẹ nhàng lịch sự. Té ra anh chàng “cù lằn” này cũng giao tiếp rất rộng, trong buổi party có rất nhiều anh chị quen với gia đình anh và Thúy cũng biết Quang nữa.

Cuộc vui nào cũng phải chấm dứt, nhìn đồng hồ đã ba giờ sáng.

Chúng tôi chào chủ nhà và ba đứa vội vã ra về, các bạn cũng không quên đưa tin tức để Quang liên lạc.

Lao xe thật nhanh về nhà sớm, đường vắng thưa người, có hơi lạnh của gió Đông, nhưng sao tôi không cảm thấy lạnh, mà lại thấy ấm áp và nhớ một điều gì thật dễ thương!

Vừa mở cửa vào nhà ... “Bốp” thật bất ngờ, tôi cảm thấy rất một bên má, chưa kịp hoàn hồn vì nghĩ là cơn gió gì mà lửa mạnh làm rát mặt quá!

O, thì ra là cái tát tai của bà “chị Năm chẳng” nick name chị Năm của tôi, vừa giáng lên mặt tôi kèm theo lời mắng:

- *Mày có biết bây giờ là mấy giờ không? đã hơn ba giờ sáng. Đi chơi không biết đường về, con gái mà đi chơi khuya có ngày gặp ma. Làm má phải bắt tao canh cửa chờ.*

Biết mình đã không đúng, tôi im lặng không dám trả lời.

Có lẽ chị Năm cũng bớt giận sau cái tát đó, và vì tôi len lét không cãi lại, nên chị không nói gì nữa rồi lặng lẽ bỏ vô phòng

Nằm trên giường, lăn qua trở lại tôi vẫn chưa ngủ được, đưa tay lên sờ bên má và tự dưng mỉm cười một mình, rồi nghĩ thầm:

“Cái “Bốp” này cũng đáng vì mình mê “nhót”, “chat” với Quang tại party mà quên nhìn đồng hồ”!!!

Đúng là một Giáng Sinh bực bội nhớ đời!

oOo

*Ái viết tình thơ gửi người yêu đầu
Ta viết thơ tình nhắn gió trao mây
Chút ngu ngơ quên bỏ tự thuở nào
Bồng thao thức đưa ta vào nhung nhớ*

*Mộng đã lỡ tình sao hoài đón đợi
Con đò nào theo sóng nhỏ trôi xa
Vượt ngàn khơi mong màu nắng chan hoà
Vàng trắng khuất - ban mai làn mây bạc*

*Mưa đã tạnh tình càng say mộng寐
Chờ người về vòng tay ấm đê mê
Tình bơ vơ luôn ấp ủ câu thề
Sao ai nỡ quên mau - tình đã hẹn*

*Gửi nắng gió vu vơ lời mời gọi
Đêm miên trường mơ dáng ngọc em xưa
Nếu tình yêu vẫn lưu luyến đôi bờ
Lời hò hẹn ấm êm bờ vai mộng*

*Người xa mãi giữa biển trời lồng lộng
Tháng mơ buồn chợt đến cũng chợt đi
Nợ nần chi - đêm huyền hoặc âm thầm
Sương khuya lạnh - thấm sâu hồn cô quạnh*

*Tim gõ nhịp bơ vơ lời tình tội
Tình êm đêm chùng như cũng lao đao
Đêm qua mau luyến nhớ thoáng nhạt màu
Sao thương quá đơn côi tình phiêu lãng*

Ánh Sương



Kể Chuyện Đời Với Cháu



Trần Hoa Việt

- Ngoại ơi! sao ngoại nhắm mắt hoài vậy ngoại, ngoại không ngồi dậy ngoại.

Bảo Châu, Quốc Bảo thương của ngoại, đó là lời khóc than của cháu bé, hôm ngoại dự tang lễ bạn của ngoại. Tiếng gọi trong vất tuổi thơ hòa với nước mắt của đứa cháu khi nhìn bà của mình nằm trong áo quan, làm những người tham dự đám tang không khỏi cảm lòng. Những giòng lệ tuôn chảy theo từng lời nói của bé, ngoại khóc như khi chia ly với gia đình năm xưa lúc đi vượt biên. Đã bao thay đổi, đổi thay của cuộc đời những giòng lệ vui buồn, những cuộc hợp rồi tan, tan rồi hợp mà ngoại đã trải qua trong đại gia đình. Ngoại chạnh nghĩ đến mấy cháu cưng của ngoại Bảo Châu và Bảo Quốc đang quăn quýt và ngoại cảm thấy hạnh phúc vô cùng. Nước mắt hạnh phúc của ngoại lăn nhẹ trên gò má làm dịu những nếp nhăn khô cằn vì tuổi đời chồng chất. Đã bao lâu rồi, bao nhiêu thăng trầm đại gia đình mình đã trải qua. Nhìn chặng đường dài, ngoại không ngờ gia đình mình có được ngày hôm nay. Nếp nhăn thời gian, này đôi tay trở đồi mồi, này nét nhăn, kia vết sẹo... tất cả ghi dấu cuộc sống nhọc nhằn mà ngoại và gia đình mình đã trải qua.

Hơn 35 năm tâm tư của ngoại như nước thủy triều. Cuộc sống bấp bênh lúc ban đầu như mớ lục bình trên giòng sông Cửu trôi hoài, trôi mãi không biết về đâu. Hình ảnh những ngày đầu lênh đênh trên biển cả bồng bề con thơ mà không biết đi đâu. Tương lai vô định! Cõi lòng tan nát theo từng chiếc sóng vỗ mạn thuyền với thân quyến, bè bạn bỏ quê hương đã cưu mang gia đình mình qua bao nhiêu thế hệ. Cuộc chia ly nào cũng mang đầy nước mắt. Nhưng tiếng khóc của cháu bé mất bà mà ngoại chứng kiến hôm nay, như tiếng chim vĩnh biệt của người thân. Ngoại không muốn nghĩ thêm, nhưng rồi một ngày ngoại không còn, và với hai cháu hình ảnh ngoại chỉ còn vương trong ký ức.

Ngoại nhớ lại, khi cháu của ngoại Bảo Châu nằm trên giường bệnh xanh xao, mẹ Diễm ôm chầm con nước mắt ràn rụa; ba cháu lo lắng đêm chiêu đứng ngồi không yên; còn ngoại xốn xang sợ nhưng biết làm gì bây giờ, chỉ biết cầu Trời khấn Phật cho cháu của ngoại được lành bệnh mà thôi! Cùng không gian bệnh viện, cùng giòng nước mắt, nhưng hai niềm xúc cảm khác biệt, khác hẳn những giọt nước mắt hạnh phúc khi ba mẹ nhìn con lúc chào đời cũng tại bệnh viện này trước đây.

Còn cuộc đời ngoại, ngoại khóc hoài, những giọt nước mắt khi vĩnh biệt mẹ, cha, chị em, bè bạn, thân bằng quyến thuộc. Những giòng nước mắt vui mừng khi trải qua những cuộc sinh tử của người thân còn ở trại ty nạn lúc bệnh hoạn thiếu thầy, thiếu thuốc, thiếu lương y. Còn những giọt nước mắt cho những cảnh huống trên đường đời mà ngoại bắt gặp. Giọt nước mắt như phát nguồn từ giòng sông vô hình nằm im trong lòng chực tuôn để gột rửa muộn phiền. Nhưng Bảo Châu và Bảo Quốc, các cháu cưng của ngoại biết không, muộn phiền không bao giờ gột sạch bởi cuộc sống vô thường cát bụi mịt mờ ngoài đời. Chỉ có biết tìm hạnh phúc, sống với tâm hồn thánh thiện thì niềm vui mong khỏa lấp được hồ buồn đau mà thôi. Ngoại thương các cháu, muốn ôm tất cả các cháu trong vòng tay thương yêu của mình, nhưng vòng không đủ dài để bao kín những người ngoại thương, chỉ một tấm lòng dù không trải ra được, nhưng trong thâm tâm ngoại, ngoại biết.

Mùa hè năm nay, ngoại cùng các lão tử trong đại gia đình đi nghỉ hè trên chuyến hải hành Carnival. Bước chân xuống tàu lòng rộn rã niềm vui, giòng người lũ lượt xếp hàng chờ lấy vé mọi người đều vui vẻ từ trẻ đến các cụ già, những phiên muộn đã bỏ qua một bên để mọi người có dịp quây quần giữa biển trời mênh mông. Các cháu có dịp gần gũi nhau; ngoại và người lớn được dịp hàn huyên nhớ lại chuyện vượt biên xa quê 35 năm trước; bè bạn cùng lứa quên đi nỗi nhọc nhằn ngày ngày vì miếng cơm manh áo. Trên tàu, mình gặp đủ người, đủ sắc dân, chủng tộc, hoàn cảnh đi biệt nhưng tất cả đều cùng chung ước muốn. Con tàu vô tư, nhưng con người không vô tình: như cặp tân hôn hưởng tuần trăng mật, như cặp vợ chồng già người đẩy cho người ngồi xe lăn thật thanh thản, như cả chục người đi từng đám như bạn bè hội ngộ, như gia đình con cái kia cũng như gia đình mình... tất cả hình ảnh tạo thành bức tranh tuyệt tác. Họ không nói cùng thứ tiếng, họ không cùng màu da nhưng mọi người sống thật bình yên hài hòa trong niềm cảm thông nhân ái.



Các cháu có biết không, trên chuyến Cruise này có cả Cô Dượng Hải từ California, có cả đoàn người vượt biên năm xưa cùng hội ngộ. Khi xưa ra đi tóc còn xanh bông bế đàn con dại, nay một lần nữa xuống tàu tóc bạc trắng và con đàn cháu đống. Lần hội ngộ này, rồi mai sẽ ra sao? Ai còn, ai mất? trong quãng đời còn lại, có còn biết hay nhớ lại khoảng thời gian xa xưa, những ngày trốn chạy kiếm từng miếng ăn trên quê hương và những âu sầu lo lắng cho tương lai con cái sau này. Mới ngày nào chân ướt, chân ráo

nơi xứ người nhin ăn, nhin mặc cho dù trời đông tuyết giá, chắt chiu từng đồng cắt để nuôi nấng gia đình lo cho con ăn học, và giúp đỡ người thân còn kẹt nơi quê nhà. Vậy mà thời gian qua, nhờ sức khỏe trời ban, nhờ sức phấn đấu để sanh tồn và nhờ ơn đức Tổ tiên, nên gia đình mình có được ngày hôm nay... Các cháu có biết không?, trong thăm cảnh đất nước ta trước đây, có mấy người được may mắn như gia đình họ hàng mình, bao nhiêu người vùi xác trong lòng đại dương. Thăm cảnh hôm nay ở Âu Châu với giòng người tỵ nạn từ Syria bất kể nguy hiểm vạn dặm tìm tự do... làm ngoại nhớ lại đoạn đường mình đã qua. Những bước chân của họ đạp đất hôm nay, cũng như những con thuyền vượt sóng của dân Việt trước đây chứng tỏ không gian nguy nào làm chùn bước lòng người. Hình ảnh cậu bé lang thang lạc cha mẹ, hình ảnh người con công mẹ, hình ảnh người chồng nắm chặt tay vợ để khỏi bị tách rời giữa đám đông và... bao hình ảnh tang thương của giòng người tỵ nạn hôm nay là “khúc phim” chiếu lại đời mình trước đây mà ngoại, gia đình, và dân Việt ly hương đã trải qua những khổ nạn như thế.

Con tàu đưa ta đi sẽ đón ta về...

Mong được một lần đưa các cháu về thăm quê hương làng nước, để ngoại chỉ cho cháu từng ụ đất, từng luống khoai, từng cánh đồng, từng con rạch nước đổ về Cửu Long, mang phù sa bồi đắp thêm màu mỡ cho ruộng đồng miền Nam nước Việt... Những đám lục bình lặng lẽ im lìm xuôi theo giòng nước... coi vậy mà cũng sẽ tìm về bến đỗ, như bà ngoại đã tìm được và nay trở về cùng hai cháu cưng, Bảo Châu và Bảo Quốc, để bà kể cho con từng ký sự đời bà cháu mình...

Ngoại cũng muốn có được con tàu viễn du để con người yêu thương con người, bởi chúng ta cùng là công dân địa cầu màu xanh nước biển lấp lánh trong thái dương.

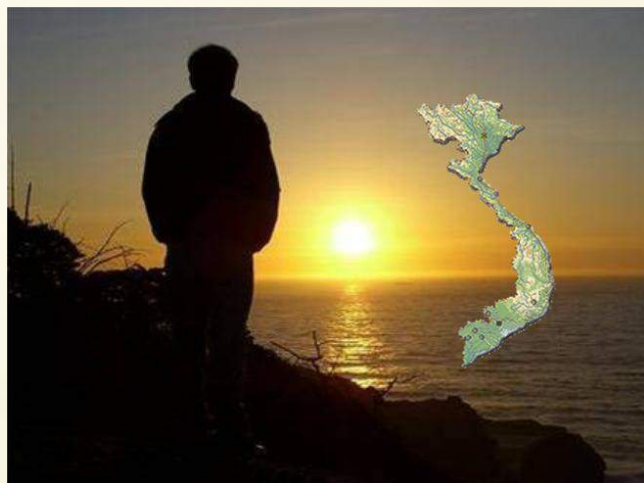
Một nén hương lòng, đốt lên cho những người nằm xuống nơi rừng hoang - vùi thây nơi biển cả, những thảm cảnh mà dân Việt - Nam đã chịu mà ít người biết đến.

Lạy trời cho tất cả Bình An.

Cuối Đông Ất Mùi

o0o

Đất Khách và Mùa Xuân



Ta đang đi trên đất nước nào đây?
Nghe có tiếng loài chim réo gọi
Vội dừng bước ngẩn ngơ tự hỏi
Phải mùa Xuân vừa hiện đến trong ta?

Văng trời cao vang vọng khắp đồng xa
Cùng tiết tấu khúc giao mùa mở hội
Con phố hôm nay đẹp màu áo mới
Lướt là bay... ngàn hương sắc bay bay

Đã qua rồi thời tuổi mộng thơ ngây
Sao ngoảnh lại- bỗng dừng hồn mới lớn?
Ngỡ quê hương ngày đầu Xuân gió chướng
Ta ca vang những tình khúc nhịp nhàng

Én chập chờn gọi bướm đón mùa sang
Bầy chim nhỏ rủ nhau về tổ ấm
Hoa xinh tươi điểm tô Xuân hồng thắm
Môi mỉm cười lờm lợp bước giai nhân

Tỉnh cơn mơ. Ôi! Thờ thần lạnh lùng
Ta chưa xót, ngược ngùng- lòng quặn thắt
Thấy dĩ vãng hiện về bất chợt
Chuỗi niềm đau, tiếp nối những niềm đau

Kiếp phong sương tóc trắng quện “tâm sầu”
Chân khập khễnh giữa cõi đời “ô trọc”

Loài chim ơi! Đừng kêu- ta đang khóc
Nàng Xuân ơi! Đừng tiết tấu khúc giao mùa
Gọi hồn ta hoài vọng một thời xưa
Nay đất khách bơ vơ hồn lạc lõng...

Áo em bay- đẹp dáng Tiên cánh mỏng
Nhưng trong ta nhói buốt dấy lên rồi
Xin một lần mặc niệm, một lần thôi
Ta cúi mặt- tạ từ tình Xuân đó!

Mặc Huy

“Trước giương trăng sáng như gương
Ngõ là mặt đất đầy sương ướt đầm
Ngẩng nhìn trăng sáng dăm dăm
Cúi đầu da diết nhớ thăm quê hương”.

Nhìn tấm thiệp chúc xuân có hình cảnh mai tươi thắm điểm tô một vài cánh én lơ lửng trên trời không, tôi cảm như có hơi gió bắc thoảng qua lành lạnh hàng trúc sau nhà gọi lên bao nỗi niềm nhớ thương ray rứt. Hình ảnh của cụ đồ già áo dài khăn đóng trong thơ Vũ Đình Liên bỗng hiện về thật đậm nét:

“Mỗi năm hoa đào nở
Lại thấy ông đồ già
Bày mực Tàu giấy đỏ
Bên phố đông người qua”

Nơi quê người biết tìm đâu hình ảnh cụ đồ nghiêng mình: “Hoa tay thảo những nét, Như phượng múa rồng bay” trên giấy đỏ, chữ kim nhũ vàng lóng lánh? Nơi quê người cũng biết tìm đâu hình ảnh hoa đào tươi cười trong gió đông, hoa mai vàng rung rinh trong nắng sớm? Tôi cũng không còn những lần vào vườn nhà Nội rọc lá chuối cho Ngoại gói nem bì, bánh tét, bánh ít và đạp xe về trong sương chiều lành lạnh, ngang qua vườn nhà ai đang đốt lá khuynh diệp, cỏ, lá khô, mùi khói thơm vương vương xao xuyến trong không gian. Một mùi rất “quê hương”, rất không thể thiếu trong những ngày cuối năm.

Nàng Xuân một lần nữa lại sắp về đến quê nhà để những kẻ tha hương thêm một lần hoài vọng về cố hương mà nghe lòng ngập tràn nhớ nhung, tiếc nuối và ao ước. Nhớ nhiều về kỷ niệm ở quê hương thửa thanh bình, tiếc nuối một thời vàng son hạnh phúc, ước ao được góp mặt hòa mình với đất trời và nhân gian trong lễ hội đầu năm thiêng liêng nơi chốn xưa.

Tôi lại rơi vào cõi mộng mơ riêng tư. Nhớ làm sao mỗi độ xuân về. Dù bận rộn vô cùng, lau dọn từ trong nhà ra đến ngoài sân nhưng lòng thật vui mừng háo hức. Trong nhà mọi thứ đều phải mới và sạch sẽ. Mừng màn chiếu gỏi được giặt và hong ngoài nắng. Trần nhà quét mạng nhện. Các cánh cửa được gỡ ra và lau rửa bằng nước và xà bông, trông như mới.



Đón Xuân Này...

Nhớ Xuân Xưa

Đặng Thúy Định

“Xuân vừa về trên bãi cỏ non. Gió xuân đưa lá vàng xuôi nguồn. Hoa cười cùng tia nắng vàng son. Lũ ong lên đường cánh tung tròn...”.

Xa quê quá lâu tôi chưa một lần về thăm cố quốc. Ngày ra đi tóc tôi còn xanh mượt vào một ngày xuân nắng vàng tươi rực rỡ, có mẹ hiền đưa tiễn. Giờ đây mẹ đã nằm sâu dưới lòng đất lạnh mà con tha hương vẫn biền biệt chưa về. Quê hương xa xôi nghìn trùng nhưng quê hương vẫn mãi hoài dấu yêu trong tâm tưởng người đi: “Chân bước đi xa mà lòng còn để lại”. Ai trong chúng ta không mang tâm trạng nhà thơ Lý Bạch thương nhớ quê nhà:

Khoảng nửa tháng trước tết, các dì, mợ và các chị đã chuẩn bị vật liệu làm bánh mứt đủ loại. Đất trời như thương yêu thể nhân nên: mứt dừa màu hồng, xanh lá dứa, trắng hoa bưởi thơm phưng phức mùi va-ni; mứt cà chua đỏ tươi, mứt bí trong vắt, đu đủ vàng, mứt gừng, chuối ép,.. cứ tha hồ tắm mình trong các tia nắng rực rỡ vàng chanh. Tôi mê nhất mứt xoài, mứt khóm dẻo từng sợi trong vắt, giòn, ngọt, thơm ngon và cũng... khéo tay làm được mứt tâm ruột không cần nhuộm màu mà vẫn có được màu hồng phách trong vắt, mứt đậu cô-ve xanh mướt, mứt trái tắc trong, bóng, đẹp, xinh.

Ông Ngoại thích hoa Vạn Thọ (có lẽ vì cái tên) nên trước Tết cả tháng là ông đã bảo chúng tôi phụ giúp ông ương cây và trồng đầy cả sân để Tết đến có bông chưng bàn thờ. Tôi cũng thích trồng thêm bông Nở Ngày màu tím (Promensil) vì loại hoa này rất dễ trồng. Mỗi ngày chỉ việc đi lên đi xuống bờ sông xách nước tưới hoa cho Ngoại, tôi không cần tập thể dục vất vả như bên này mà người vẫn gầy.



Sân trước nhà rộng thênh thang có năm cội Mai vàng, không kể những cây còn nhỏ đứng rải rác chung quanh. Tôi yêu biết bao hương hoa mai thơm cao sang thanh khiết. Loài hoa mỏng manh có thân cành gầy guộc nhưng ẩn tàng một sự kiêu dũng. Vì sự kiêu dũng này đã giúp mai vượt qua được mưa gió sương hàn của mùa đông để đơm hoa kết nụ khi xuân về. Đã có hương thơm, được tiếng kiêu dũng lại nở sớm nhất trong các loài hoa xuân nên mai được tôn xưng địa vị Bách Hoa Khôi. Tùy theo tiết trời lạnh sớm hay trễ mà ông Ngoại chọn ngày cho chúng tôi lật lá để giúp cho mai trở hoa. Cứ tưởng

tr tượng một rừng lá cây như thế mà phải dùng tay để lật từng lá cho đến khi các cây chỉ còn trơ cành để thấy các chồi lộc đã đơm ra chỉ chít mới thấy công lao biết bao nhiêu! Cây cao hai, ba mét phải bắc ghế, bắc thang, mỗi cô, mỗi tay, mỗi mắt, vin cành nhẹ nhàng nương tay vì sợ gãy nhánh. Cực khổ là thế nhưng được đền bù khi thấy những chồi cây phát triển mạnh, từ từ nở ra những búp rồi trở bưng ra một rừng hoa vàng xinh đẹp mỹ miều. Hương hoa mai thơm dịu dàng nhưng ngát ngát lòng người.

Trước sân nhà đã có sẵn Hòn Non Bộ, những chậu sứ Thái Lan hoa màu hồng đậm như màu hoa mười giờ, những chậu hoa Hồng (do tình yêu say đắm, lãng mạn của chị Hai với người yêu tên Hồng mà có) không kể những cây Mộc Lan màu trắng, màu hồng, màu vàng hoa nở quanh năm hương thơm ngát. Ngọc Lan bông trắng nõn nà đẹp như búp tay thiếu nữ, cây hoa Loa Kèn màu vàng, Bướm Bướm (Ngọc Hoa, hoa có nhiều cánh như hoa trạng nguyên, màu trắng nhụy đỏ) và có thêm một sân Vạn Thọ đủ loại nhưng chị em chúng tôi vẫn háo hức đưa nhau đi chợ hoa để được vui sướng ngắm nhìn một rừng hoa khoe sắc khoe hương đem hạnh phúc cho cả thế gian. Mấy chị em sau khi ngắm nghía no mắt rồi thế nào cũng khuôn về những chậu Cúc đại đoá vàng rực, những chậu Cẩm Chương trắng điểm tím, Hồng Nhung, Tắc, Hạnh đặt trước cửa nhà dài theo lối đi.

Trên chiếc bàn giữa nhà là một bình hoa chưng một nhánh hoa mai thật to có điểm tô lơ lửng những phong bao lì xì và những cánh thiệp chúc Xuân. Nhà đã có hoa tươi, chị Hai và các chị họ còn trở tài làm thêm hoa giấy mà các chị học được từ các cô giáo Nữ Công dạy ở trường. Các chị cũng thích treo màn tạo hình chiếc bánh ú, con cá... thắt bằng tay thật công phu từ những chiếc ống hút bằng nhựa đủ màu.

Không gì sung sướng bằng được ăn ngon mặc đẹp. Ngày thường đã được ăn no mặc ấm, những ngày đầu năm càng được ăn uống phở phê. Bà Ngoại rất khéo tay, lại nấu nướng tuyệt vời. Ngày xuân không thể nào thiếu thịt kho nước dừa, miếng thịt vàng tươi xen lẫn với những khoanh cá lóc và



trứng vịt, nước thịt trong khe óng ánh mỡ; những con tôm kho tàu đỏ tươi nằm cong cong ôm đầy bụng trứng; sườn ram; khô qua dòn thịt nấm mèo bún tàu; dưa lỗ tai heo ngâm giấm; nem bì thơm thơm mùi thính; cải chua dưa giá,... Trái cây chưng đầy trên các bàn thờ: măng cầu Xiêm, dưa, đu đủ, xoài. Cầu mong cho: "Cầu vừa đủ xài". Riêng dưa hấu không bao giờ thấy thiếu trên bàn thờ của mỗi gia đình. Đó là điểm rất đặc thù của ngày Tết Việt Nam. Trong ký ức của tôi, bộ ván dày cả tác chất đầy dưa hấu là hình ảnh không bao giờ phai. Ông Ngoại là trưởng tộc nên họ hàng con cháu dù bận rộn sinh kế bốn ba khắp nơi quanh năm ngày tư ngày Tết đều tìm về để làm lễ Gia tiên và sum họp gia đình. Thật là những ngày lễ hội. Họ hàng tề tựu chuyện trò rộn rã. Có những người di, người cậu bên biệt cả năm không thấy mặt, ngày Tết cũng trở về. Chỉ nhìn thấy mặt nhau, cùng nở nụ cười thay lời chào là đã thấy ấm cả thời xuân.

Không gì sung sướng bằng được ăn ngon mặc đẹp. Ngày thường đã được ăn no mặc ấm, những ngày đầu năm càng được ăn uống phủ phê. Bà Ngoại rất khéo tay, lại nấu nướng tuyệt vời. Ngày xuân không thể nào thiếu thịt kho nước dừa, miếng thịt vàng tươi xen lẫn với những khoanh cá lóc và trứng vịt, nước thịt trong khe óng ánh mỡ; những con tôm kho tàu đỏ tươi nằm cong cong ôm đầy bụng trứng; sườn ram; khô qua dòn thịt nấm mèo bún tàu; dưa lỗ tai heo ngâm giấm; nem bì thơm thơm mùi thính; cải chua dưa giá,... Trái cây chưng đầy trên các bàn thờ: măng cầu Xiêm, dưa, đu đủ, xoài. Cầu mong cho: "Cầu vừa đủ xài". Riêng dưa hấu không bao giờ thấy thiếu trên bàn thờ của mỗi gia đình. Đó là điểm rất đặc thù của ngày Tết Việt

Nam. Trong ký ức của tôi, bộ ván dày cả tác chất đầy dưa hấu là hình ảnh không bao giờ phai. Ông Ngoại là trưởng tộc nên họ hàng con cháu dù bận rộn sinh kế bốn ba khắp nơi quanh năm ngày tư ngày Tết đều tìm về để làm lễ Gia tiên và sum họp gia đình. Thật là những ngày lễ hội. Họ hàng tề tựu chuyện trò rộn rã. Có những người di, người cậu bên biệt cả năm không thấy mặt, ngày Tết cũng trở về. Chỉ nhìn thấy mặt nhau, cùng nở nụ cười thay lời chào là đã thấy ấm cả thời xuân.

Ngày xuân có biết bao "activities" thú vị. Có năm bà Ngoại tự tráng bánh sau sân nhà gần bờ sông. Lò thật to, xây nửa trên mặt đất, nửa khoét sâu dưới đất để đưa những thanh củi dài và to vào đun. Nồi nước cũng thật to để xứng với lò. Trên miệng nồi bà Ngoại căng một miếng vải trắng thật thẳng. Nước sôi sùng sục liên tục bốc hơi nghi ngút. Bà Ngoại múc một vá bột trắng ngần đổ lên trên mặt vải, tráng đều và đập nấp. Khoảng một phút thì bột chín. Ngoại lấy một thanh tre dài đã được dát thật mỏng như lưỡi dao, khươi lên miếng bột đã chín và cuốn vào một thanh cây tròn có bọc vải rồi đưa cho một người nào đó trải vào những tấm vĩ bằng lá dừa tươi mà Ngoại đã đan trước đó nhiều ngày. Khi vĩ đầy bánh chỉ việc đem ra phơi nắng cho khô. Chị em tôi cũng thích thú lăng xăng tranh nhau giúp Ngoại phơi bánh. Mê nhất là được ăn bánh cuốn nóng "homemade" tại chỗ. Mẹ xào chín thịt heo và tôm băm trộn củ sắn, nấm mèo, hành củ làm nhân. Bánh nóng hổi vừa được lấy ra, Mẹ múc nhân để vào giữa cuốn lại và cho chúng tôi ăn kèm với giá trụng, dưa leo, rau thơm cắt nhỏ và nước mắm nấu giấm đường, tỏi, ớt, rắc lên thêm một nhúm hành củ rán vàng thơm phức. Được thưởng thức bánh ngon bên chiếc lò bập bùng ánh lửa trong làn gió heo may lành lạnh lao xao hàng trúc ven sông, cuộc đời thật hạnh phúc biết bao!

Tôi cũng được thức khuya bên Ngoại, bên ánh lửa hồng trông chờ nồi bánh tét thật to chờ bánh chín, vớt bánh ngâm vào nước lạnh rồi máng lên thanh sào bằng những cây tầm vông vắt ngang trần nhà cho ráo nước, thoáng gió để giữ bánh cho lâu hư.

Ngày đầu năm bao giờ cũng được áo đẹp, giày mới. Mấy chị em Mẹ sắm cho mỗi đứa ba bộ để mừng Xuân. Chị Hai đến tuổi làm dáng làm duyên nên được Mẹ cho thêm chiếc áo dài màu. Mấy tiểu thư be bé còn được cái bóp đầm nhỏ bằng cườm xinh xắn dễ thương để đựng tiền lì xì. Đó là một trong những ấn tượng đẹp mà tôi còn giữ mãi đến bây giờ để mỗi khi đi shopping tôi thường mon men đến những khu trưng bày túi xách nhìn ngắm những chiếc bóp đầm bằng cườm đủ màu mà ngẩn ngơ nhớ Mẹ. Tôi cũng có “rinh” về vài cái dù ít có dịp xài nhưng để lâu lâu mang ra ngắm nghía mà hồi tưởng về một thời vang bóng không thể nào quên!

Đêm Giao Thừa trầm hương được đốt lên nghi ngút. Cái yên tĩnh thiêng liêng của đêm thật vô cùng. Đó là phút giây giao cảm của con người và đất trời. Tiền nhân khuất mặt như cũng hiển linh. Rồi tiếng pháo nổ cùng với tiếng chuông chùa, chuông nhà thờ ngân vang thiêng liêng. Âm ba truyền đi khắp nẻo bờ cõi hồi khó tả, để tổng hợp nghinh tân. Không gian như tung bừng nhả nhạc.

Ông Ngoại luôn giữ cổ tục của sáng Mừng Một. Các con cháu phải thức dậy sớm sửa soạn áo quần đẹp để tươm tất để lễ Phật, Gia tiên và mừng tuổi ông bà cha mẹ. Bàn thờ Phật, bàn thờ Ông Bà sáng rực rỡ trang nghiêm dưới ánh đèn điện. Trầm hương thơm bát ngát, hoa tươi đèn cầy thấp sáng lung linh, trái cây vun đầy trên các đĩa bàn tượng trưng cho thanh bình sung túc. (Trước năm 75, hầu hết dân miền Nam sống trong thịnh vượng. Không cần phải giàu có, mọi người đều có thể có được một cái Tết đầy đủ và hạnh phúc).

Ông Ngoại thật trang nghiêm trong áo dài khăn đóng, râu dài bạc như cước. Bà Ngoại áo dài gấm, nữ trang đầy tay (mỗi năm chỉ đem ra diện một lần hoặc vào những dịp cưới hỏi) đẹp phúc hậu. Các con cháu ai nấy cũng đẹp tươi hơn hớn trong những bộ trang phục đẹp nhất. Mọi người sắp hàng theo thứ tự từ lớn tới nhỏ để mừng tuổi Ông Bà Ngoại và nhận phong bao đỏ lì xì. Các cháu học sinh thì được ông Ngoại bảo ngồi vào bàn, mỗi người một cây viết và tờ giấy trắng thẳng thơm trang trọng nắn nót “khai bút đầu năm”:

*“Đầu năm khai bút bút sinh hoa
Phước lộc tràn lan khắp mọi nhà
Quan yêu dân chuộng nhờ ngòi bút
Phú quý giàu sang có cửa nhà”.*

Đã nhiều năm trôi qua tôi không còn nhớ chính xác bốn câu trên nhưng trong những ngày đầu năm tôi vẫn thấp nhang trên bàn thờ Phật, chong đèn cây thơm ngòai một mình trước chiếc bàn giấy có bình hoa tươi “khai bút” mà nhớ thương ngày cũ tràn ngập trong lòng.

Sau khi hạ cổ bàn cùng nhau “Ngày xuân nâng chén ta chúc nơi nơi...” và tan tiệc trưa (thường vào ngày Mùng Một, ông bà Ngoại đề nghị cả nhà cùng ăn chay. Nếu ăn chay được ngày này thì được coi là ăn chay cả năm. Tôi vẫn giữ được điều này cho đến bây giờ). Người lớn đi thăm bạn bè hoặc đánh tứ sắc. Người nhỏ lắc bầu cua, chơi cờ quan, kêu lô tô. Tiếng cười đắc chí của kẻ thắng trận; tiếng hít hà xuýt xoa của kẻ thua cuộc ồn ào, ầm ĩ, vui nhộn. Riêng tôi lặng lẽ cầm quyển tập giấy trắng với cây bút hoặc quyển sách (tôi lúc nào cũng mơ mộng lắm cầm như vậy) ra ngòai trước sân nhìn ngắm rừng mai vàng khoe sắc thắm trong nắng. Mỗi cơn gió thoảng qua cánh mai theo gió lá tả bay như bướm lượn trước khi rơi xuống làm thắm trên mặt đất. Hương hoa theo gió tỏa thơm một vùng không gian. Đất trời xanh cao trong vắt. Xuân đẹp như mơ!

Mùa xuân cũng là mùa xoài nở hoa. Hoa xoài thơm lắm người ơi. Mỗi khi lòng buồn nhìn lên mấy cây xoài đang nở hoa chi chít từng chùm bông trắng trên cành và ngửi hương thơm ngọt như mật của hoa xoài là lòng trở nên vui, hạnh phúc. Hoa xoài thơm nhất là vào đêm khuya thanh vắng. Có lẽ lúc đó thời gian như ngừng trôi và cái yên tĩnh của đêm làm tăng thêm mùi hương đậm đà?

Sông nước mùa xuân cũng như đồng cảm với đất trời nên nước sông cũng dâng đầy, màu trong xanh cảm thạch. Mùa xuân nhìn đâu cũng thấy niềm vui, cũng thấy hạnh phúc. Từ bờ cỏ, bụi hoa, khóm trúc, hàng tre; trời xanh gió mát; những cô thiếu nữ má hồng, mắt trong, môi thắm đẹp

xinh trong áo hoa lụa là, màu xanh, màu vàng, màu đỏ duyên dáng thướt tha phơi phới du xuân.

Mùa xuân như có một hấp lực diệu kỳ. Mọi người dù thân hay sơ, lạ hay quen đều đôi đôi với nhau lễ độ, lịch sự, ngọt ngào thân mến. Ông Bà, cha mẹ, anh chị nói năng dịu dàng, nhẹ nhàng và thương yêu nhau hơn. Do đó đối với tôi những cái Tết đầy đủ người thân, vật chất và tinh thần luôn là những hồi ức ấm áp, triu mến thương yêu đi theo mãi với tôi trong suốt cuộc đời.

Quê hương yêu dấu đẹp như thần thoại trong trí tưởng đã một thời ban phát cho tôi những kỷ niệm quý giá trong đời; cho tôi một tuổi thơ hồn nhiên ngà ngọc, một tuổi trẻ hạnh phúc đủ đầy mà có gì người đi xa chẳng chịu quay về để hình ảnh “quê hương là chùm khế ngọt” cứ trăn trở thao thức hoài trong từng giấc ngủ.

Nơi đây dù có thừa mứa vật chất để tổ chức một ngày Tết nhưng tôi vẫn thấy thiếu vô cùng làn gió hây hây lạnh ngày chớm đông. Thiếu không khí tung bừng ngày chuẩn bị Tết. Thiếu vẻ huyền bí thiêng liêng của đêm Trừ Tịch. Thiếu cái hồn thiêng sông núi phảng phất trong không gian, trong ngàn cây nội cỏ. Chỉ có thể có mùa xuân thực sự đây ý nghĩa khi được cùng toàn dân đón Xuân thanh bình trên đất Mẹ. Tôi mơ ngày đó. Đàn chim Việt tha hương sẽ tung cánh rợp trời bay về tổ ấm.

oOo

*Cha là núi mẹ là sông
Các con hiếu thảo nhớ công sinh thành.*

Cầu Lộ Kỷ Niệm Xưa



*Cảnh cũ người xưa đứng lặng nhìn
Cầu qua sông nhỏ ngắm xinh xinh
Chờ ai hẹn đến nào đâu thấy!
Mây trắng bay bay chẳng tỏ tình*

*Chiều nghiêng nắng đỏ ngập trời xa
Cỏ cây xanh biếc bướm vờn hoa
Cầu soi bóng nước tình chung thủy
Ngắm cảnh chiều buồn lòng thiết tha*

*Qua cầu, phố thị đẹp lung linh
Đường vào Kinh Cụt, khúc sông quanh
Nước cuốn hoa trôi lục bình tím
Đây chỉ riêng ta một bóng hình!*

*Cầu Lộ quê tôi mưa nắng phơi
Tô điểm cò hoa vẽ rạng ngời
Ai qua cầu, nhìn như gái đẹp
Dừng bước lại đây ngắm sự đời!*

Kỷ niệm ngày nào dạ khôn vui!

Quang Thân

Ngôi trường, tự bản thân nó, càng buồn hơn thế nữa. Từ ngoài cổng nhìn vào dường như chỉ nhìn thấy một khoảng không gian thật tối và thật xám, gợi lên những hình ảnh và dấu tích u ám của thời các tù nhân khổ sai bị đày đến châu lục này. Ngày xưa nơi đây là bệnh viện. Đằng sau cánh cổng sắt, hai căn nhà xác nhỏ vẫn còn hiu hắt buồn nằm ngó lên tường vôi trắng -những bờ tường nối liền các phòng ốc lại với nhau xuyên qua dăm ba dãy hành lang sâu hun hút được xây bởi các viên gạch thủ công làm bằng tay không thẳng thớm, cùng những vết vôi trát vụng về, chỗ lồi chỗ lõm. Trên những bức tường ấy, thỉnh thoảng lại hiện ra một viên gạch xếp ngược đầu, khắc vài ba nét chữ. Nguệch ngoạc dăm con số, đôi tên người.

Những con số, những nét chữ đậm nhạt, lớn bé không đều tay, ngả nghiêng xiêu vẹo trên mớ gạch xếp ngược đầu không biết do ai khắc, thoát nhìn, có thể hiểu lầm là do một trò đùa nghịch ngợm nào đó. Nếu không để ý kỹ, hay không có ai nói hoặc kể ra, thật khó lòng để mà có thể tưởng tượng rằng đó là những bia mộ tưởng niệm người đã qua đời trong thời gian bị lưu đày và làm việc tại nơi này.

Ngôi trường, những tháng năm dài chinh chiến, tài liệu thư viện ghi lại, binh sĩ bị thương thường được đưa thẳng từ chiến trường về. Đầu đó, màu râu bết, tang tóc chùng vẫn chưa biến mất qua những nét kiến trúc hình hộp của các gian phòng lớn dần đã được sửa chữa thành lớp học, hoặc thành nơi thực tập của phân khoa y. Và càng rõ hơn, trên đôi mái ngói thấp, khung cửa sổ bé tí tẹo cùng những khung sắt dọc ngang chắn phía bên ngoài không theo thứ tự của hai căn nhà xác cũ sau cổng trường.

Gần như lần nào ngang qua đó, tôi cũng không tránh được cái ngẩn ngơ khi loáng thoáng thấy màu mái ngói nâu sậm là đà đôi nhánh khuyên diệp. Có những điều, không định hình, không rõ ràng nhưng lại làm trái tim tôi trĩu xuống, xót xa. Có hết sức, tôi vẫn chạnh lòng nhớ đến các chuyến xe convoy chở những quan tài phủ cờ vàng chạy qua con đường trước mặt thời thơ ấu. Và dấu cổ không hình dung, không lường tượng lại thời quá khứ, mà hình ảnh những tháng năm chiến tranh đầy đạn bom cũng cứ quay về, cũng cứ hiện ra rõ mồn một như vừa mới hôm qua, hôm kia.



chiều Cuối Năm

Hoàng Nga

*M*hở ời

Buổi chiều sân trường thật vắng lặng. Trời xuống thấp. Từ chỗ tôi ngồi trong lớp mỗi ngày, nhìn xuống phía dưới như thể nhìn xuống một rừng cây nhiệt đới. Đó đây những nhánh lá dương xỉ xanh ngấn ngắt, hàng phượng tím ngắt dài trên mái ngói cạnh lá ướn sừng hạt mưa chiều, và xa xa hơn, bãi cỏ nghiêng nghiêng những đóa bồ công anh nhỏ nhoi tội nghiệp.

Mưa, trời buồn.

Không gian chung quanh cũng buồn.

Đã nhiều lần tôi tự hỏi, những tháng năm thật cũ kỹ ấy, dễ chừng đã trôi đi hơn hai phần ba đoạn đời sống trên đất của mình, hoàn toàn không còn dính dấp gì đến đời sống hằng ngày này, và chính bản thân tôi vốn chẳng là người từng đổ nước mắt đỏ máu xuống cho quê hương, vậy mà chỉ cần một thoáng lao chao, một gợi nhớ rất mỏng manh như cơn gió thoảng qua thôi, là tất cả các hồi ức xưa lại hiện về. Một mái ngói, một vòm cửa sổ, một gian phòng dành cho binh sĩ bị thương từ chiến trường về... Thật có liên quan gì đâu đến phần đời ngày xưa cũ ấy, thật cũng chẳng hề dính dáng đến một con người vốn rất thờ ơ, rất lãnh đạm trước cuộc chiến năm nào là tôi, mà lại nhoi nhói quặn lên cái đau đớn. Mà lại như thể một đầu gai nhọn nằm ẩn đâu đó dưới làn da, chỉ chờ có cơ hội là trở mình, ung mủ.

*“Chỉ còn hai giờ đồng hồ nữa là năm sẽ hết.
Ánh ơi, Ánh ơi, Ánh ơi, Ánh ơi
Anh đi ra phố uống rượu một tí rồi sẽ về viết tiếp
cho Ánh. Ánh nghe. tất cả những gì thiêng liêng
nhất anh đã kết tụ lại để nghĩ về Ánh cho một ngày
một đêm một giờ cuối cùng của một năm...” (*)*

*

“Chỉ còn hai giờ đồng hồ nữa là năm sẽ hết...”

Từ chỗ tôi ngồi, bước xuống sân trường, qua hai dãy hành lang dài, qua những bậc thang cao đôi chỗ không thẳng thớm, bước ra đến sân, ngửa mặt nhìn lên bầu trời lất phất mưa, và hoa phượng rơi lác đác tím, không xa, nhưng không vội mưa sẽ ướt tóc, ướt hai vai. Vậy mà bước chân vừa rớt lên bậc thềm, tôi bỗng chừng lại giữa cơn mưa bởi giọng nói thật mềm, thật ấm áp ấy vang lên phía sau lưng. Ánh ơi, Ánh ơi, Ánh ơi, Ánh ơi... Cái giọng nói, bằng ngôn ngữ mẹ đẻ trong buổi chiều mưa nhạt nhòa trên sân trường nơi xứ người, vang lên như đong đưa trên màu phượng buồn hiu hắt tím khiến tôi sững người. Cái giọng nói với ngữ điệu mượt mà như tiếng ru, êm ấm như bàn tay giữ hương mùa đông, mà ngay cả khi đang đi ở Sài Gòn, cũng có thể làm tôi giật mình ngoảnh lại.

Chỉ còn vài giờ đồng hồ nữa, năm sẽ trôi qua. Cái giọng nói cùng câu nói khiến tôi sững sờ. Bàn tay tôi buông thõng xuống, mặt ngửa nhìn lên trời, tôi

có cảm giác gần như mình đã hoàn toàn không còn có thể cử động được nữa. Những hạt mưa lất lay trong không, hắt những giọt lạnh lạnh xuống mặt. Cái giọng nói mềm, nghe quen quá, gần quá. Cái ngữ điệu nghe thân thiết quá. Như thể nửa vòng lục địa, như bên kia chân đèo, như Trường Tiền, Gia Hội, Thiên Mụ, Kim Long..., vẫn còn quanh quẩn ở đâu đây.

Tôi không thể nào bước. Tôi không thể nào đi. Mà đứng thật lặng. Thật yên không hề nhúc nhích. Vậy mà cơ hồ tôi nghe như mình vừa giẫm lên một mớ đinh nhọn, cơ hồ lòng bàn chân mình nhức buốt, nhói đau.

“Nhỏ ơi”.

Vùng ký ức tôi quẫy lên hai tiếng gọi “nhỏ ơi” thật gần.

“Nhỏ ơi, đưa tay cho anh cầm”.

“Nhỏ ơi, đừng khóc”.

“Nhỏ ơi, anh đang ở đây”.

Nhỏ ơi. Nhỏ ơi.

Những tiếng gọi như đổ dành, như câu kinh chiều chạy dài trên sông lung. Những tiếng gọi như tiếng nước giòng sông trôi hiền hòa thời thơ ấu. Tôi rung mình. Nhắm chặt hai mắt lại với nhau. Tôi vùng vẫy xua đi hình ảnh của những ngày, những giờ nào nức ngời chờ đợi tiếng điện thoại reo vang, chờ đợi một giọng nói mềm, chờ đợi một cổ tích, chờ đợi một ân cần.

Ánh ơi, Ánh ơi, Ánh ơi, Ánh ơi...

Tôi không quay lưng nhưng chợt nhận ra tiếng nói phát ra từ một chiếc máy hát tân tiến nào đó của đám học sinh đồng hương đang ngồi tùm nãm tùm bầy dưới mái hiên phòng ăn. Trời mưa.

Tôi nghe tiếng gọi. Nhỏ ơi! Ngậm ngùi. Tôi mở bừng hai mắt, ngược mặt nhìn mảnh tường vôi trắng phía trên cao. Mảnh tường trắng. Hai bên vòm cửa dẫn vào thư viện trường. Thêm vài bước, đầu đó trên nền gạch không thẳng thớm sẽ hiện ra đôi giòng chữ nguệch ngoạc, vài con số, dăm cái tên người. Bên tai tôi giọng nói mềm à ơi.

“Anh đã tự hứa với lòng, khi thoát chết từ chiến trường về, thì anh sẽ sống tử tế, phải sống tử tế bởi vì có những con người đi trước, đã ngã xuống vì

anh, chết cho anh. Bao năm qua, anh vẫn cố sống cho dầu có những lúc tưởng như mình không còn có thể sống được. Đồng đội anh, bè bạn anh, những người không quen biết nhưng đứng cùng chiến tuyến với anh, đã nằm lại trên những triền đồi xơ xác đạn bom, đã vùi thân giữa rừng thiêng nước độc, đã vĩnh viễn ra đi để cho anh được trở về, để cho anh được sống còn trên mặt đất. Anh đã tự hứa và anh đã tự thề. Rằng anh sẽ không bao giờ phản bội bất cứ một người nào ở chung quanh đời sống anh, chỉ vì những người đã hy sinh mạng sống cho anh...”.

Từ chỗ tôi đang đứng, ngược mặt dưới trời mưa, bước lên thêm một vài đoạn là đến những dãy tường gạch nung bằng tay. Tôi nhớ rõ như in bao giờ ngang qua đó, tôi cũng nao lòng nhớ đến những lời đã được nghe. Những tự tình đã được nói. “Nhỏ ơi, khi anh có nhỏ, anh thật không bao giờ có thể tưởng tượng mình hạnh phúc đến vậy. Buổi sáng bàn tay anh run cầm tách cà phê khi nghĩ đến nhỏ. Buổi trưa trái tim anh đập khi hình ảnh nhỏ đong đầy. Buổi tối mắt anh rung rung khi ngó ánh trăng vàng với hình ảnh nhỏ. Trong cũi riêng anh, có ánh mắt hơi thờ ơ nụ cười và tiếng khóc của nhỏ. Có những tiếng gọi nhỏ ơi trong bình minh và trong thăm thẳm tối... Có đôi khi anh tự hỏi có phải chăng đây cũng là một sự phản bội với những điều anh thường trăn trở những năm qua. Nhưng anh không cưỡng được tình yêu anh dành cho nhỏ. Anh không cưỡng được lời nói yêu thương nhỏ, cho dầu biết sẽ khiến nhỏ buồn, sẽ khiến đời nhỏ long đong thêm..”.

Tôi đứng yên, dang bàn tay ra giữa trời mưa. Nhỏ ơi. Nhỏ ơi. Tiếng gọi như đang đưa về trong cái tịch mịch của buổi chiều cuối năm. Tiếng gọi như xé lòng tôi. Nhỏ ơi. Nhỏ ơi. Những giọt nước lăn xuống cổ, tràn vào ngực áo. Nhưng không biết là nước mưa, hay những giọt lệ chiều. Tôi nhớ tới đêm già từ và những giọt nước mắt nóng ran trên vùng da mặt. Nhớ dường như chưa bao giờ trong đời, tôi khóc nhiều đến vậy. Nhớ tôi đã xé lòng nghĩ đến những đoạn đường mình sẽ bỏ lại. Sẽ không còn lời ân cần, sẽ không còn được nghe một tiếng ủi an, vỗ về.

Đêm đã qua rất đỗi trong tôi. Buổi tối già từ trời thật lạnh. Những con đường chúng tôi đi qua se sắt. Đêm đen ngoài đường và đêm đen trong mắt tôi. Tôi nhớ tôi đã khóc khi nghe giọng nói mềm. “Nhỏ ơi, hãy nhớ nếu nhỏ khô, thì anh ân hận nhiều mà chết sớm”. Tôi nhớ, nhưng rồi tôi vẫn phải bước đi.

Tháng hai tháng ba. Tháng tư tháng năm. Tháng bảy tháng tám. Tháng chín, tháng mười, tháng mười một, tháng mười hai. Tháng năm ngoài, tháng năm nay. Tháng đầu tháng cuối. Tháng Chạp tháng Giêng. Tất cả đã đến rồi đi. Chỉ có tôi ở lại. Bầu trời nơi tôi sống vẫn mây bay. Con đường tôi đến trường vẫn nắng mưa đều đặn. Chỉ giọng nói mềm và ngữ điệu tha thiết không còn. Chỉ những câu nói ngọt ngào bay xa.

Những hẹn hò từ đây khép lại. Như bài hát tôi từng nghe bao lần, tôi lầm lũi riêng tây trên con đường của mình.

Mưa không dứt hạt. Từ thềm thư viện ra cổng mưa lạnh trong không. Tôi trở về nhà với cơn mưa chiều rơi nghiêng ấy. Thành phố lấp lánh ánh điện vàng. Những hạt nước trong veo lấp lánh ngoài khung cửa kiếng.

Bây giờ là những ngày cuối cùng của một năm. Tôi nghĩ đến bài thơ tôi được nghe à ơi ngày ấy. Nhớ đến buổi sáng sớm lúp xúp chạy tìm chuyến shuttle cho kịp giờ bay -cái giờ bay định mệnh đưa tôi rời thành phố đầy mây trắng, trả lại cho người trở về với lời hứa phải sống tử tế của mình.

Tôi không biết dun rũi nào lại phải nghe cái giọng nói đầy âm hao ngày cũ trong một buổi chiều cuối năm buồn tui như thế này. Và tôi tự hỏi lòng, không hiểu lời hứa rồi có được giữ mãi hay không, nhưng còn mình thì phải đón thêm bao nhiêu lần hết năm giống như thế.

Trời vẫn mưa. Tôi úp mặt vào thành cửa kính.

Ảo giác tôi vọng lên hai tiếng.

Nhỏ ơi.

Thật ngậm ngùi.

.....

(*) Trích thơ Trịnh Công Sơn gửi Ngô Vũ Dao Ánh

thịt heo Ngâm Nước Mắm



Nguyên liệu:

- 1kg thịt ba chỉ hoặc thịt đùi, thịt chân giò, thịt đầu...
- Nước mắm, - Đường cát trắng.
- Đường phèn, - Tỏi, củ kiệu (tùy ý), 2 cái cánh hoa hoi, hạt tiêu sọ, ớt tươi.

Cách làm:

1. Thịt rửa và cạo sạch lông ở bì, ngâm qua dấm và rượu rồi vớt ra để ráo.
2. Buộc chỉ thật chặt quanh miếng thịt, luộc nước sôi cho chín tới, cho thêm chút rượu trắng. Vớt ra, rửa lại nước lạnh để ráo.
3. Pha nước mắm theo tỷ lệ: 1 bát mắm – 1 bát đường – 1/2 bát đường phèn. Nước mắm dùng loại có độ đậm cao. Với 1kg thịt dùng khoảng 1,5 lít nước mắm. Bắc nồi, đổ hỗn hợp mắm vào đun, khuấy đều để lửa to cho hơi sôi thì bật nhỏ lửa, khuấy đến khi đường tan hoàn toàn.
4. Chờ hỗn hợp mắm nguội, chuẩn bị bình thủy tinh lớn, tiết trùng. Tỏi bóc vỏ, củ kiệu, ớt tươi, hoa hoi, chuẩn bị sẵn, hạt tiêu đập cho hơi vỡ.
5. Xếp thịt vào bình rồi lần lượt cho tỏi, củ kiệu, ớt, hoa hoi, hạt tiêu, đổ nước mắm vào sao cho ngập mặt thịt cách ít nhất 2 đốt ngón tay trở. Dùng vật nặng đè lên để thịt không bị nổi lên trên, nếu không thịt sẽ dễ bị nấm mốc. Bọc kín để bên ngoài 3 ngày là ăn được.

Không để tủ lạnh vì bì và mỡ dễ bị đông, sẽ không trong bì.

Nếu bị váng đục, chỉ cần hớt váng, bỏ thịt ra, đun lại mắm. Nếu mặn quá hòa thêm nước lọc, tỷ lệ đường có thể tăng/ giảm tùy khẩu vị nhưng lượng đường phèn đừng quá ít để thịt ăn sẽ ngọt mát hơn.

Bánh Tằm Bì

Nguyên liệu làm bánh tằm bì

- Bột gạo: 300g - Bột nếp: 200g - Bột năng: 100g
- Thính gạo: 3 thìa - Thịt nạc thăn: 300g - Da heo: 150g - Dừa nạo: 400g - Nước cốt dừa: 200ml - Hành tỏi băm nhuyễn + hành lá - Gia vị: nước mắm, đường, muối. Rau sống ăn kèm: Củ cải trắng ngâm chua + dưa leo + rau húng.

Bước 1: Bột nếp, bột gạo + bột năng cho thêm muối, hạt nêm, đổ nước sôi vào trộn đều, khi bột nguội nhào bột cho dẻo mịn, rồi để bột nghỉ khoảng 30 phút. **Bước 2:** Thịt và da heo rửa sạch, luộc chín. Cho hành tím băm nhuyễn cùng hạt nêm vào xoong luộc thịt và da heo có vị đậm đà. Khi thịt và da heo chín, vớt ra cho vào thau nước lạnh, vớt để ráo nước rồi thái nhỏ. **Bước 3:** Cho da heo, thịt heo cùng thính gạo vào trộn đều. **Bước 4:** Tiếp tục thực hiện cách làm bánh tằm bì ngon chuẩn vị, sau khi bột nghỉ. Chuẩn bị một nồi nước sôi, se bột thành từng sợi nhỏ rồi cho vào nồi luộc. Khi sợi bánh nổi lên là bánh chín, vớt ra và để vào thau nước lạnh. Vớt bánh để ráo nước trộn đều với dầu ăn để bánh không bị dính vào nhau. **Bước 5:** Cho nước cốt dừa vào xoong thêm muối. Cho hành lá vào bát thêm muối, dầu ăn đun sôi để làm mỡ hành. Pha nước chấm: Cho nước mắm + nước + đường + nước cốt chanh = 2:2:3:1

Thưởng thức bánh tằm bì: Cho bánh tằm bì ra đĩa, cho bì lên trên thêm nước cốt dừa, rau ăn kèm và mỡ hành.

Bì có vị giòn ngon, có thể cho thêm vụn bánh mì chiên giòn và đậu phộng thưởng thức sẽ ngon hơn rất nhiều đó.



Kịch vui: Chuyện

Nhà Tui

Lang Lương



Kịch vui ngắn một màn một cảnh
(Thời lượng 12 phút)

Chuyện nhà tui
Các vai gồm có:

Hai vợ chồng già:

Ông Tùng: anh Thanh Tâm•

Bà Tùng: chị Vân Lan •

Hai vợ chồng trẻ:

Con trai ông bà Tùng: anh Dũng•

Con dâu ông bà Tùng: cô Hằng•

Văng vẳng đâu đó có một vài tiếng pháo đi đùng và background là tiếng nhạc xuân nhẹ nhàng tạo ra một không khí Xuân.

Vở kịch được diễn ra ở phòng khách của gia đình. Trang trí gồm có một bàn 4 ghế, trên bàn có bình bông hồng thật đẹp, 1 laptop và 1 số giấy tờ sắp xếp bề bộn trên bàn. Từ trong cánh gà cô Hằng bước ra nhìn trên bàn lắc đầu.

Cô Hằng: *(Tay cầm bao rác tay kia cầm khăn để lau chùi, vừa dọn dẹp vừa làm bầm)*

Có một ông chồng bày biện, bừa bãi hết sức. Tết nhứt sắp đến rồi nhà cửa phải sạch sẽ gọn gàng chứ. *(Vừa nói vừa lau chùi bỗng có tiếng xe rác chạy xình xịch ở đầu ngõ).*

Chết rồi xe rác tới. *(cô Hằng hốt hoảng quơ vội các xấp giấy trên bàn cho vào bao rác rồi chạy tuôn ra cửa).*

(Cô Hằng trở vào tay quyết mồ hôi). May quá, may mà kịp chiếc xe rác tới.

(Vừa lúc đó anh Dũng chồng cô Hằng hốt hải bước ra đảo dác tìm trên bàn, nhìn dưới bàn, giở laptop lên, giở cuốn báo Xuân PSSC lên tìm).

Anh Dũng: Em à, em có thấy xấp giấy của anh không? Đó là tập tài liệu quan trọng mà anh thức gần suốt đêm để làm cho buổi họp cuối năm của hãng.

Cô Hằng: *(Vẻ mặt sợ hãi luyến quýnh nhưng cũng giả vờ tìm giúp chồng)* Anh có nghĩ là anh quên ở đâu không? Hồi hôm em thấy anh ngồi cầm cú đánh máy rồi thấy anh cầm xấp giấy đi vô phòng mà. Thôi vô trông tìm đi *(vừa nói vừa đẩy chồng vào buồng. Vừa lúc ấy bà Tùng từ trong buồng bước ra).*

Bà Tùng: Sáng sớm mà mấy đứa làm gì ồn ào quá vậy.

Cô Hằng: *(Lật đật níu bà má chồng).* Chết con

rồi má ơi! Má giúp con đi má. Má cứu

Bà Tùng: Cái gì vậy. Cái gì mà như lửa cháy nhà vậy, con nói cho má biết coi mà cứu.

Cô Hằng: (*Lấp bắp, hổn hển nói*) Con... con, con đã lỡ liệng xấp hồ sơ của chồng con vào thùng rác mà xe rác vừa đến chở đi mất tiêu rồi. Má cứu con má ơi, không thì chồng con sẽ giết con chết.

Bà Tùng: Chèn ơi! Cái con này sao mà vô ý vô tứ. Giấy tờ làm việc quan trọng của nó mà con bỏ thùng rác, rồi má làm sao mà cứu con đây? Cứu cách gì đây?

Cô Hằng: Thì má nói là má lỡ tay bỏ thùng rác mất rồi. Má nói với anh như vậy giùm con đi. Con biết khi má nói má lỡ làm như vậy thì anh sẽ không dám nói gì má đâu. Má nói nghen má. Con hứa là nếu má giúp con chuyện này thì con sẽ chở má đi shopping sắm đồ Tết. Má biết không lúc này hàng hóa sale tung bừng, con có thấy có cái áo màu mè thật là hợp với má lắm; con sẽ mua biếu má cái áo đó.

Bà Tùng: Con nhỏ này sao mà nó biết ý tui quá. Má cũng muốn đi shopping sắm đồ Tết. Thôi được rồi, nếu thằng Dũng có hỏi thì má nói là má lỡ tay bỏ thùng rác, xe rác chở đi mất rồi.

(*Bước tới bàn ngắm nghía bình bông hồng*) Con thấy chậu hoa hồng má chưng trên bàn đẹp không? Cây bông hồng sau vườn nhà mình năm nay nở bông đẹp quá, chắc năm nay nhà mình làm ăn phát tài.

Anh Dũng: (*Từ trong bước ra*) Anh tìm hết trong buồng mình mà có thấy gì đâu. Hồng biết sao xấp hồ sơ dầy như vậy mà tự nhiên biến mất một cách vô lý như vậy được. Chắc là phải có ai mang đi cất, đi giấu ở đâu đây?

Bà Tùng: (*Cô Hằng đứng sát bên bà Tùng rồi kêu kêu; bà Tùng tăng hăng*) Má lỡ tay liệng thùng rác và xe rác chở đi mất rồi.

Anh Dũng: (*Giật chân than Trời*) Má ơi! Má bỏ như vậy chết con rồi. Má biết tập hồ sơ đó quan trọng thế nào không? Đó là bằng tổng kết chi thu của hãng cho buổi họp cuối năm mà mười giờ sáng này con phải đệ trình lên ban Giám đốc duyệt. Vậy con phải đến sở sớm để in lại tập hồ sơ, rồi còn phải xem xét lại nữa. Thôi con đi đây. (*Làm bầm*)

Thiệt là cuối năm rồi mà còn bị xui rủi như vậy...

Bà Tùng: Má có biết giấy tờ quan trọng gì đâu, thấy bừa bãi bẽ bộn mà Tết nhứt sắp tới nên má dọn dẹp cho gọn gàng vậy mà.

Cô Hằng: (*Đẩy chồng ra cửa*) Thôi anh đến sở liền đi để làm lại tập hồ sơ cho kịp buổi họp sáng nay. (*Đưa chồng ra cửa xong cô đứng thở dài nhẹ nhõm*).

Vừa lúc đó có tiếng hét vang lên của ông Tùng từ trong cánh gà vọng ra.

Ai! Ai! Ai cả gan dám cắt bông hồng của tui. Bông này là bông cho ngày Tết mà.

Bà Tùng: (*Về mặt hốt hoảng nói với cô dâu*) Thôi chết rồi con ơi. Hồi sáng sớm ra vườn thấy bông hồng đẹp quá nên má cắt đem vô chưng, Má đâu có biết là bông Tết của ông. Chuyện này chắc ông cần nhắc má khỏi ăn Tết luôn. Thôi con ráng giúp má lần này. Con cứ nói đại là con hỏng biết nên đã cắt bông hồng đem vô chưng Tết. Con là con dâu nên ông không la rầy gì nhiều đâu. Giúp má nhen con. Kia, kìa ông vô rồi

Ông Tùng: (*Bước vào về mặt hầm hằm*) Ai dám cắt bông hồng của tui. Chắc bà chứ hỏng ai vô đây. Tui săn sóc mấy tháng nay là để dành cho ngày 30 cắt mang vô chưng Tết mà sao bà nỡ lòng nào cắt đi của tui. Bà coi thường cái công khó nhọc của tui ngày ngày săn sóc nó để mong có được bông đẹp chưng ba ngày Tết.

Bà Tùng: (*Đứng sát bên kêu kêu cô dâu*) Tui đâu có cắt bông hoa gì của ông đâu mà ông đổ thừa

cho tui.

Cô Hằng: Dạ con xin lỗi ba. Con hông biết nên đã lỡ cắt đem vô chung trên bàn rồi.

Ông Tùng: Trời! Con làm gì thì cũng nên hỏi ba. Bông đó là bông Tết. Hơn tháng nay ba bón phân tưới nước chăm sóc như con để để có được bông đẹp chung Tết. Thôi nếu như đã lỡ cắt rồi thì còn nói năng gì nữa. *(Mặc dầu không la rầy cô dâu nhưng vẻ mặt vẫn còn tức tối miệng làm bầm nhỏ)* Cắt như vậy mà nó cũng cắt cho được

Cô Hằng: Dạ, con biết lỗi rồi ba. Lần sau con không dám làm như vậy nữa.

Bà Tùng: Bây giờ ông rõ rồi ha. Hổng phải tui cắt mấy cái bông yêu quý của ông đâu. Thôi tui đi vô giặt đồ đây.

Cô Hằng: Con cũng vô phòng lo dọn dẹp Tết nhứt tới rồi.

Bỗng có tiếng la lớn từ phòng trong vọng ra. Trời đất quỷ thần. Áo gì mà đâu đâu thơm dầu chanh thơm lừng. Thôi chết rồi, áo của ông nhà này.

Bà Tùng: *(Bước ra cầm cái áo dí vào mũi ông Tùng rồi lớn tiếng giận dữ)* Ông giải thích tui thể nào với cái áo mùi dầu thơm của ông đây. Hồi nào tới giờ tui chưa thấy ông xức dầu thơm bao giờ. Hay là.... Hay là ông đi gặp con nhỏ nào, con bồ nhí nào. Bây giờ già rồi sanh tật chán cơm thèm phở phải không?

Vừa lúc ấy anh Dũng bước vào ông Tùng vội bước tới nói nhỏ với Dũng trong lúc bà Tùng lo lật qua lật lại ngửi ngửi cái áo.

Ông Tùng: Con nhận cái áo này là của con giùm ba, không thôi bả la lỗi rùm beng lên mà ba cũng khó yên thân với bả trong ba ngày Tết. Con làm ơn giúp ba đi.

Anh Dũng: *(Bước đến gần bà Tùng)* Má à, cái áo này là của con mà. Con và ba có cùng một kích

cỡ nên mặc cùng một size nên má lộn rồi đó.

Bà Tùng: Cái gì. Con nói cái gì. Cái áo đầy mùi dầu thơm đàn bà này là của con à. Con bây giờ thật là hư đồn quá rồi. Vợ con mà biết được là nó xé xác con.

Vừa lúc đó cô Hằng vừa bước ra nghe bà má chồng nói liền tru tréo lên.

Cô Hằng: Anh... Anh... Anh... có tui rồi mà anh còn dám lén lút đi ngang về tắt với con nào. Con nào mà dám cả gan quyến rũ anh phá cái hạnh phúc gia đình này. Con nào. Con nào anh phải nói cho tui biết để tui coi nó đẹp, nó có bùa ngãi gì mà nó quyến rũ

Anh Dũng: Em à! Khổ quá, anh đâu có dám mè� mớ gì đâu. Anh... Anh... Khổ quá. Làm sao anh nói được đây.

Cô Hằng: A, anh khó nói phải không? Có phải con Tuyết thư ký trong sở anh không? Cái con nhỏ ồm nhom như cây tằm có tướng đi ông ẹo nói chuyện ngọt sớt đó không? Phải rồi, đàn ông chết mê chết mệt vì lời ngon tiếng ngọt mà; tui làm sao mà so sánh được với người đẹp Tuyết của anh. Phải không? Phải không?

Anh Dũng: Trời ơi khổ quá. Không phải như vậy. Ý anh... Ý anh muốn nói là cái áo này là của ba; anh chỉ nhận giùm ba thôi. Em đừng có ghen bóng ghen gió như vậy nữa.

Bà Tùng: A, thì ra cha con ông toa rập để qua mắt tui. Giỏi quá ha. Cha có có mè� con gánh giùm; rồi con có bồ thì nhờ cha đỡ giùm. Tui phải làm chuyện này cho ra lẽ mới được. Tức quá mà.

Ông Tùng: *(Tức giận)* Bà có im đi không. Mẹ con bà chỉ được cái ghen tuông là giỏi không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao. Cái áo đó là của tui đó. Mấy ngày trước anh sui mời tui sang nhà nhậu với anh Năm y tá. Khi tôi mặc áo vô rồi mới biết là cái áo đã dơ, hơi có mùi; đã lỡ mặc rồi nên tôi tìm cái gì thơm thơm xịt vô rồi phải đi liền vì trễ giờ mấy

ảnh đợi. Hồi nãy bà hỏi tui lính quỳnh quá nên tui quên, thời may gặp thằng Dũng bước vô nên tui nhờ nó nhận đại giùm bây giờ mới nhớ ra. Cái mùi dầu thơm này là cái chai dầu thơm trong phòng bà đó. Ghen quá rồi nên không nhớ mùi thơm là của chai dầu thơm mình. Hồng biết mắc cỡ.

Bà Tùng cầm cái áo ngửi qua ngửi lại, lật qua lại rồi đưa lên cao tìm dấu son.

Nói nhỏ. Sao hồng thấy vết son vậy cà.

Bà Tùng: (Ngửi ngửi cái áo thêm nữa) Ờ phải rồi. Mùi dầu thơm này của tui mà. Sao hồi nãy mình hồng nhận ra.

Ông Tùng: Ghen quá rồi mờ mắt mờ mũi mà nhận ra được cái gì. Người ta nói đàn bà ghen thì Trời có sập thì cũng ghen mà.

Bà Tùng: Tui xin lỗi ông. Ông hồi nào đến giờ có xúc dầu thơm dầu chanh gì đâu rồi tự nhiên cái áo có mùi dầu thơm thì hỏi sao tui không nghi cho được.

Cô Hằng: Má không xem đi xét lại cho kỹ; má la hoảng lên làm con cũng tức ghen lên. Anh Dũng, cho em xin lỗi. Má cầm trên tay tang chứng rành rành, rồi anh nhận cái áo đó là của anh nữa làm sao em không ghen cho được.

Bà Tùng: A, bây giờ mọi người trong nhà này xúm nhau đổ lỗi cho tui phải không. Con Hằng nữa. Làm như con không có lỗi gì hết; vậy chớ hồi nãy ai bỏ xấp hồ sơ của thằng Dũng vô thùng rác rồi nhờ má nhận giùm.

Cô Hằng: Má không xem đi xét lại cho kỹ; má la hoảng lên làm con cũng tức ghen lên. Anh Dũng, cho em xin lỗi. Má cầm trên tay tang chứng rành rành, rồi anh nhận cái áo đó là của anh nữa làm sao em không ghen cho được.

Bà Tùng: A, bây giờ mọi người trong nhà này xúm nhau đổ lỗi cho tui phải không. Con Hằng nữa. Làm như con không có lỗi gì hết; vậy chớ hồi nãy ai bỏ xấp hồ sơ của thằng Dũng vô thùng rác



rồi nhờ má nhận giùm.

Cô Hằng: Thì má cắt bông hồng sau vườn của ba con cũng nhận giùm cho má đó.

Ông Tùng: Thôi hai người im hết cho tui nhờ. Tết nhứt rồi cái lầy um sùm hồng sợ người ta cười. Bỏ qua hết. Bỏ qua hết. Bây giờ mọi người xúm nhau dọn dẹp, trang trí nhà cửa sửa soạn ăn Tết. Bà và con Hằng sửa soạn bữa cơm chiều ngon lành cho tui với thằng Dũng coi. Mà phải có rượu nữa đó.

Anh Dũng & cô Hằng: Hoan hô ba.

Cô Hằng: Con và má sẽ chuẩn bị cho ba và anh Dũng bữa cơm chiều thật thịnh soạn.

(*Day sang bà Tùng*) Má đừng giận con nha má. Thứ Bảy này má con mình đi shopping, con không quên mua món quà mà con đã hứa với má đâu.

Ông Tùng & anh Dũng: (*Cùng nói*) Cũng lại shopping nữa!!!

oOo

Cà Phê

MÔI THƠM



*Café Vĩnh Long chiều nghe chim hót
Tháng ba nắng trải lụa phơi giòn
Hương áo em mùi café nhỏ giọt
Giọng miền Nam ngọt lịm môi hồng*

*Tóc em dài chảy giòng suối mát
Anh giăng mơ bắt được lòng mình
Dáng em hiền nai vàng ngơ ngác
Tình cái lương hay nợ nhân duyên?*

*Lời tâm tình mùi câu vọng cổ
Ru ngủ cung gọi chuyện tình ta
Hoa Hoàng hậu thả từng râu chuỗi
Treo hồn anh từ buổi xa nhà*

*Môi má ửng, mùa em chín bói
Mắt reo vui trao gửi nụ cười
Tha thiết quá như từng đón đợi
Bên bờ sông em Vĩnh Long ơi!*

*Chiều nhan sắc ướp hương con gái
Nhiều hồn anh, gợn sóng lòng ai?
Ừ! Mai một hay là mãi mãi
Café môi thơm kết nụ tình dài*

Phạm Tương Như

Cảm tác

*Có tiếng chim hót, nghe chiều dễ thương
Dạ, tháng ba đỏ anh, nắng vàng vương
Áo em hoa vàng, chắc anh còn nhớ?
Đồng tiền duyên, ngày ngát môi cười*

*Có hoàng hôn hồng lên má, lên môi
Sóng Tiền giang lấp lánh tím hoa trôi
Giọt đắng nhẹ rơi, tay người tóc nhớ
Hương nồng ơi, tình mãi cái lương rồi*

*Café.com chiều Vĩnh Long xanh
Nhan sắc chín muồi, nụ cười vây quanh
Dạ, mai một anh về em vẫn đợi
Và tóc đã dài theo nợ nhân duyên*

Bùi Xuân Mai

*Có phải em là tia nắng mai
Ướt hồn thơ thao thức canh dài
Có phải tóc em như giòng chảy
Ngọt ngào cho những áng thơ bay*

*Có phải nụ cười em rất tươi
Nhiều hồn anh dậy sóng ân tình
Dạ nhé! Mai về trên đất Vĩnh
Vui buồn mãi nhớ dáng em xinh*

Liên Anh

*Xuân vẫn Mai vàng cảnh đón đợi
Tương tư này Như gửi về đâu?
Liên tưởng tóc rối bông sợi sợi
Anh nhớ em duyên tự thuở nào!*

Phạm Tương Như

Niềm Vui

Tao Ngộ

Songthy



Gửi Phụng

Hôm nay thời tiết bên ngoài trở lạnh vì trời đã lập Đông. Vân An ngồi chờ ở phi trường để đón hai đứa con từ Việt Nam sang. Trong khu chờ đợi hành khách đến, người người dứng về bồn chồn nao nức. Riêng nàng thấp thòm đứng ngồi không yên. Thỉnh thoảng đến ghé mắt vào màn ảnh xem lịch trình các chuyến bay có gì thay đổi không. Hôm nay là ngày nàng mong chờ từ lâu để gia đình đoàn tụ sau những tháng năm dài xa cách.

Thấm thoát đã hơn năm năm nàng lưu lạc trên xứ người. Ngày rời quê hương trong tâm trạng rã rời của một góa phụ. Chồng nàng đã qua đời vì bệnh tim. Sau khi chồng nàng mất, mấy đứa em bên Mỹ muốn nàng sang đây để chị em có nhau và để nàng quên kỷ niệm đau buồn. Nàng do dự mãi, phần vì hai con, phần vì kỷ niệm của những năm tháng chẵn gối như còn dư hương mỗi sáng, trưa, chiều, tối. Cuối cùng nàng quyết định phải đi để lo tương lai cho hai con. Giấy tờ và thủ tục được hoàn tất nhờ các em tận tình lo liệu và một phần nhờ lý lịch của chồng nàng nên được dễ dàng chấp thuận ở phía Hoa Kỳ. Chồng nàng là một chiến binh trong quân lực VNCH đã hy sinh một phần thân thể mình cho Tự Do mà anh và hàng hàng, lớp lớp chiến hữu đã chiến đấu để bảo vệ quê hương. Nàng rất hãnh diện về chồng và thường kể cho hai con nghe về cuộc đời binh nghiệp của cha chúng. Nhưng nàng và các con đã không có được cuộc sống thuận lợi trên phần đất mà chồng và cha mình đã hy sinh. Nàng không xin được việc làm vì lý lịch của chồng, nên phải sống nương tựa vào cơ sở làm ăn của người bà con. Hai đứa con thì bị đủ điều khó dễ từ khi đi học, cho đến khi đi làm, vì lý lịch của cha. Chúng tuy học rất giỏi, làm việc rất siêng năng, cần mẫn nhưng khi được đề bạt để thăng ngạch trật thì hồ sơ được gửi về tận quê cha ở cách xa chỗ làm việc của chúng hàng năm, sáu trăm cây số để điều tra. Và kết quả lý do bị khước từ vì cha là lính “Ngụy”. Nàng an ủi hai con, nhưng chúng hiểu và chấp nhận vì luôn tự hào về Ba là người lính VNCH.

Ngày rời quê hương, trên chuyến xe từ miền Tây lên Sài Gòn, bao nhiêu cây số đường là bấy nhiêu kỷ niệm Vân An phải bỏ lại quê nhà. Con dồ Mỹ Thuận xinh xịch đưa nàng qua sông Tiền Giang. Con sông thân yêu đã lưu giữ bao nhiêu kỷ niệm của nàng và Quốc Thái, người chồng quá cố, vì biết bao nhiêu lần hai vợ chồng đi lại giữa hai quê. Vì Thái là phế binh, nên mỗi lần qua dồ xuống bắc rất ư là khó khăn vì sàn chiếc bắc long chong, đã nhiều lần làm Thái sắp ngã khi chiếc nặng mất điểm tựa. Bao nhiêu lần Vân An đi lại trên đường này mà giờ đây nàng mới thấy những hình ảnh, cảnh sắc, sinh hoạt trên đường sao quá thân thương. Các mái nhà san sát bên đường, con kinh nhỏ có những chiếc

xuông con xuôi ngược. Những cái bầy gió để bắt cá treo lơ lửng trên các chiếc cầu khỉ. Lá gòn để làm nhang, lúa thóc sau vụ mùa, phơi ngay trên đường xe chạy. Những hình ảnh đặc thù này chỉ có ở quê hương Miền Tây của nàng thôi. Các người bạn đưa tiễn mắt đờm buồn, khi chia tay nói là nàng có phước. Thật vậy không? Phước phần có còn sót lại chút gì cho nàng không, khi Thái đã bỏ nàng mà đi? Đêm đêm nàng tự hỏi, Thượng Đế có thấu cho thân phận con chăng? Trong đám đông qua lại, trò chuyện, cười đùa kia tại sao không có Thái? Tại sao vận số không phải là một người trong đám đông kia, mà là chồng nàng, khi mà Thái là tất cả của đời mình? Những đau khổ dần dà vơi đi, nhưng nỗi cô đơn vẫn gặm nhấm nàng đêm đêm. Rồi đây nơi xứ người, khi Xuân đi, Hạ đến, Thu qua, Đông tàn, đời nàng sẽ ra sao? Bao nhiêu câu hỏi, không có câu trả lời. Càng thấy lòng dần vật vui buồn lẫn lộn khi Vân An ngồi gọn trong phi cơ. Phi đạo chạy dài như tương lai trước mặt. Cuối phi đạo kia, việc gì đang chờ đón. Không trung bao la, việc gì sẽ xảy ra khi phi cơ hạ cánh ở miền đất lạ. Nàng được nhắc bổng lên cao khi phi cơ cất cánh, từng đám mây bên dưới như những mớ bông gòn lơ lửng đưa nàng đi về miền đất hứa.

Nàng lần tay vào túi mân mê tấm thẻ bài của chồng. Nàng đưa lên môi hôn rồi áp tấm thẻ bài vào ngực, như ngày nào nàng áp chiếc khăn tay vào lòng khi nàng gặp Thái lần đầu nơi bệnh viện. Tấm thẻ bài này là chút kỷ vật của người chồng quá cố, là hành trang cho cuộc hành trình về vùng đất Tự Do. Nàng buộc miệng “Thái ơi! Phò hộ cho em nơi xứ người và các con còn ở lại quê nhà”.

Quê hương nàng nhỏ dần bên dưới. Thành phố Sài Gòn rộng lớn bao nhiêu mà nay chỉ còn là một điểm nhỏ dưới chân trời. Nàng thấy nghèn nghẹn, hai hàng nước mắt làm ướt má nàng tự bao giờ. Nghe như có tiếng nói của Thái văng vẳng bên tai những lời khuyên khích, khuyên nhủ đáp lời cầu nguyện của nàng. Bao nhiêu kỷ niệm về mối tình thật đẹp của nàng và chồng lần lượt hiện về như khúc phim xưa cũ được trình chiếu...

Ngày đó,

Cô giáo cho biết Vân An và một số các bạn học cùng lớp được chọn để đi thăm các thương binh hiện đang điều trị tại bệnh viện tinh lý vào cuối tuần sau. Một số các học sinh viết thư cho các anh chiến sĩ ngoài tiền tuyến. Các nữ sinh thêu khăn tay để tặng các thương bệnh binh đang điều trị. Trong thời kỳ hoa mộng của tuổi thơ, Vân An mong sự đóng góp nhỏ nhoi của mình xoa dịu phần nào những đau khổ mà các anh đã hy sinh cho hậu phương được an bình. Chiến tranh càng khốc liệt thì bệnh viện càng đông thương binh. Chương trình ủy lạo chiến sĩ, thăm viếng các thương binh nhu cầu vì đó mà gia tăng. Đêm đêm Vân An nghe chương trình Dạ Lan, tiếng nói của em gái hậu phương gọi các anh ngoài tiền tuyến. Nàng tưởng như chính mình đêm đêm đem giọng nói ngọt ngào để an ủi các anh chiến sĩ cầm súng gìn giữ quê hương, từ thành thị đến thôn quê, đến các tiền đồn đèo heo hút gió hay các căn cứ nơi biên phòng.



Hôm nay, Vân An cảm thấy rất nôn nóng trong lòng nên khi vừa về đến nhà là nàng lảng xảng đi tìm chọn mẫu thêu, dùng viết chì đồ vào mấy tấm lụa làm khăn mouchoir. Đêm đêm, sau khi làm bài vở xong, mở radio nghe chương trình Dạ Lan trên đài Quân đội rồi nàng thêu các chiếc khăn tay. Nàng rất hài lòng, ngắm nghía các chiếc khăn tay đã được thêu xong. Nàng thật vui vì nghĩ là các anh chiến binh sẽ thích lắm khi nhận món quà này của mình, và đêm nay nàng cảm thấy tâm hồn rất bình an và chìm trong giấc mơ thật đẹp.

Vân An và các bạn được các anh thương binh vui vẻ chờ đón. Nàng lo lắng, ôm ghì hộp quà chứa ba chiếc khăn tay trước ngực. Nàng nghĩ trong đầu những câu thăm hỏi. Bước chân nàng như ngập ngừng khi gần đến bên giường của người chiến sĩ được nàng ủy lạo. Nàng tự giới thiệu và lý nhí mấy câu chào hỏi. Anh thương binh trông còn rất trẻ. Nửa phần người phía dưới được phủ lớp drap trắng bệnh viện. Cặp mắt anh như có sức thu hút khi trò chuyện cùng Vân An. Lối nói chuyện duyên dáng, tự nhiên. Sắc mặt anh có vẻ mệt mỏi, nhưng khi anh trò chuyện thì hầu như tan biến. Được biết quê anh ở thật xa nơi đây. Quê anh có cát trắng, có hàng dương liễu chạy dài bên bờ đại dương và là thắng cảnh của quê hương mình. Anh xa nhà từ ngày ra trường và chưa lần nào về thăm. Mắt anh như xa xăm khi nói về miền quê hương cát trắng, và ánh mắt thật tha thiết khi hát nhỏ nhỏ:

*“Nha trang, là miền quê hương cát trắng,
trông lên xanh len màu trời,
nhìn ngoài nước thẳm xa khơi...
Nha trang, hòa mình vương vương khắp lối
đêm đêm trăng thanh rạng ngời
ngày ngày nắng ấm xinh tươi...”*
(**Nha Trang - Minh Kỳ**)

Tiếng ca trầm ấm, ngân nga nhẹ nhàng. Vân An cảm thấy ngây ngất như nghe tiếng đàn Hạ uy cảm thánh thót trong gió, hòa theo từng cơn sóng đùa vào bờ.

Nàng khen anh hát hay!
Anh khen nàng thêu khăn đẹp!

Sao thời gian qua đi mau quá! Mới đó mà đã hết giờ ủy lạo. Vân An từ giã người thương binh trẻ tuổi hào hoa. Người thương binh bịn rịn, vì không biết có cơ duyên nào gặp lại. Bằng hai tay, anh đưa chiếc khăn tay lên môi như nói lên lời từ biệt.

- Chào chú! Chúc chú chóng được bình phục.

Ôi, đôi mắt đó, tuy cam nín nhưng như nói thật nhiều. Khuôn mặt, giọng nói trầm ấm đó như theo đuổi nàng suốt đường về.

Có phải đây là duyên số. Sau này Vân An được biết Thái bị tàn phế vì anh đã để lại một phần thân thể của anh khi chiến đấu cho quê hương. Anh cho biết dù tàn phế nhưng tin mình sẽ khắc phục mọi trở ngại. Sau biến cố trọng đại tháng 4-75, anh bị tổng ra khỏi bệnh viện mặc dù cơ thể chưa hoàn toàn bình phục. Tình thương nàng dành cho Thái ngày càng tăng khi biết anh lâm vào hoàn cảnh bị thương cùng vận nước. Vân An thường nghe người thương binh trẻ tuổi tâm sự về cuộc sống của chàng. Đến một hôm Thái ngỏ lời yêu nàng và xin cầu hôn. Lòng thương người và tình thương nàng dành cho anh đã khiến nàng chấp nhận lời cầu hôn, dù nàng chưa yêu, và dù nàng bị nhiều sự cản ngăn từ gia đình và bè bạn. Khi chấp nhận lời cầu hôn, nàng nghĩ mình là cái phao để giúp chàng qua cơn hoạn nạn, là chiếc nạng gỗ để chàng đi đứng được bình thường, là hoa hướng dương để chàng thấy con đường trước mặt ánh sáng chan hòa, là bạn đồng hành để cùng chàng chia sẻ buồn vui trong cuộc sống... nàng rất hạnh phúc, và hai đứa con, một trai một gái, là kết quả của tình yêu mặn nồng. Nàng xa cha mẹ, bè bạn thân thương để nhận quê hương chàng làm quê hương mình. Cuộc sống thật nhiều khó khăn vào buổi giao thời, và càng khó khăn hơn khi chàng là người phế binh bại trận. Dù vậy chàng rất năng động. Chu toàn mọi việc dù khiếm khuyết về thể chất. Chàng là biểu tượng cho sự kiên trì, là người chồng tốt, người cha gương mẫu. Nhưng gia cảnh nàng ngày càng suy sụp, có lúc không đủ gạo, phải ăn khoai mì để sống, dù vậy gia đình vẫn hạnh phúc. Thời gian sau này, khi muốn dẫn hai con về thăm quê nhà vào mỗi dịp Tết, nàng phải chần nuôi gà, heo để bán và chắt chiu từng đồng mới đủ tiền cho mỗi chuyến đi. Bao nhiêu cay đắng nhọc nhằn đã cướp đi mạng sống của anh ra khỏi đời nàng. Cay nghiệt thay! Những hình ảnh của ký ức làm lòng nàng thêm tê tái.

Quá khứ dù nhiều nỗi u buồn, nhưng với tình yêu của chồng, đã giúp nàng vượt qua những nỗi khó khăn khi Thái vĩnh viễn ra đi.

Tương lai thì tùy thuộc vào sự thành công của hai con nơi xứ người, mà đêm đêm nàng luôn cầu nguyện.

Còn hiện tại là sự sum họp nàng hằng mong đợi, vì nàng đã bỏ rất nhiều công sức để có được ngày hôm nay...



Phi cơ hạ cánh đúng giờ dự định. Vân An hồi hộp đợi chờ. Hành khách người người hớn hờ quên đi mệt mỏi sau cuộc hành trình dài. Tiếng chào đón với nhiều ngôn ngữ khác nhau, những cái siết tay, những nụ hôn, những vòng tay ôm thật chân tình... Bỗng mắt Vân An sáng lên khi bắt gặp vóc dáng thân thương của hai con lần trong đám hành khách.

- Mẹ!
- Con!

Nàng ôm chầm hai con như sợ chúng vượt mắt khỏi tầm tay. Nàng đưa tay ra đón hũ tro đựng hài cốt chồng, mà hai con đã rước từ chùa ở Việt Nam mang sang đây theo lời mẹ dặn. Gia đình đoàn tụ là ước nguyện bấy lâu, nay nàng được mãn nguyện. Bức ảnh chồng trên hũ tro hài cốt như tươi cười với nàng. Chính nụ cười kia là khởi điểm mối tình giữa nàng và Thái, sau lần đầu gặp gỡ trong bệnh viện hơn ba mươi năm qua. Nàng quàng tấm thẻ bài của chồng, kỷ vật mà nàng đã mang theo bên người trong suốt năm năm qua, lên hũ tro đựng hài cốt và vòng tay ôm, như ôm người chồng sẽ cùng nàng sánh vai đi hết đoạn đường còn lại của cuộc đời. Nàng cảm thấy ấm áp vô cùng mặc dầu bên ngoài trời đông giá lạnh...

Cả nhà lên xe! Tiếng hát từ CD êm đềm, “Nha trang là miền quê hương cát trắng. .” như nhắc lại buổi gặp gỡ Thái lần đầu. Nàng âu yếm vuốt ve hũ đựng hài cốt chồng với hai giòng nước mắt hạnh phúc lăn dài trên má...

oOo

Xuân NGHÈO

*Xuân đến mà chi, Xuân hỡi Xuân?
Từ đâu nàng đến cảnh trăm luân
Vui chi con trẻ ba ngày Tết!!!
Xuân đến mà chi Xuân gọi Xuân?*

*Xuân đến, Xuân đi, Xuân đến chi?
Đến rồi không ở - sao lại đi?
Thế gian nô nức mừng Xuân đến
Đến đi, đi đến hưởng Xuân thì!!!*

*Đón Xuân sao chẳng thấy Xuân đâu?
“Ùn tắc” cho nên phải kẹt cầu
Tựa cửa chờ Xuân suốt canh thâu
Đợi mãi chưa về Xuân ở đâu?*

*Leo lét đèn chong, một ngọn dầu
Bánh, kẹo, hương, hoa, ngũ quả đâu?
Bàn thờ trống vắng, Xuân không đến...
Ông, Bà hội ngộ có sao đâu... !!!*

*Xuân đã đến rồi cơn gió lạnh
Luôn qua song cửa, chiếu chiếu manh
Nhà rách, cơ hàn con với mẹ
Muối dưa đồ dọ bát cơm lành*

Hoàng Nguyên





Rượu Xuân

Uống trên môi
rượu Xuân tình
Ngắm em mắt biếc
ngỡ mình mộng du
Nửa vời say
nửa sa mù
Hoa yêu mãi nở
thiên thu tình về

Rót đầy môi
những hẹn thề
Niềm vui trước mặt
diên mê ngất đời
Van em
nhan sắc tuyệt vời
Rượu xuân say, tỉnh
chơi với bốn mùa

Phạm Tương Như

Designed by Songethy

PHỦ GIA ĐỊNH CÔNG CUỘC MỞ CÕI VỀ PHƯƠNG NAM VÀ NÉT VĂN HÓA ĐẶC THÙ NAM KỲ

Nguyễn Minh Triết



Gia-Định, một địa danh kỳ cựu nhất của vùng đất phương Nam đã bị xóa tên trên bản đồ địa lý Việt Nam kể từ khi miền Nam tự do bị sáp nhập vào với miền Bắc Công sản. Theo giòng lịch sử vùng đất này đã mang nhiều tên khác nhau như: Phiên trấn dinh, Phiên An trấn, Gia Định phủ, Gia Định trấn, Gia Định thành và cuối cùng là Gia Định tỉnh trước khi bị xóa tên. Theo Đại Nam nhất thống chí của Quốc sử quán triều Nguyễn, vào năm 1698 chúa Nguyễn Phúc Chu đã cho lập Phủ Gia Định, tên gọi đầu tiên chỉ chung cả vùng đất mới ở phương Nam vừa được dân quân ta khai khẩn. Tên “Gia Định” được đặt là hàm ý nói vùng đất đã được sắp xếp an ổn vững vàng tốt đẹp rồi.

Đến năm 1790 sau khi xây xong thành Bát Quái (trong địa phận Quận I ngày nay) phủ Gia Định được gọi là Gia Định kinh vì được coi là kinh đô của Nguyễn Ánh chống quân Tây Sơn. Sau khi thống nhất đất nước, năm 1802, vua Gia Long cho lập kinh đô ở Huế, nên đổi Gia Định kinh lại là Gia Định trấn. Đến năm 1808, nhà vua chia nước làm ba khu vực hành chánh lớn gồm khu vực miền Trung là Kinh Thành, khu vực phía ngoài là Bắc Thành gồm vùng đất từ Thuận Hóa trở ra bắc và khu vực phía trong là Gia Định Thành gồm vùng đất từ Bình Thuận trở vào. Bắc Thành và Gia Định Thành là hai cơ quan hành chánh cấp cao, thay mặt Hoàng đế quản trị các trấn trực thuộc. Tổng trấn Gia Định Thành là Tả Quân Lê Văn Duyệt. Gia Định thành gồm năm trấn là Phiên An, Biên Hoà, Định Tường, Vĩnh Thanh, Hà Tiên.

Năm 1832, Lê Văn Duyệt tạ thế; vua Minh Mạng bãi bỏ chức Tổng trấn, giải tán Gia Định Thành, đổi trấn thành tỉnh, và 5 trấn của Gia Định Thành được chia ra thành 6 tỉnh là Biên Hoà, Phiên An, Định Tường, Vĩnh Long, An Giang, và Hà Tiên. Đến năm 1835, tỉnh Phiên An đổi tên thành tỉnh Gia Định Theo một số sử gia thì chữ đầu của tên 6 tỉnh này được lấy ra từ câu thơ “Gia Biên Vĩnh Định An Hà” có nghĩa là ra roi an định non sông lâu dài và tên từng tỉnh cũng có ý nghĩa như sau:

GIA - Gia Định - Định xong tốt đẹp
BIÊN - Biên Hòa - Vui hòa nơi biên thùy
VĨNH - Vĩnh Long - Hưng thịnh vĩnh viễn
ĐỊNH - Định Tường - Điềm lành ổn định
AN - An Giang - Non sông an vui
HÀ - Hà Tiên - Sông có tiên xuất hiện.

Song song với việc phân chia Gia Định Thành, vua Minh Mạng cũng đổi tên gọi ba khu vực hành chánh lớn của đất nước thành Bắc Kỳ, Trung Kỳ và Nam Kỳ với ý nghĩa “Kỳ” là một cõi, một vùng đất rộng lớn. Nam Kỳ gồm có sáu tỉnh nên tên gọi “Nam Kỳ Lục tỉnh” hình thành từ đây và theo thời gian tên gọi đó đã trở thành một tên gọi đầy ấn tượng hằn sâu trong lòng mọi người dân Việt, đặc biệt là người dân Việt miền Đồng Nai, Cửu Long trù phú.(*)

Nhưng đến năm 1867, thực dân Pháp đánh chiếm Nam Kỳ, và vì không chịu đựng nổi trước sức mạnh quân sự của thực dân Pháp nên sứ thần Phan Thanh Giản do lệnh của triều đình đã lần lượt ký nhượng

cho quân Pháp 3 tỉnh miền đông là Biên Hòa, Gia Định, Định Tường rồi tiếp theo là 3 tỉnh miền tây là Vĩnh Long, An Giang, Hà Tiên.

Sau khi chiếm toàn bộ Nam kỳ, Pháp chỉ giữ lại tên gọi chung này, nhưng xoá bỏ cách phân chia hành chánh của triều Nguyễn. Thay vào đó Pháp phân chia và tổ chức “Nam Kỳ Lục tỉnh” lại thành nhiều tỉnh nhỏ. Gia Định được chia ra thành 5 tỉnh nhỏ là Gia Định, Chợ Lớn, Tân An, Tây Ninh, Gò Công. Biên Hoà chia thành 4 tỉnh là Biên Hoà, Bà Rịa, Thủ Dầu Một, Vũng Tàu (Cap Saint Jacques). Định Tường đổi thành Mỹ Tho. Vĩnh Long chia thành 3 tỉnh là Vĩnh Long, Bến Tre, Trà Vinh. An Giang chia thành 5 tỉnh là Châu Đốc, Long Xuyên, Sa Đéc, Sóc Trăng, Cần Thơ. Hà Tiên chia thành 3 tỉnh là Hà Tiên, Rạch Giá, Bạc Liêu. Như vậy dưới thời Pháp thuộc sau nhiều biến đổi, đến năm 1899 “Nam kỳ lục tỉnh” trở thành Nam Kỳ 21 tỉnh. Để dễ nhớ, tên đầu của mỗi tỉnh được ghép thành bài vè như sau:

Gia Châu Hà - Rạch Trà Sa - Bến Long Tân - Sóc Thủ Tây - Biên Mỹ Bà - Chợ Vĩnh Gò - Cần Bạc Cáp.

Trong suốt hơn 270 năm tồn tại từ 1698 đến khi bị xóa tên, địa danh GIA ĐỊNH đã được tuân tữ dùng để chỉ cả vùng đất mới rộng lớn từ tỉnh Bình Thuận đến tận mũi Cà mau rồi thu hẹp dần thành địa danh của một tỉnh. Tùy theo thời đại và các biến cố lịch sử diện tích có thay đổi nhưng địa danh Gia Định luôn luôn hàm chứa cả một lịch sử oai hùng của dân tộc trong công cuộc mở cõi về phương nam trừ phú và công cuộc chiến đấu oai hùng chống ngoại xâm. Trên bình diện lịch sử nếu Thăng Long là linh hồn của đất Bắc, Thuận Hóa là trái tim của miền Trung, thì Gia Định chánh là biểu tượng của miền Nam.

(*) Mặc dầu sau này Nam Kỳ không còn 6 tỉnh nữa mà được chia thành nhiều tỉnh hơn, người dân vẫn quen gọi Nam Kỳ là Lục Tỉnh. Tuy nhiên, sau này nói đi Lục Tỉnh lại có nghĩa là đi về miền Tây chứ không phải miền Đông, mặc dầu tên khởi Lục Tỉnh gồm luôn cả miền Đông.

Vùng đất miền Nam được gọi là phủ Gia Định hay Gia Định Thành này nguyên là đất của Chân Lạp nhưng từ nhiều năm trước rất đông người dân Việt ở Đàng Trong đã bỏ dải đất miền Trung khắc nghiệt để vào khai hoang, khẩn đất làm ruộng mà

không gặp một sự cản trở nào. Vì vậy dân Việt càng ngày càng đổ xô vào vùng đất mới để sinh sống làm ăn. Đến năm 1623, chúa Nguyễn Phúc Nguyên nhân việc gả công chúa Ngọc Vạn cho vua Chân Lạp là Chey Chetta II, đã hỏi mượn vùng đất Prei Nokor và Kas Krobei (tức vùng Sài Gòn ngày nay) của Chân Lạp để đặt các trạm thu thuế các lưu dân Việt đang sinh sống xung quanh vùng đất ở Sài Gòn, Đồng Nai, và Bà Rịa. Đây là vùng rừng rậm hoang vắng nhưng cũng là địa điểm qua lại và nghỉ ngơi của thương nhân Việt Nam đi Cao Miên và Xiêm La. Chẳng bao lâu, người Việt bắt đầu tập trung sinh sống xung quanh hai đồn này và dần dần biến hai đồn thu thuế trở thành trung tâm của khu thị tứ trên bến dưới thuyền, công nghiệp phát triển và thương nghiệp sầm uất.

Năm 1658, vua nước Chân Lạp mất, nội bộ nước Chân Lạp lục đục vì tranh giành ngôi. Chúa Nguyễn Phúc Tần đã giúp một hoàng thân Chân Lạp là Batom Reachea lên làm vua, đề đền ơn vị vua mới của Chân Lạp đã ký hiệp ước triều cống chúa Nguyễn hàng năm và cho phép người Việt được làm chủ vùng đất đã khai hoang ở vùng Sài Gòn, Đồng Nai, và Bà Rịa. Tại khu vực này lưu dân Việt sinh sống ngày càng đông, nhiều khu thị tứ mới được hình thành, nhứt là sau khi Công chúa Ngọc Vạn trở thành Hoàng Hậu Chân Lạp thì lưu dân Việt càng được dễ dãi trong việc di dân lập nghiệp ở vùng đất hoang vu này. Để bảo vệ dân và tăng cường tài nguyên cho ngân sách chiến tranh với chúa Trịnh ở Đàng Ngoài, chúa Nguyễn đã phải cử vào nhiều đội quân mạnh để giữ gìn an ninh cũng như đặt các quan cai trị và các trạm thu thuế ở khắp các nơi có lưu dân người Việt sinh sống.

Năm 1679 các quan nhà Minh gồm Dương Ngạn Địch và phó tướng Hoàng Tiến là Tổng binh Trần thủ đất Long môn ở Quảng Tây, Trần Thượng Xuyên và phó tướng Trần An Bình là tổng binh các châu Cao, Lô, Liêm ở Quảng Đông không chịu làm tôi nhà Thanh, đem 3000 người cùng 50 chiếc thuyền sang xin ở làm dân Đại Việt. Chúa Nguyễn Phúc Tần nhân muốn khai khẩn đất Chân Lạp, bèn cho vào ở vùng phủ Gia Định. Những người này chia nhau ở đất Đồng Nai, Biên Hòa, Mỹ Tho cày ruộng, làm nhà, lập ra phường phố, vùng này sau đó

trở nên trù phú và có nhiều tay buôn người phương Tây, Nhật Bản, Ấn Độ đến buôn bán khá đông.

Để kiểm soát chương trình di dân mở cõi, năm 1698 Lễ Thành Hầu Nguyễn Hữu Cảnh được chúa Nguyễn Phúc Chu cử vào kinh lý miền Nam, và thấy nơi đây đất đai đã mở mang rất nhiều và đông đảo cư dân đang sinh sống làm ăn sung túc. Trước tình trạng lưu dân tự khẩn hoang lập ấp không có kiểm soát này, Nguyễn Hữu Cảnh cho lập phủ Gia Định gồm hai huyện là huyện Phước Long (vùng Biên Hòa, Bà Rịa) và huyện Tân Bình (tức Sài Gòn là khu vực khoảng từ từ sông Sài Gòn đến sông Vàm Cỏ Đông) để quản trị vùng đất đã phát triển về phương Nam này. Đây là lần đầu tiên người Việt chánh thức đặt nền hành chánh cai trị trên các vùng đất mới có người Việt định cư.

Đến năm 1708 vùng đất phủ Gia Định được mở rộng xuống tận Hà Tiên do việc Mạc Cửu đem vùng đất mới khai phá được gồm Hà Tiên, Rạch Giá, Phú Quốc dâng cho chúa Nguyễn Phúc Chu để xin che chở trước nạn thường xuyên cướp phá của quân Xiêm La. Mạc Cửu nguyên là một người gốc Quảng Đông, khi nhà Thanh cướp ngôi nhà Minh đã cùng gia quyến bỏ sang Chân Lạp năm 1680. Tại đây ông cho khai khẩn và cai quản 7 xã gồm toàn lưu dân. Chúa Nguyễn bèn đặt tên cho vùng đất này là Trấn Hà Tiên và phong cho Mạc Cửu làm chức Tổng binh, cai quản đất Hà Tiên. Khi Mạc Cửu mất, con là Mạc Thiên Tứ được phong chức Đô đốc và được tiếp tục cai quản vùng Hà Tiên. Mạc Thiên Tứ đắp thành, xây lũy, mở chợ, làm đường và đưa người về dạy Nho học để khai hóa dân trong vùng đất Hà Tiên. Đồng thời Mạc Thiên Tứ cũng mở rộng vùng đất đai kiểm soát của mình sang bán đảo Cà Mau, Bạc Liêu, Hậu Giang, Cần Thơ đưa thêm các vùng đất mới này vào trấn Hà Tiên thuộc lãnh thổ Phủ Gia Định của Chúa Nguyễn.

Song song với việc thủ đắc đất mới một cách hòa bình chúa Nguyễn thỉnh thoảng cũng mở rộng thêm biên cương phương Nam bằng chiến tranh nếu Chân Lạp tỏ ý ngăn chặn con đường Nam tiến. Năm 1732 chúa Nguyễn Phúc Chu đem quân đánh chiếm vùng đất ngày nay là Vĩnh Long, Bến Tre, rồi cho dân di đến lập nghiệp dựng lên dinh Long Hồ đặt trực thuộc phủ Gia Định.

Cũng vì lý do đó năm 1753, chúa Nguyễn Phúc Khoát biết được vua Chân Lạp là Nặc Nguyên thông đồng với chúa Trịnh ở ngoài Đàng Ngoài để chống mình bèn sai Nguyễn Cư Trinh sang đánh Nặc Nguyên. Nặc Nguyên thua phải dâng hai phủ Tầm Bôn và Lôi Lạp (nay là vùng Tân An và Gò Công) cho chúa Nguyễn để cầu hòa. Năm 1757 Nặc Nguyên mất, chú họ là Nặc Nhuận lại dâng hai phủ Trà Vinh và Ba Thắc (Sóc Trăng) cho chúa Nguyễn Phúc Khoát để xin được phong làm vua Chân Lạp. Sau đó Nặc Nhuận bị người con rể giết và cướp ngôi. Chúa Nguyễn cho quân sang bắt và giết kẻ soán ngôi rồi lập Nặc Tôn con Nặc Nhuận lên làm vua Chân Lạp. Nặc Tôn dâng đất Tầm Phong Long (vùng đất nằm giữa Sông Tiền và Sông Hậu tương ứng với Châu Đốc, Sa Đéc) để tạ ơn chúa Nguyễn.

Như vậy lãnh thổ của Phủ Gia Định đến giữa thế kỷ 18 coi như đã liền một dải từ tỉnh Bình Thuận cho đến mũi Cà Mau. Vùng đất phương Nam mà chúa Nguyễn đã chinh phục được này thật ra là vùng đất hoang phế hậu quả của sự tranh chấp liên miên giữa nhiều chủng tộc từ nhiều thế kỷ trước. Tình trạng này đã được lưu dân Việt ghi nhận khi tới đây lập nghiệp mà các câu ca dao sau đây đã nói lên tất cả sự hoang vu và đầy hiểm nguy của miền đất mới:

- *“Đồng Nai sứ sở lạ lùng
Chim kêu cũng sợ, cá vùng cũng ghê”*
- *“Chèo ghe sợ sáu ăn chươn
Xuống bụng sợ đĩa, lên rừng sợ ma”.*
- *“Rừng thiêng nước độc thú bầy
Muỗi kêu như sáo thổi, đĩa lội đầy như bánh canh”...*

Ngược dòng lịch sử vào cuối thế kỷ thứ 7, vương quốc Phù Nam một thời cực thịnh với nền văn hóa Óc Eo đi vào suy vong nên bị Chân Lạp thôn tính. Sang đầu thế kỷ thứ 8, Chân Lạp lại phân chia thành Thủy Chân Lạp và Lục Chân Lạp và đánh nhau cho đến khi Thủy Chân Lạp bị Lục Chân Lạp đô hộ. Tiếp theo trong suốt 2 thế kỷ thứ 8 và 9, vương quốc Srivijaya ở Java liên tiếp đánh vào Chân Lạp, Champa... và nhiều lần Chân Lạp đã bị trở thành thuộc quốc của vương quốc Srivijaya. Mãi đến đầu thế kỷ thứ 9, lợi dụng sự suy thoái của triều đại Salendra, một Hoàng tử Chân Lạp là Jajavarman II sống lưu vong ở Java trở về giải phóng Chân Lạp

lập nên vương triều Angkor. Vương triều này đã vươn lên mạnh mẽ và đạt cực thịnh vào thế kỷ 12 với nhiều công trình kiến trúc vĩ đại lưu truyền hậu thế như Angkor Wat, Angkor Thom... Sau khi xây dựng Angkor Wat và Angkor Thom, vương triều đi vào giai đoạn suy thoái và bị vương quốc Champa chinh phục. Sau đó, số phận của Champa cũng bị diệt vong vì bị Đại Việt lấn chiếm lần lần bằng chánh sách di dân khẩn hoang mở cõi.

Những cuộc tranh chấp liên miên đó đã khiến cho khu vực này trở thành kiệt quệ và hoang tàn. Là vùng tranh chấp giữa các thế lực nên trong những giai đoạn hưng thịnh ngắn ngủi, nó quá xa trung tâm nên không được hưởng lợi ích gì nhiều. Nhưng khi có tranh chấp, nó lại phải hứng chịu gánh nặng của chiến tranh, cướp bóc, và phải đóng góp người vật cho các trung tâm quyền lực. Kết quả là dân cư dòng dõi Phù Nam đã phiêu bạt di tản tới những vùng yên ổn hơn, khiến cho vùng đất này dần dần trở thành hoang vắng. Trên thực tế, vùng đất này chỉ thuộc về Chân Lạp trên danh nghĩa mà thôi và không có giá trị đối với các vị vua chúa Chân Lạp. Do đó khi cần họ sẵn sàng cắt đất hiến dâng cho chúa Nguyễn để đổi lấy sự trợ giúp hoặc sự an toàn chánh trị.

Vào đầu thế kỷ 17, cả một vùng miền Đông mênh mông chỉ có các bộ lạc người Mạ hay Mọi sinh sống thưa thớt trong rừng núi hoang vu đầy muôn thú ở khu vực cực Nam của miền Trung và khu vực sông Là Ngà. Các bộ lạc người Stiêng, người M'ông, người Cohô... thì sống rải rác trong khu vực Bình Phước, Phước Long, Tây Ninh nhưng về sau họ lần lượt rời bỏ địa bàn cũ để rút lui dần lên Tây Nguyên. Ở miền Tây thì có một số người Khmer sống lẻ loi trong vùng Trà Vinh, Sóc Trăng hoàn toàn cách biệt với triều đình Miên. Lợi dụng sự hoang vắng vô chủ đó người dân Việt ở Đàng Trong đã tự ý tìm vào bằng đường bộ hoặc đường biển để khai khẩn đất hoang lập nghiệp mà không bị một sự cản trở nào. Trong khi đó trước sức tấn công quân sự thường xuyên của chúa Trịnh ở Đàng Ngoài, dân Đại Việt dưới sự lãnh đạo của chúa Nguyễn ở Đàng Trong không còn cách nào khác hơn là vừa giữ đất vừa Nam tiến để mở rộng địa bàn. Vùng đất hoang vắng của Chân Lạp đã trở thành đích nhắm của các nhà hoạch định sách lược mở cõi của chúa Nguyễn song song với việc nhà



cầm quyền cũng âm thầm hỗ trợ cho chánh sách mở cõi bằng lối “dân đi trước quan quân theo sau”.

Vì vậy khi thụ đắc được một vùng đất mới do các vua Chân Lạp hiến tặng hoặc đánh chiếm được Chúa Nguyễn liền cử quan quân vào cai trị, đồng thời chiêu mộ thêm những lưu dân từ vùng Quảng Bình trở vào đem đến vùng đất mới để lập ra thôn làng và khai khẩn ruộng đất. Họ là những người xuất thân từ đủ mọi ngành nghề và thành phần xã hội đã đến vùng đất mới để khai phá đất hoang lập nghiệp. Lúc đầu đa số những người vào Nam khẩn hoang là những người nghèo khổ ít học, hoặc không có tên trong sổ bộ làng xã, liều mạng ra đi để rời bỏ cuộc sống tối tăm nghèo khó nơi quê nhà mà đất đai ngày càng chật chội vì dân số gia tăng để tìm một cuộc sống mới để thở sáng sửa hơn. Lần lần về sau những di dân có thể là quân binh và gia đình họ hàng theo các chúa Nguyễn bôn ba vào Nam tìm lập căn cứ để chống lại quân nhà Tây Sơn. Họ cũng có thể là thân nhân của các quan tướng nhà Nguyễn trấn nhậm ở Phú Gia Định sau này rồi tự nguyện ở lại lập nghiệp. Họ cũng có thể là những người khá giả ở miền Trung nhận biết cơ hội làm giàu ở phương Nam đang chờ đợi họ nên tuyển người mộ phu đưa vào Nam khai khẩn đất hoang lập thành ruộng vườn. Họ cũng có thể là những người không chịu sống khuất phục trước nạn cường quyền ác bá, muốn thoát ly những ràng buộc phong kiến để mong tìm kiếm một chân trời mới có không gian rộng mở và đỡ ngột ngạt về mặt tinh thần. Họ cũng có thể là những tù binh của chúa Trịnh bị bắt trong các trận thư hùng hay những kẻ bị khép tội lưu đày biệt xứ, vĩnh viễn không được trở về nơi quê quán ông cha nên vì lẽ sống còn đành phải ra đi vì không còn chọn lựa nào khác...

Tất cả những thành phần đó nói chung là những người có óc mạo hiểm và bản lĩnh dám chấp nhận cuộc sống đầy biến động, từ bỏ cuộc sống khép kín và tương đối an bình trong các lũy tre làng. Trong những bước đầu vào miền đất lạ như vậy, họ đã gặp phải rất nhiều thử thách cũng như nhiều cơ cực vì khi Nam Kỳ còn là đất hoang, chưa được khai phá, thiên nhiên miền đất mới này cực kỳ khắc nghiệt. Theo Sơn Nam, đất Nam Kỳ là thiên đường của cọp, sấu, rắn độc, muỗi mòng với bệnh sốt rét... Cảnh tượng thương tâm “hùm tha, sấu bắt” là chuyện xảy đến rất thường cho người đi khẩn hoang nơi vùng đất hầy còn hoang vu, trên rừng thì nhiều cọp dữ, dưới sông thì đầy cá sấu... Các đồng cỏ vàng lờm, cháy khô vào mùa nắng nhưng mưa đến là mọc nhanh, cao khỏi đầu. Tuy nhiên, nhờ sự tận lực làm việc nhiều thế hệ lưu dân nối tiếp nhau đã khai phá rừng hoang đầy thú dữ, cải tạo trũng thấp đầy sinh lầy để trồng cây và sinh sống. Nhờ vậy mà vùng đất khắc nghiệt đó sau này đã dần dần trở nên trù phú. Cho nên có thể nói những đợt lưu dân đầu tiên vào miền Nam khẩn hoang là những anh hùng không tên tuổi đã viết nên những trang sử mở cõi rất hào hùng.

Càng hào hùng hơn nữa khi bên cạnh những hoàn cảnh thiên nhiên khắc nghiệt, người lưu dân còn phải chịu nhiều cảnh tai ương do chiến tranh liên miên giữa các chúa Nguyễn và nhà Nguyễn Tây Sơn. Vùng đất từ Đồng Nai cho đến tận miền Cà Mau, U Minh trong thế kỷ 18 cứ cách quãng 5, hay 10 năm lại thành bãi chiến trường của những trận thư hùng khốc liệt giữa hai đoàn quân của Nguyễn Ánh và quân Tây Sơn, hoặc giữa quân Tây Sơn và quân Xiêm La. Cho nên trong những giai đoạn đó sinh hoạt của dân chúng nơi vùng đất mới thường hay bị xáo trộn và cuộc sống trở nên cơ cực vì phải gánh chịu các hệ lụy của chiến tranh như sưu cao, thuế nặng, trong khi làng mạc, mùa màng bị tàn phá, và dân chúng bị bắt lính, thương vong ...

Trở về với giai đoạn đầu của công cuộc khẩn hoang mở cõi, khi người lưu dân đến vùng đất mới rộng mênh mông, sông ngòi chằng chịt họ không tụ lại mà tản ra sống dọc theo những con kênh, con lộ để tiện bề làm ăn như làm ruộng hoặc lập vườn trồng cây. Và họ đã tạo ra một kiểu thôn làng mới, những thôn làng mở tức không có lũy tre bao quanh làng hay cổng làng. Ngoài đặc tính mở này của

các làng ở vùng đất mới người lưu dân còn có dịp tiếp xúc với nhiều dân tộc, nhiều văn hóa nên đã tạo cho người lưu dân một cá tính đặc biệt. Đó là có đầu óc cởi mở, thực dụng sẵn sàng tiếp thu cái mới. Nhờ thế, khi tiếp xúc với cái mới, người Nam Kỳ dễ dàng chấp nhận, bao dung, và hội nhập và câu ca dao sau đây là một trong nhiều câu ca bình dân đã thể hiện tính cách này của người Nam Kỳ:

Ra đi gặp vịt cũng lùa

Gặp duyên cũng kết, gặp chùa cũng tu

Chánh nhờ đặc tính “gặp chùa nào cũng tu” mà miền đất Nam Kỳ là vùng đất đầu tiên tiếp nhận đạo Ki-tô và cũng là nơi đã khai sáng nhiều tôn giáo mới như đạo Cao Đài, đạo Phật giáo Hòa Hảo, đạo Bửu Sơn Kỳ Hương.... Và cũng nhờ đặc tính cởi mở và sẵn sàng tiếp thu cái mới mà như nhà biên khảo Sơn Nam cho biết dân Nam kỳ đã du nhập kiểu áo Bà ba là kiểu áo của người Hoa lai Mã-lai ở đảo Penang. Kiểu áo bà ba này về sau được xem là kiểu áo đặc trưng của người dân miền Nam.

Mặc khác, nhờ đất đai phì nhiêu nên lúa gạo dư thừa, và sông rạch đầy cá tôm nên người lưu dân có cuộc sống ung dung, thoải mái và không thích tích trữ để dành. Cuộc sống đó đã tạo cho họ một tâm hồn chất phác, một cuộc sống bình dị, an nhàn, không cần nghĩ đến ngày mai và câu ca dao sau đây đã nói lên hết cái lối sống đó:

Ví dầu cầu ván đóng đinh

Cầu tre lắt lẻo gập ghình khó đi

Khó đi mượn chén ăn cơm

Mượn ly uống rượu, mượn đèn kéo chơi...

Đi đường gặp cầu gập ghình khó qua hay gặp một trở ngại giao thông thì khách có thể ghé vào nhà ai đó trong vùng tá túc ăn uống ca hát vui chơi... Điều kiện vật chất trù phú và dễ dãi đã hun đúc những người đi khẩn hoang mở cõi một tính tình rộng rãi, hiếu khách, đối đãi tử tế với người từ xa mới đến, cũng như một tâm hồn hào sảng, trọng nghĩa khinh tài, và thủy chung:

Lòng qua như sắt, nói chắc một lời

Bạc tiền chẳng trọng, chỉ trọng người tình chung..

Thêm vào đó người Nam Kỳ còn có tinh thần tự do, phóng khoáng. Vì vùng đất mới xa triều đình và các quan quân nên người lưu dân không bị kiểm soát chặt chẽ. Nhờ vậy, người lưu dân tương đối có

hiều tự do hơn. Do đất rộng và tài nguyên thiên nhiên đầy đủ, chỗ nào ở không được hay bị áp bức thì họ tìm đến một nơi khác để ở và làm ăn, không có gì ràng buộc họ được. Hoàn cảnh đặc biệt đó đã tạo nên ở người lưu dân một tánh khí phóng khoáng, không chịu ép mình vào một khuôn phép cũ nào... Vì không chịu bị áp bức nên người lưu dân với tinh thần mạo hiểm, ngang tàng có trong máu từ lúc lên đường Nam tiến nên họ cũng không dễ dàng khuất phục trước nghịch cảnh và bạo lực. Cho nên cụ Nguyễn Đình Chiểu đã cho Lục Vân Tiên giữa đường thấy chuyện bất bình đã với tay không đánh tan bọn cướp để cứu Nguyệt Nga. Tinh thần bất khuất này cũng đã thể hiện rất rõ trong các cuộc nổi dậy chống thực dân Pháp ở miền Nam sau này dù phải ở thế cô như các cuộc khởi nghĩa của Trương Công Định, Nguyễn Trung Trực, Thủ Khoa Huân....

Tóm lại, từ thế hệ này qua thế hệ khác, cuộc sống vật chất dễ dãi và tinh thần tự do phóng khoáng tại miền đất mới ở phương Nam đã tạo cho người lưu dân một nếp sống mới, một tánh tình và nhân cách mới. Đó là một tâm hồn chân thật, chất phác, với các đặc tánh như cởi mở trong giao lưu, nhạy bén với cái mới; thâm nhuần tinh thần dân chủ, bình đẳng; tràn đầy lòng nhân ái, bao dung, và hào sảng, cộng với lòng trọng nghĩa khinh tài và tánh bất khuất. Tất cả những đặc tánh đó tạo nên một tánh cách văn hóa đặc thù Nam kỳ, còn gọi là văn hóa Đồng Nai-Cửu Long, một đặc thù văn hóa vẫn tồn tại cho đến ngày nay dù bao biến động và thăng trầm của lịch sử.

Nền văn hóa đặc thù đó ngoài sự đóng góp của các thành phần lưu dân người Việt vào Nam lập nghiệp còn có sự góp phần của nhiều sắc dân khác. Đầu tiên từ thế kỷ 17 khi dân Đại Việt tiến về phương nam vào vùng đất của Chiêm Thành, nền văn hóa gốc ở đồng bằng sông Hồng đã cọ sát với nền văn hóa Chăm và đã chịu nhiều biến đổi. Cho nên khi dân Việt tảo vào sống ở vùng Đồng Nai Cửu Long, người lưu dân không thể không bị ảnh hưởng bởi nền văn hóa của các sắc dân đang sống ở đó, Đó là nền văn hóa của người Khmer, người Hoa và các dân tộc anh em khác từng sinh sống ở vùng đất này.

Tất cả họ đã trở thành một đại gia đình sống hòa

thuận, đoàn kết và đan xen với nhau ở khắp mọi nơi thuộc vùng đất phủ Gia Định. Tuy sống đan xen với nhau mà vẫn thừa nhận và tôn trọng phong tục tập quán của nhau. Về tôn giáo, các dân tộc sống chung đan xen này đều có tôn giáo khác nhau như đạo Phật, đạo Hồi, đạo Bà La Môn hay Ấn giáo. Tuy nhiên dù tôn trọng lẫn nhau nhưng do sống tiếp cận nên sự pha trộn văn hóa, phong tục tập quán là điều không thể tránh khỏi. Vì thế tiếng nói và chữ nghĩa cũng có đan xen, và câu cú, cách phát âm tiếng Việt của người miền Nam không còn chuẩn mực như tiếng Việt ở miền Bắc. Trong thực đơn hằng ngày của gia đình Việt có thêm những món mới như hủ tiếu, lẩu của người Hoa, cà ri dê, cà ri gà... của người Chăm, người Ấn. Đặc biệt về phương diện xã hội nghề đi buôn bị xem thường và đứng sau sĩ, nông và công ở xã hội gốc miền Bắc lại được dân chúng ưa chuộng ở miền đất mới:

Đạo nào vui bằng đạo đi buôn

Xuống biển lên nguồn, gạo chợ nước sông...

Mặt khác, do nơi sự kiện lưu dân người Hoa phần lớn đều là những tầng lớp có gốc chủ yếu từ các tỉnh ven biển phía nam Trung Hoa mà đa số có đầu óc buôn bán nên đã giúp cho nền thương mại của vùng Đồng Nai, Cửu Long càng thêm phát triển mạnh mẽ. Nhờ vậy, Sài Gòn từ rất lâu đã là một nơi tụ hội buôn bán sầm uất của nhiều khách thương đến từ nhiều quốc gia Đông Nam Á cũng như Trung Hoa và Nhật Bản.

Tiếp sang thế kỷ 19 người Việt miền Nam lại có nhiều cơ hội biết thêm đạo Thiên chúa và văn minh phương tây do người Pháp mang đến khiến cho người dân thấy và học được nhiều điều mới lạ, đặc biệt là tiêm nhiễm được tinh thần khoa học của phương Tây.

Một trong những cái mới lạ được người dân Nam kỳ chấp nhận lúc đó là chữ Quốc ngữ, một loại chữ Việt được La tinh hóa do các Linh mục Thiên chúa sáng tạo để dùng trong việc truyền đạo đã được người dân Nam Kỳ sử dụng thay cho chữ Nôm. Nhờ vậy một nền văn học bằng chữ Quốc Ngữ đã được hình thành và phát triển ra toàn quốc mà công đầu phải kể đến các ông Paulus Huỳnh Tịnh Của và Pétrus Trương Vĩnh Ký. Pétrus Trương Vĩnh Ký đã cho xuất bản bằng chữ Quốc ngữ truyện thơ rất nổi tiếng ở miền Nam là Lục Vân Tiên của cụ Nguyễn Đình Chiểu nguyên thủy được viết bằng chữ Nôm. Ngoài ra, ông và Huỳnh Tịnh Của còn chủ trương

tờ Gia Định Báo là tờ báo đầu tiên dùng chữ Quốc Ngữ để phổ biến tin tức và văn học, nhứt là cổ động cho việc dùng loại chữ mới rất tiện lợi và dễ học đó. Tờ Gia Định Báo đã đặt nền móng cho sự hình thành của nền báo chí cả nước Việt Nam sau này.

Cuộc nội chiến kéo dài hơn một trăm năm giữa hai họ Trịnh Nguyễn đã đem lại nhiều tang tóc đau thương cho người dân cũng như cho đất nước, nhưng nhìn trên khía cạnh tích cực cuộc chiến đó đã giúp bờ cõi của Việt Nam được mở rộng. Trước hết, vì để tránh bị họ Trịnh tiêu diệt Nguyễn Hoàng đã phải lánh vào Nam để được an toàn và tìm đất để “vạn đại dung thân”. Rồi tiếp theo là cuộc chiến giữa các chúa Nguyễn và nhà Nguyễn Tây Sơn đã ép buộc các chúa Nguyễn phải vào Nam tìm nơi lập căn cứ để đương đầu lại với quân của Tây Sơn đồng thời dân chúng miền Trung, đặc biệt là dân chúng ủng hộ các chúa Nguyễn cũng phải chạy theo vào Nam để được an toàn đồng thời khai khẩn đất đai để sống còn. Một khía cạnh tích cực khác nữa là khi tiến về phương Nam, văn hóa Việt gốc ở vùng châu thổ sông Hồng chịu ảnh hưởng nặng nề của văn hóa Hán tộc được tiếp thu và pha trộn với nhiều nền văn hóa mới ở phương Nam khiến cho văn hóa Việt tộc thoát ra khỏi sự phong tỏa của văn hóa Hán tộc và trở nên phong phú, đa dạng và khởi sắc thêm lên.

Trên nhiều khía cạnh có thể so sánh sự hình thành của nền văn hóa đặc thù Nam kỳ trong giai đoạn đầu giống như sự hình thành của nền văn hóa Hiệp Chung Quốc Hoa Kỳ nơi đó qui tụ những con người có óc mạo hiểm và bản lãnh từ bốn phương trời, nơi đó nhiều nền văn hóa đã hòa trộn vào nhau rồi hình thành một nền văn hóa mới có những nét đặc thù không giống với văn hóa gốc của từng thành phần. Tương tự, nền văn hóa đặc thù Nam Kỳ cũng là tổng hợp của nhiều nền văn hóa khác nhau và trải qua hơn 300 năm miền Nam Việt Nam với một vùng đồng bằng Cửu Long mênh mông trù phú đã cung cấp dồi dào lúa gạo để nuôi sống cả nước và vùng đồng bằng Đồng Nai đất cao phì nhiêu thích hợp với việc trồng cây cao su, cà phê, cây ăn trái và thành lập các khu kỹ nghệ, đã đóng góp rất nhiều cho sự lớn mạnh của Việt Nam về mọi mặt. Ngoài sự mở rộng bờ cõi của đất nước đến tận mũi Cà Mau, người miền Nam và vùng đất phủ Gia Định mà Sài Gòn là đại diện luôn luôn là vùng đất đầy tiềm năng

đi đầu cho sự tiếp nhận cái mới, dám chấp nhận thử thách nhứt là luôn luôn là những người và vùng đất tiên phong sinh động dẫn đầu cho cộng cuộc canh tân và phát triển đất nước đặc biệt về lãnh vực xã hội, kinh tế và thương mại của Việt Nam.

(**) *Người viết là hậu duệ đời thứ 7 của một vị quan vào Nam cùng thời với Tả quân Lê Văn Duyệt. Ông đã cai quản và khai khẩn vùng đất nay là vùng Bình Triệu, Bình Phước, Bình Nhâm thuộc quận Thủ Đức, thành phố Sài Gòn. Sau khi qua đời ông đã được dân chúng trong vùng ghi ơn lập đình thờ và được vua sắc phong Thần làng. Hiện nay ông vẫn còn được thờ phượng tại đình thần Bình Triệu, quận Thủ Đức.*

Tài liệu tham khảo

1. *Sơn Nam, Đất Gia Định – Bến Nghé Xưa & Người Sài Gòn, Sài Gòn: Nhà Xuất Bản Trẻ, 1997.*
2. *Huỳnh Minh, Gia Định Xưa, Sài Gòn: Nhà Xuất Bản Văn Hóa – Thông Tin, 2006.*
3. *Huệ Khải, Đất Nam Kỳ - Tiền Đề Văn Hóa Mở Đạo Cao Đài, San Martin, California, 2009.*
4. *Lâm Văn Bé & Nguyễn Đình Đầu, Nam Kỳ Lục Tỉnh Theo Dòng Thời Gian, [http://www.namkyluctinh.org/pdf/lvb-nklttheodongtg\[1\].pdf](http://www.namkyluctinh.org/pdf/lvb-nklttheodongtg[1].pdf)*
5. http://vi.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A0nh_Gia_%C4%90%E1%BB%8Bnh – Gia Định Thành
6. http://vi.wikipedia.org/wiki/Nam_K%E1%BB%B3_L%E1%BB%A5c_t%E1%BB%89nh Nam Kỳ Lục Tỉnh

oOo



Miên Trường Bên Nhau

Mấy đêm ngồi lặng bên song
 Bao ngày ấp ủ vương nồng luyến vương
 Say sưa nỗi nhớ miên trường
 Tàn khuya khẽ sáo yêu thương nhớ người

Mà lòng đếm lặng chơi vơi
 Ngõ hồn hoang vắng buồn cô dạ sầu
 Ru tình dệt mộng về nhau
 Tà dương dần khuất lấm sau u hoài

Xa xôi cách trở bao ngày
 Chạnh nghe tim vỡ heo may ghen ngào
 Đạt niêm ru nhớ thương trao
 Giăng đầy hai lối chờ nhau ân tình....!

Giáng Thu Xưa

Đường

Mơ Ước

Đường mơ ước có từ lâu tuổi nhỏ
 Dệt khung trời tuyệt đẹp thuở mười lăm
 Nắng và mưa gió lộng mây mười năm
 Qua cánh cửa thời gian đầy gian khổ

Đường mơ ước đi hoài không biết mỏi
 Bởi bên em anh vẫn mãi đồng hành
 Dẫu đời buồn mình cất tiếng cười khan
 Cho năm tháng ngọt ngào thôi tẻ nhạt

Đường mơ ước mấy lần ta ngọt ngọt
 Em vờ qua lặng lẽ góc sân nhà
 Nói với anh hoa nở hương đậm đà
 Chung nhau nhé ngân nga cùng cây cỏ

Phố Xưa



Quy Tắc “4 Ít - 4 Nhiều” Để SỐNG THỌ



Sống lâu mà vẫn mạnh khỏe là niềm mong mỏi của không ít người. Tuy nhiên, trong cuộc sống ngày nay, mơ ước đó dần trở nên “bất khả thi” do sự tác động của nhiều yếu tố.

Người xưa có câu “Họa từ miệng mà ra – Bệnh từ miệng mà vào” ý nói: việc ăn uống có tác động rất lớn đến sức khỏe mỗi người.

Con người có thể sống lâu dài, mạnh khỏe được hay không, không chỉ tùy thuộc vào việc ăn cái gì mà còn quan trọng ở cách ăn thế nào.

Vậy thì hãy nhớ quy tắc ăn uống 4 ít – 4 nhiều sau đây để cơ thể luôn khỏe mạnh:

1. Ăn ít thịt – nhiều rau

Thịt động vật chứa nhiều mỡ, đạm, cholesterol... là những chất khi vào cơ thể sẽ chuyển hóa thành axit, gây hại cho tế bào.

Trong khi đó, rau củ quả lại chứa nhiều chất dinh dưỡng tốt cho cơ thể hơn như vitamin, khoáng chất... giúp kiểm soát và ngăn ngừa tình trạng lão hóa.

2. Ăn ít đường – nhiều trái cây

Đường được liệt vào danh sách đen những thực phẩm khiến cơ thể nặng nề, nhanh già. Đường khi vào cơ thể, nếu không được sử dụng hết sẽ tích tụ thành mỡ, gây rối loạn đường huyết dẫn đến tiểu đường.

Trái cây lại cung cấp vitamin, chất khoáng và chất xơ.

Chất xơ tuy không có chức năng dinh dưỡng nhưng lại hỗ trợ quá trình tiêu hóa, phòng chống bệnh táo bón, khiến các chất độc và cholesterol thừa trong cơ thể được bài tiết dễ dàng hơn.

3. Ăn mặn ít – chua nhiều

Nhiều nghiên cứu đã cho thấy mối tương quan giữa việc tiêu thụ nhiều muối với bệnh cao huyết áp ở người già. Khi cơ thể hấp thụ lượng muối quá mức bình thường sẽ làm tăng áp lực của máu lên thành động mạch.

Vì vậy, dùng quá nhiều muối đồng nghĩa với nguy cơ tăng huyết áp. Người bị cao huyết áp cũng có nhiều nguy cơ đột quỵ hay những vấn đề liên quan tới bệnh tim mạch.

Đồng thời, khi cơ thể chứa lượng muối quá cao sẽ làm gia tăng áp lực lên thận, từ đó khiến bạn dễ bị sỏi thận.

Ăn nhiều chất chua sẽ khiến bạn giảm cân nhanh, hỗ trợ hệ tiêu hóa làm việc tốt. Tuy nhiên, cần thận trọng nếu bạn đang gặp phải các vấn đề về axit dạ dày.

4. Ăn ít – nhai nhiều

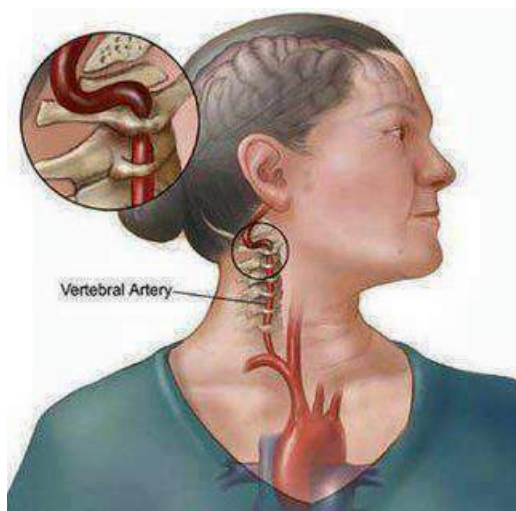
No hay không không phụ thuộc vào khối lượng thức ăn mà là ở cách ăn. Nên ăn ít và chia thành nhiều bữa trong ngày, đừng để cơ thể quá đói hay quá no đều có hại cho dạ dày.

Khi ăn cần từ tốn, ăn chậm, nhai kỹ, vừa thưởng thức hương vị món ăn, vừa để cơ thể hấp thụ từ từ chất dinh dưỡng.

Đặc biệt không được vừa ăn vừa làm những công việc khác để não bộ chỉ tập trung vào việc tiêu hóa thức ăn, gia tăng hiệu quả hấp thụ.

Sưu tầm

XÁC ĐỊNH TAI BIẾN MẠCH MÁU NÃO VÀ CÁCH SƠ CỨU



Các bạn ơi! Hãy dành một chút thời gian để đọc bài viết này nhé, rất có ích cho chúng ta!

Ước gì tôi đọc được tài liệu này cách đây hơn mười năm về trước, thì mẹ tôi và anh trai tôi sẽ không bỏ tôi ra đi, vì căn bệnh TAI BIẾN MẠCH MÁU NÃO

Cho đến hôm nay tôi mới đọc được thì đã quá muộn, do sự thiếu hiểu biết của tôi và gia đình, đã gấp rút đưa nạn nhân đến bệnh viện. Hậu quả để lại là anh trai tôi đã mất sau đó vài ngày, mẹ tôi nhẹ hơn thì bị thương tật, mấy năm sau cũng mất.

Vì thế tôi muốn chia sẻ bài viết này để mọi người hiểu biết hơn về căn bệnh TBMMN
XÁC ĐỊNH - TAI BIẾN MẠCH MÁU NÃO
Hệ thần kinh của não bộ nạn nhân bị TBMMN có thể bị tàn phá rất nhanh, khi những người chung quanh không phát hiện ra được triệu chứng TBMMN
Chúng ta hãy áp dụng những điều sau đây, để xác định nạn nhân có phải bị TBMMN không?

Yêu cầu người đó cười

Yêu cầu người đó nói

Yêu cầu người đó giơ tay lên

Nếu người đó bị trở ngại bất cứ điều nào kể trên, chúng ta hãy sơ cứu cho nạn nhân theo cách này

GHI CHÚ: Còn một dấu hiệu khác về TBMMN, là lưỡi của nạn nhân bị cong, hoặc bị ngả về một bên, đó cũng là triệu chứng TBMMN.

Lúc đó chúng ta thật bình tĩnh, điều quan trọng nhất là không nên di chuyển nạn nhân, bất kỳ là họ đang bị nạn ở đâu, vì nếu nạn nhân bị di chuyển, các tia huyết quản trong não bộ sẽ vỡ ra, chúng ta nên giúp nạn nhân từ từ ngồi dậy, sau đó bắt đầu công việc “rút máu” nếu chúng ta có sẵn một ống tiêm thuốc là tốt nhất, nếu không chúng ta dùng cây kim tay cũng được.

Trước hết chúng ta hơ nóng kim bằng lửa để sát trùng, rồi dùng kim châm vào mười đầu ngón tay, cách móng tay khoảng một ly (milimetre)

Châm kim vào cho tới khi có máu rỉ ra, nếu máu không chảy, chúng ta có thể nặn đầu ngón tay cho đến khi thấy máu nhỏ giọt, chờ khoảng vài phút nạn nhân sẽ tỉnh lại

Nếu miệng nạn nhân bị méo, chúng ta phải nắm hai (lỗ) tai của nạn nhân kéo mạnh cho tới khi hai tai đều ửng đỏ, châm vào dái tai cho đến khi máu nhỏ giọt từ mỗi dái tai, chúng ta hãy chờ nạn nhân hoàn toàn hồi tỉnh, thì mới đưa nạn nhân đến bệnh viện.

Nếu chúng ta đưa nạn nhân nhập viện quá sớm, có thể do dẫn sóc của xe cứu thương sẽ làm cho các mao quản (capillaries) trong não bộ bị vỡ ra rất nguy hiểm.

Nếu miệng nạn nhân bị méo, chúng ta phải nắm hai (lỗ) tai của nạn nhân kéo mạnh cho tới khi hai tai đều ửng đỏ, châm vào dái tai cho đến khi máu nhỏ giọt từ mỗi dái tai, chúng ta hãy chờ nạn nhân hoàn toàn hồi tỉnh, thì mới đưa nạn nhân đến bệnh viện.

Nếu chúng ta đưa nạn nhân nhập viện quá sớm, có thể do dẫn sót của xe cứu thương sẽ làm cho các mao quản (capillaries) trong não bộ bị vỡ ra rất nguy hiểm.

Cô Lrene Liu đã kể chuyện:

Tôi đã học cách cứu chữa XUẤT HUYẾT này từ một ĐÔNG Y tên HÀ BẢO ĐỊNH (HaBu-Ting) và tôi đã có cơ hội để áp dụng theo phương pháp này, tôi khẳng định theo phương pháp này hữu hiệu tuyệt đối.

Vào một ngày tôi đang dạy ở trường đại học Fung Gaap tại Đài Trung, buổi trưa hôm ấy khi tôi đang giảng bài trong lớp, thì một đồng nghiệp tôi chạy sỗ vào lớp tôi đang dạy và nói, ông Giám sự của chúng ta đang bị TBMMN, tức thì tôi chạy lên lầu 3, thì thấy ông Giám sự của tôi là Trần Phúc Tiên mặt mày nhợt nhạt, tiếng nói ngọng nghịu, và miệng thì méo xệch qua một bên, ông hội đủ tất cả các triệu chứng của một người đang bị TBMMN, và tôi đã áp dụng theo cách trên, vài phút sau mặt ông đã nhuận sắc trở lại, và mắt ông cũng bắt đầu có thần, nhưng miệng ông thì vẫn còn méo, và tôi cũng đã làm theo cách trên là châm vào dải tai của ông, khi hai giọt máu ở dải tai rỉ ra, một phép lạ đã đến, chỉ nội trong vòng 3 đến 5 phút miệng ông đã từ từ trở lại hình dạng nguyên thủy, và tiếng nói của ông đã trở lại bình thường, chúng tôi mới để cho ông nghỉ ngơi một lúc, rồi rót cho ông một tách nước trà nóng để ông dùng, rồi sau đó mới đưa ông đến bệnh viện NGUY HOA gần đó, ông nghỉ ngơi tại bệnh viện một đêm, rồi hôm sau trở về nhiệm sở làm việc bình thường.

Theo thống kê hiện nay căn bệnh TBMMN là nguyên nhân giết chết người rất cao, những người may mắn còn sống sót, thì phải mang tật nguyên suốt đời, đó là một tai họa khủng khiếp, nếu chúng ta biết cách và áp dụng theo phương pháp trên, để giúp đỡ cho những nạn nhân có căn bệnh quái ác này, thì nạn nhân sẽ được cứu sống, và không phải sống trong cảnh tật nguyên.

Sưu tầm



Thương Nhớ

**Kính tặng đồng hương Trà Vinh, Sa Đéc, Vĩnh Long*

*Ra đi bỏ lại núi sông
Thân tình cốt nhục người thương đầu đời
Bao năm lưu lạc xứ người
Lần tay nhắm tính nửa đời lưu vong
Sau lưng bỏ lại núi sông
Phù Sa Sông Cửu chín giò sông quê
Nặng lòng thương nhớ tái tê
Nhớ thương quê cũ mơ ngày hồi hương*

*Đoạn trường nhung nhớ vắn vương
Ngàn cây nội cỏ tiếc thương ngập lòng
Trà Vinh, Sa Đéc, Vĩnh Long
Vui ngày nắng Hạ, buồn trông mưa chiều*

*Đêm về tỉnh lẻ cô liêu
Buồn vui kỷ niệm với nhiều luyến thương
Bốn mươi năm, dạ vắn vương
Xứ người đếm bước tha hương ngậm ngùi*

*Quê hương biên biệt bên trời
Bên kia quê Mẹ, bên đây cõi buồn
Trà Vinh trăm nhớ ngàn thương
Sa Đéc thương nhớ cổ hương tôi bời*

*Vĩnh Long ơi! Nhớ ghen lời
Ngậm ngùi đất khách cuối đời lưu vong
Trà Vinh - Sa Đéc - Vĩnh Long
Phù Sa sông Cửu trong lòng người đi!*

La Nguyễn

VỢ TÔI Chẳng Làm Gì Cả



Một người đàn ông có vợ đến gặp bác sĩ tâm lý để giải tỏa những căng thẳng và áp lực trong cuộc sống của một ông chồng. Và đây là cuộc trò chuyện giữa họ:

Bác sĩ tâm lý: Anh làm gì để kiếm sống vậy?

Người chồng: Tôi làm kế toán ở một ngân hàng.

Bác sĩ tâm lý: Thế còn vợ anh?

Người chồng: Cô ấy chẳng làm gì cả. Cô ấy chỉ ở nhà nội trợ thôi.

Bác sĩ tâm lý: Vậy ai làm bữa sáng cho cả nhà?

Người chồng: Vợ tôi, vì cô ấy chẳng có gì làm cả mà.

Bác sĩ tâm lý: Vợ anh dậy lúc mấy giờ để làm bữa sáng cho cả nhà vậy?

Người chồng: Cô ấy dậy vào khoảng 5 giờ sáng, dọn dẹp nhà cửa trước khi làm bữa sáng.

Bác sĩ tâm lý: Con anh đến trường bằng cách nào?

Người chồng: Vợ tôi đưa chúng đến trường, vì cô ấy chẳng làm gì cả mà.

Bác sĩ tâm lý: Sau khi đưa bọn trẻ đi học, vợ anh làm gì nữa?

Người chồng: Cô ấy đi chợ, rồi về nhà nấu ăn và giặt giũ. Bác sĩ biết rồi đấy, cô ấy đâu có phải làm việc.

Bác sĩ tâm lý: Chiều tối, sau khi đi làm về thì anh làm gì?

Người chồng: Nghỉ ngơi, tôi quá mệt với công việc cả ngày rồi còn gì?

Bác sĩ tâm lý: Thế còn vợ anh làm gì sau đó?

Người chồng: Cô ấy nấu bữa tối, cho con ăn, dọn bữa cho tôi, rửa bát, lau dọn nhà cửa, cho con đi tắm rồi cho chúng đi ngủ.

Từ câu chuyện trên, bạn thấy ai là người làm việc nhiều hơn ở đây? Tất cả những gì mà một người vợ làm để phục vụ gia đình từ sáng sớm tinh mơ đến tối mịt được gọi là “chẳng làm gì cả”. Phải, nội trợ không phải là công việc yêu cầu trình độ học vấn, bằng cấp và cũng chẳng có chút tiền đồ thăng tiến, nhưng vai trò của người nội trợ là cực kỳ quan trọng.

Hãy trân trọng vợ của bạn, bởi những gì cô ấy hy sinh cho bạn, cho con bạn, cho gia đình bạn là không thể đong đếm được. Hãy xem câu chuyện trên là lời nhắc nhở về việc hãy trân trọng vai trò của nhau trong quan hệ vợ chồng, vợ bạn có thể không làm công việc như bạn nhưng cô ấy cũng vất vả chẳng kém gì bạn cả.

Một người đàn ông, một người chồng hãy biết rằng:

- Khi nàng im lặng, nàng vẫn đang nghĩ rất nhiều.

- Khi nàng nhìn bạn, nàng đang tự hỏi vì sao nàng lại yêu bạn nhiều đến thế dẫu cho bạn chẳng coi trọng nàng.

- Khi nàng bảo nàng sẽ ở bên bạn, tức là nàng sẽ luôn bên bạn như một hòn đá trung thành.

Đừng làm người phụ nữ của mình tổn thương, cư xử không phải với nàng hay coi thường nàng. Hãy chia sẻ câu chuyện này đến mọi phụ nữ để khiến cô ấy mỉm cười, và đến mọi đàn ông để giúp anh ta nhận ra giá trị của phụ nữ..

Nhóm PSSC sưu tầm

12 CON GIÁP và những ngày sinh đem lại MAY MẮN

Nhóm PSSC - Sưu tâm



Tuổi Tý

Ngày may mắn: Mùng 4, 13, và 30 âm lịch.

1. Người sinh ra vào ngày mùng 4 âm lịch của bất kì tháng nào trong năm Tý sẽ rất thông minh và hợp theo con đường nghiên cứu. Những người này sẽ tìm được một người bạn đời tốt và luôn trân trọng mình. Họ sẽ sống một cuộc sống ổn định ở tuổi thanh niên, có con cái hiếu thảo và của cải dồi dào ở độ tuổi trung niên, và sống một cuộc sống hạnh phúc khi về già.

2. Những người sinh ra vào ngày 13 âm lịch trong năm Tý sẽ được ban phước lành vô hạn và may mắn. Họ rất dễ đạt được thành công lớn trong sự nghiệp của mình. Những người này cũng sống lâu với của cải dồi dào.

3. Người sinh ra vào ngày 30 âm lịch rất liêm chính và thông minh. Họ luôn muốn làm việc thiện, Cuộc đời của họ chẳng bao giờ phải chật vật lo nghĩ về cơm áo gạo tiền. Họ sẽ sống một cuộc sống giàu có ở độ tuổi trung niên. Những người sinh ngày 30 âm cũng sẽ tận hưởng tuổi già vui thú với con đàn cháu đống.

Tuổi Sửu

Ngày may mắn: 13 và 27 âm lịch.

1. Những đứa trẻ sinh ra vào ngày 13 âm lịch trong năm Sửu sẽ có một tương lai vô cùng hứa hẹn. Chúng và con cái đời sau không phải lo lắng về kinh tế. Khi gặp khó khăn sẽ luôn có quý nhân giơ tay ra cứu giúp họ vượt qua cơn khốn cùng.

2. Ngày 27 âm cực kì may mắn với người sinh vào năm Trâu. Người nam thì trung thực, thẳng thắn, hào phóng và luôn sẵn sàng làm tất cả mọi việc bất chấp khó khăn. Họ sẽ giàu có và cưới được người vợ đẹp. Người nữ sinh ngày 27 thì thông minh và lanh lợi. Họ sẽ có cuộc sống bình an trọn đời.

Tuổi Dần

Ngày may mắn: 16 và 27 âm lịch.

1. Những người tuổi Dần sinh vào ngày 16 âm lịch sẽ có một cuộc sống phong phú và đầy màu sắc. Họ sẽ đạt được cả danh tiếng và sự giàu có. Nhờ đó, họ dễ dàng có khả năng để tìm được một mối quan hệ hoàn hảo.

2. Nếu bạn tuổi Hổ và sinh vào ngày 27 thì không cần phải lo lắng về sự nghiệp của mình. Trong công việc, bạn luôn được quý nhân phù trợ. Bạn cũng sẽ có một cuộc hôn nhân hạnh phúc với nhiều con trai và cháu trai.

Tuổi Mão

Ngày may mắn: 26, 27, và 29 âm lịch.

1. Những người may mắn sinh ra vào ngày 26 âm lịch trong năm Mão hay đạt được địa vị cao và được mọi người tôn trọng. Kỹ năng chuyên môn

mang lại cho họ thu nhập cao.

2. Sinh ra ngày 27 thì con người sẽ thông minh thiên về học thuật. Họ sẽ mang lại vinh dự cho tổ tiên. Họ cũng sẽ sống một cuộc sống giàu có và có thể trông đợi vào một cuộc hôn nhân hạnh phúc.

3. Những em bé chào đời vào ngày 29 cực kì may mắn. Lớn lên, các bé trai nên đi theo con đường kinh doanh vì có lộc về tiền tài. Các bé gái thông minh, tốt bụng, và có khả năng quản lý tiền bạc cực kì tốt.

Tuổi Thìn

Ngày may mắn: Mùng 1 và 16 âm lịch.

1. Những người tuổi Thìn vốn có cuộc đời sung sướng hơn các con giáp khác nhưng những người sinh ra vào ngày mùng 1 hàng tháng càng gặp nhiều may mắn. Họ sẽ có một sự nghiệp thuận lợi và có tiềm năng trở thành quan chức cấp cao.

2. Những người sinh ra vào ngày 16 âm lịch thông minh hơn những người bình thường. Họ đạt được cả danh tiếng và sự giàu có do sự siêng năng và sự ham học hỏi kiến thức mới.

Tuổi Tỵ

Ngày may mắn: Mùng 1 và 23 âm lịch.

1. Các bé sinh vào ngày mùng 1 trong năm Tỵ sẽ có một cuộc đời bình an và hạnh phúc.

2. Những người tuổi Rắn sinh vào đúng ngày 23 sẽ được ban cho lòng dũng cảm và trí tuệ. Trong suốt cuộc đời của mình, họ sẽ đạt được sự tôn trọng của nhiều người.

Tuổi Ngọ

Ngày may mắn: Mùng 5 và 20 âm lịch.

1. Những người sinh vào ngày mùng 5 có thiên phú về nghệ thuật. Dù cho có khó khăn, họ cũng sẽ vượt qua và đạt được thành công trong sự nghiệp.

2. Người tuổi Ngọ sinh ra vào ngày 20 có một cuộc sống phong phú. Về già, họ sẽ tận hưởng cuộc sống bình an bên con cháu.

Tuổi Mùi

Ngày may mắn: Mùng 7 và ngày 30 âm lịch.

1. ‘Những con dê’ sinh vào ngày mùng 7 rất hiền lành và khoan dung. Họ luôn nhận được sự quan

tâm của hàng xóm và đồng nghiệp.

2. Những người sinh ra vào ngày 30 âm lịch trong năm con Dê rất may mắn và tài năng. Do đó, họ dễ dàng thành công trong cuộc sống.

Tuổi Thân

Ngày may mắn: 14 và 28 âm lịch.

1. Người tuổi Khi sinh vào ngày 14 sẽ sống một cuộc sống giàu có nhờ sự giúp đỡ từ cha mẹ và quý nhân.

2. Những em bé chào đời vào ngày 28 đã được sinh ra dưới một ngôi sao may mắn. Các bé sẽ có khả năng lãnh đạo thiên bẩm và hợp với những công việc chức quyền, người nổi tiếng.

Tuổi Dậu

Ngày may mắn: mùng 4 và 26 âm lịch.

1. Người sinh ra vào ngày mùng 4 sẽ tạo dựng được danh tiếng ngay từ khi còn trẻ. Cuộc sống xa hoa sẽ kéo dài đến tận tuổi trung niên.

2. Người tuổi Gà sinh ra vào ngày 26 được trời phú cho tài kinh doanh. Họ luôn tìm ra cách tốt nhất để đầu tư và làm số tiền có trong tay sinh sôi nảy nở.

Tuổi Tuất

Ngày may mắn: Mùng 7 và 28 âm lịch.

1. Những người tuổi Tuất sẽ sống lâu do sức khỏe hơn người khi được sinh ra vào ngày mùng 7.

2. Sinh ra vào ngày 28 âm lịch trong bất kì tháng nào của năm Tuất, mọi người đều sẽ được chòm sao may mắn chiếu mệnh, họ sẽ có địa vị xã hội cao và một gia đình lớn.

Tuổi Hợi

Ngày may mắn: 17 và 24 âm lịch.

1. Những người sinh ra vào ngày 17 vượt qua người bình thường cả về trí thông minh và lòng dũng cảm. Do đó họ sẽ nổi tiếng vì tính cách cao quý và uy tín của mình.

2. Người sinh ra vào ngày 24 đạt được sự tôn trọng của đủ mọi người từ các tầng lớp xã hội khác nhau. Nhờ vào khả năng chuyên môn của mình, cuộc sống của họ sẽ luôn dư dả.

TRÀ VINH ƠI! Ngày Ấy Đâu Rồi?



*Ta mất rồi Em, đất Vĩnh ơi!**
Còn đâu áo lụa đôi tà khép?
Chiều tan trường, mưa lất phất bay
Hàng me già, thương ai đứng lặng

Sợ mưa làm ướt, tóc thôi bay!
Tóc ngôi hai Em thời con gái
Còn theo hoài những giấc ta mơ
Nhà Em ở đường vô chùa Phướng

Chiều tan trường lặng lẽ ta theo
Em có vờ.. đánh rơi tập vở?
Ta nhặt giùm lấy có làm quen
Nhà Em có giàn hoa giấy đỏ

Sư tử già gối mỏ nằm canh
Ta ước thành con sư tử đá
Gác nhà Em đến hết trăm năm
Nhớ “Thanh Lệ” trưa nào trốn học

Dừa ngọt đâu bằng môi mắt ai!
“Đâu bờ” chiều nay Em có đợi?
Đào còn hồng.. như má ai không?
Nắng tắt.. nhưng Em đừng bước vội

*Cô Miên nhỏ trên đường về “sóc”***
*Nhớ thương gì mắt lệ chứa chan?****
“Ao bà Om” còn đâu những tối
Say! Vô bình ngâm giữa đêm vui

“Rượu cạn ly: Ai người tri kỷ
Say cùng ta cạn mấy hồ trường?”
Vút bóng trời cao đôi cánh vạc
Không sóng mà sao cũng chạnh lòng

Giật mình tỉnh giấc hồi chuông vọng
Mộng.. thực chỉ còn ta với trăng
Bến cũ đò ngang Em còn đợi?
Chờ giùm ta ngày tháng nhọc nhằn!

Ta bây giờ cách một Biển Đông
“Long Bình” ơ! bao giờ trở lại?
Rửa giùm ta đôi giòng lệ ứa!
Trà Vinh ơi! ngày ấy đâu rồi?

Huỳnh Việt Hòa

**Vĩnh Bình: tên gọi Trà Vinh ngày nay.*

***“Sóc” buôn làng.*

****Miên: người kh’me con gái có đôi mắt tròn đen lánh và lúc nào cũng như có ngấn lệ trong mắt.*

Nỗi Lòng Người Thương Binh

Hôm nay cuộc chiến đã tàn
Sao lòng vẫn thấy bàng hoàng xót xa?
Tôi người chiến sỹ hôm qua
Một phần thân thể làm quà Quê Hương
Mong người còn chút tình thương
Để không thấy bị bỏ quên bên đời.

Nhạc và lời: Tâm Thọ
Soạn cho nhạc cảnh Tất VLVBSD

Chậm tha thiết

Thơ Vĩnh Tuấn

The musical score is written on a single staff in 3/4 time. It begins with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The tempo/mood is marked 'Chậm tha thiết' (Slowly and tenderly). The lyrics are written below the staff, aligned with the notes. The score includes a repeat sign (double bar line with two dots) after the first line of music. The lyrics are: 'Tôi người thương binh bị bỏ quên khi cuộc chiến đã tàn. Bị bỏ quên khi lòng người mau quên. Khi ánh mắt hận thù nhìn tôi bao tháng năm. Tôi người thương binh bị lãng quên giữa thành phố hoa đèn. Tự lê thân khắp nẻo đường mưu sinh. Trong cơn đói dầy vò, nào mấy ai đoái thương. Tôi người thương binh bị xóa tên vì hai chữ nguy quyền. Bị gạt ra bên lề quê hương tôi. Hơn nửa kiếp dọ dầy, từng đêm dài trời trăn. Tôi mơ một vòng tay, một vòng tay nhân ái. Tôi mong ánh mắt nhìn, dầy tình người yêu thương. Tôi không là bóng ma, giữa rừng người đi qua. Tôi cần một tấm lòng, biết thương người làm than. Tôi người thương binh bị ... bỏ ... quên ...' The score ends with a double bar line and a repeat sign.

Tôi người thương binh bị bỏ quên khi cuộc chiến đã tàn. Bị bỏ quên khi lòng người mau quên. Khi ánh mắt hận thù nhìn tôi bao tháng năm. Tôi người thương binh bị lãng quên giữa thành phố hoa đèn. Tự lê thân khắp nẻo đường mưu sinh. Trong cơn đói dầy vò, nào mấy ai đoái thương. Tôi người thương binh bị xóa tên vì hai chữ nguy quyền. Bị gạt ra bên lề quê hương tôi. Hơn nửa kiếp dọ dầy, từng đêm dài trời trăn. Tôi mơ một vòng tay, một vòng tay nhân ái. Tôi mong ánh mắt nhìn, dầy tình người yêu thương. Tôi không là bóng ma, giữa rừng người đi qua. Tôi cần một tấm lòng, biết thương người làm than. Tôi người thương binh bị ... bỏ ... quên ...

PHÚT Giao Thừa



Thơ Xương

*Hãy giữ gìn em phút giao thừa
như chuyện tình mình thuở xa xưa
nay đêm ba mươi vừa gõ cửa
nỗi buồn dâng, chạnh nhớ quê xưa*

*Hãy nhớ gìn em phút giao thừa
mình sánh vai nhau đi lễ chùa
câu chuyện tình yêu vừa thệ nguyện
dù đời dâu bể chuyện nắng mưa*

*Hãy giữ gìn em đêm ba mươi
kỷ niệm đêm đó thật tuyệt vời
mai vàng nở rộ đêm trù tịch
khai Xuân pháo rộn rã nơi nơi*

*Nhớ chẳng đêm ba mươi năm nào
khung trời lấp lánh vạn vì sao
cầm tay anh khế trao ước hẹn
sao trời vui kể chuyện đôi ta*

Songthy

Thơ Họa

*Giấu mãi trong tim chuyện giao thừa
của thời thơ mộng dấu yêu xưa
hoa trái, hơi Xuân bên thềm cửa
cõi lòng nhớ quá dáng em xưa*

*Xuân nào lân, trống đón giao thừa
rộn ràng pháo Tết trước sân chùa
bên nhau lễ Phật, cùng ước nguyện
tình giữ trọn đời mặc bão mưa*

*Từ đó đời như tối ba mươi
nâng niu kỷ niệm dấu xa vời
trống, lân, mai, cúc mà u tịch
Tình Xuân lưu lạc khắp muôn nơi*

*Tình nhớ đêm ba mươi thuở nào
niềm tin trong mắt rạng ngôi sao
vàng trắng giấu biệt câu thề hẹn
đón giao thừa vốn vẹn mình ta!!*

Phạm Tương Như









Ads dành cho printing company

Cung Chúc Tân Xuân

TRUNG TÂM NHA KHOA
LA MINH THỨC, D.D.S
NHA KHOA GIA ĐÌNH VÀ THẨM MỸ



LA DENTAL

(trong khu Hong Kong City Mall)
11201 Bellaire Blvd., Suite A - 18



CHUYÊN ĐẢM TRÁCH:

- * Nha khoa tổng quát
- * Nhổ răng
- * Nha khoa thẩm mỹ
- * Làm răng giả
- * Giải phẫu nha khoa
- * Lấy gân máu
- * Chuyên trị bệnh nướu răng
- * Trám răng

Phone: **281-568-8200**

Giờ làm việc:

Thứ Hai - Thứ Sáu: 9:00 AM - 6:00 PM

Thứ Bảy - Chủ Nhật: 9:00 AM - 3:00 PM

baby's CLUB

Let the fun begin.

AM THANH HAY
ANH SANG DEP
KHUNG CANH LICH SU
SUC CHUA CAO
PARKING AN TOAN
DIA DIEM THUAN TIEN

BABY'S CONCERT VENUE

832-388-6342

11107 BELLAIRE BLVD. HOUSTON, TX. 77072

www.babysclubhouston.com

HARMONY MEDICAL CLINIC

NGUYỄN QUỲNH NHƯ, M.D.

Eye Physician & Surgeon

Chuyên Khoa Giải Phẫu và Điều Trị Các Bệnh Về Mắt

- * Tốt nghiệp Bác Sĩ Y Khoa Texas A&M University, College of Medicine
- * Tốt nghiệp Chuyên Khoa Giải Phẫu Nhân Khoa, University of South Carolina
- * Bác Sĩ điều trị Nhân Khoa tại Bệnh Viện West Houston Medical Center
- * Hội viên của American Board of Ophthalmology

CHUYÊN GIẢI PHẪU và ĐIỀU TRỊ

- Mắt lòa, mắt cườm (Cataract). Ghép kính nhân tạo (Lens implantation).
- Vi giải phẫu không phải may (Phaco emulsification, one stitch, sutureless surgery)
- Áp suất mắt cao (Glaucoma). Các bệnh về giác mạc (Corneal diseases)
- Các bệnh về võng mạc (Retinal diseases)
- Bệnh tuyến giáp trạng, bệnh tiểu đường ảnh hưởng đến mắt
- Bệnh viêm mắt, mắt loét, đỏ hoặc khô
- Các bệnh mắt trẻ em (Pediatric Ophthalmology)
- Các bệnh liên quan đến hệ thống thần kinh thị giác (Neuro Ophthalmology)
- Đo độ kính và contact lens

- * Chữa theo tiêu chuẩn và kỹ thuật hiện đại
- * Phòng mạch được trang bị đầy đủ máy móc tối tân

**Nhận Medicare
Medicald
Bảo Hiểm**

8200 Wilcrest Dr., Suite 9
Houston, TX 77072
(Cạnh Nhà Thuốc Tây Lotus) (Hoa Sen)
Điện thoại: (281) 530 - 0300

*Cung Chúc
Tân Xuân*

Lung Chúc Tân Xuân

LA DENTAL

DO CÁC BÁC SĨ NHA KHOA:

LA MINH TỰ, DDS

NGUYỄN VĨNH LAN CHI, DDS

TRINH N.M NGUYỄN, DDS



Khám răng miễn phí



**(Home Bleaching)
Mỗi hàm \$99.00**



**(Office Bleaching) in one hour
Mỗi hàm \$199.00**



**(Office Bleaching) in one hour
Mỗi hàm \$199.00**

Chuyên đảm trách:

- * NHA KHOA TỔNG QUÁT**
- * NHA KHOA NHI ĐỒNG**
- * NHA KHOA THẨM MỸ**

Phòng Nha Khoa được trang bị dụng cụ tối tân với hệ thống bảo vệ nhiễm trùng cho bệnh nhân và nhân viên đúng tiêu chuẩn OSHA và Bộ Y Tế.

Chúng tôi nhận:



**INSURANCE
TRẢ GÓP**



**MEDICAID
CREDIT CARDS**

LA DENTAL

10603 BELLAIRE BLVD. HOUSTON, TX 77072

(Trong khu Saigon Houston Plaza)

Tel.: 281-495-9881

Giờ làm việc: Thứ Hai - Thứ Sáu 9AM - 5PM

Thứ Bảy: Theo hẹn - Chủ Nhật: Closed

Cung Chúc Tân Xuân



ĐOÀN AGENCY



MDRT

VÕ THỊ NHUN

- . Tước Hiệu "MILLION DOLLAR ROUND TABLE" do "THE PREMIER ASSOCIATION OF FINANCIAL PROFESSIONALS" trao tặng
- . ĐOÀN AGENCY AGENT OF THE YEAR TỪ 2005 đến 2014

***** ĐẠI DIỆN ING – USA, thuộc đại Công ty tài Chánh ING có số vốn 700 tỷ Mỹ Kim, Công Ty lớn nhất thế giới. *****

Chúng tôi chuyên cung cấp các dịch vụ liên quan đến bảo hiểm:

- 1- Bảo Hiểm Nhân Thọ: Term Life, Universal Life
(Đặc biệt: Guaranteed Death Benifit UL)
- 2- Quỹ Hưu Trí: IRA, S.E.P...
Fixed and Index Annuity

Cần lập kế toán về Tài Chánh, xin quý Đồng hương liên lạc với chúng tôi: Cô **VÕ THỊ NHUN**

Điện Thoại:

VĂN PHÒNG: 713 - 266 - 0603

CELL: 281 - 797 - 3278

FAX: 713 - 266 - 1323

Địa chỉ:

2825 WILCREST, SUITE # 405

HOUSTON, TX 77042



Nhà Thuốc Tây HOA SEN

LOTUS PHARMACY

LOTUS Pharmacy Nutrition

8200 WILCREST @ BEECHNUT # 8 - HOUSTON, TX 77072

TEL: 281 - 983 - 9382

LOTUS PHARMACY

- Bán thuốc theo Toa Bác Sĩ và các thuốc uống thông dụng.
- Nhận MEDICARE PART D, các loại bảo hiểm, giao thuốc tận nhà vùng Southwest.

LOTUS Pharmacy Nutrition

* Các loại thuốc đặc chế của Lotus Pharm Nutrition do Viện Bào Chế ULTIMATE HEALTH gồm:

- * HEPACHOLINE - tan mỡ, trợ gan, giúp tiêu hóa, giảm cân.
- * HEPAPHYTOL ARTICHOKE - lợi tiểu, lọc máu.
- * MEMORY POWER - bồi bổ trí nhớ cho các lứa tuổi.
- * EUCA-TUSS - thuốc ho khuynh diệp giúp long đàm.

* Đại lý của các loại thuốc danh tiếng trên thị trường hiện nay:

- Các loại dược thảo của BS Phạm Hoàng Trung (California) - Đại lý chánh thức.
- LL IN ON (SNP) của BS Peter Le (California)
- ALOE VERA tinh chất (viên)
- MAN POWER - Hảo Hán Bảo: dành cho nam giới.
- Các loại thuốc bổ tổng hợp khác.
- JOINT CONNECTION - Body Ammo.
- Các loại dược thảo của BS Thượng Hải - Đại lý chánh thức.
- Thuốc đặc chế từ củ nghệ, sữa ong chúa, mật ong.

Thành lập từ năm 1993 do Dược Sĩ tốt nghiệp
Đại học Dược khoa Sài Gòn và Đại học Dược khoa Houston.
Điều hành bởi Dược sĩ tốt nghiệp tại Houston, Texas

Kính mời quý khách đến nhà thuốc tây LOTUS để đo huyết áp miễn phí.

GIỜ MỞ CỬA

Thứ Hai - Thứ Sáu: 10am - 6.30pm Thứ Tư: 10am - 3pm

Thứ Bảy: 10am - 6pm Chủ Nhật: Tạm thời đóng cửa

Bác Sĩ Chuyên Khoa Nội Thương
Internal Medicine & Hospitalist

HARMONY MEDICAL CLINIC

NGUYỄN PHẠM CÔNG KHANH, M.D.

8200 Wilcrest @Beechnut, Suite 9 - Houston TX 77072

Tel. (281) 530 - 0300

- Tốt nghiệp Bác sĩ Y Khoa tại University of Texas / Medical Branch Galveston
- Tốt nghiệp Chuyên Khoa Nội Thương tại University of Texas, Medical Center
- Nội trú các bệnh viện Memorial Hermann, St. Luke Episcopal, MD Anderson, LBJ Hospital
- Nguyên Bác sĩ điều trị tại bệnh viện Methodist Willobrook

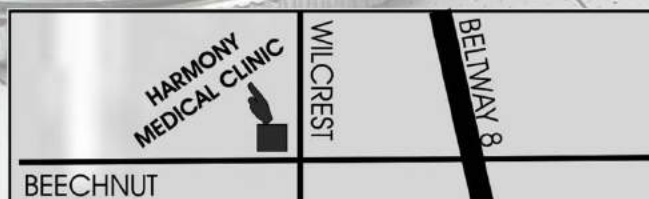
- * Đường hô hấp: điều trị ho, suyễn, lao phổi, khó thở
- * Cao huyết áp, tức ngực, xú, nhịp tim không đều
- * Loét bao tử, ăn không tiêu, đầy hơi, viêm gan...
- * Phái nam sinh lý yếu, bệnh nhiếp hộ tuyến
- * Phòng ngừa ung thư tử cung, kinh nguyệt không đều, tiểu viêm đường
- * Viêm đường tiểu, tiểu gắt, ung thư bong đái, sạn thận
- * Ung thư và bệnh liên quan đến tế bào máu
- * Bệnh hời hộp, trầm cảm, rung tay, không tập trung, đứt mạch máu não, kinh phong
- * Đau bắp thịt, bong gân, đau lưng, dây thần kinh bị chập
- * Bệnh ngoài da, ung mủ, làm biopsy thử nghiệm
- * Khám định kỳ ngừa bệnh, khám nhiếp hộ tuyến, chích ngừa, tiểu giải phẫu
- * Tiểu đường, mắt kính, bướu cổ, cao mỡ trong máu

Nếu cần, giới thiệu vào bệnh viện, chúng tôi sẽ tiếp tục săn sóc bệnh nhân đến khi xuất viện và theo dõi điều trị tiếp theo tại phòng mạch.

- * Lấy máu thử nghiệm tại phòng mạch
- * Phòng mạch được trang bị với máy móc tối tân
- * Hồ sơ bệnh nhân được lưu trữ an toàn trong máy điện toán và thông báo kết quả đến bệnh nhân nhanh chóng

Giờ làm việc:

Thứ Hai đến Thứ Bảy: 9.00AM - 5.00PM





ELEGANCE *Flowers*



10613 Bellaire Blvd., #A-136 * Houston, TX 77072

(Trong khu Nhà Hàng Kim Son Bellaire Plaza) [www: kellyeleganceflowers.net](http://www.kellyeleganceflowers.net)

Tel.: 281-564-2600 * Fax: 281-568-0056

*Kính Chúc Quý Vị Một Năm Mới An Khang, Thịnh Vượng
và Ngày Lễ Valentine Tràn Đầy Hạnh Phúc*

SPECIALIZE IN WEDDING:

- * Bouquet, Bout, Church & Reception Decorations.
- * Rental, Mâm Quả, Lư Hương, Khay Trầu Rượu, Tân Hôn, Vu Quy, Đính Hôn.
- * Chairs Cover, Sashes, Table Cloth...
- * Backdrop, Ceiling Décor and Wall Cover

CHÚNG TÔI CHUYÊN VỀ HOA TƯƠI NHÂN DỊP:

- * Anniversary, Birthday,
Graduate, Grand Opening, Party...
- * Nhận gửi Hoa đi khắp tiểu bang
và về Việt Nam.

SPECIALIZE IN SYMPATHLY:

- * Casket, Altar Arrangement
 - * Hoa trên quan tài,
 - Hoa trên bàn thờ.

Giờ mở cửa:

Mon. - Fri.: 11am - 5pm

Sat. & Sun.: Appointment only

Elegance Flowers - Kính mời



TIỆM VÀNG & HỘT XOÀN NGỌC TRÂM

11205 BELLAIRE, SUITE B-7A
(TRONG KHU CHỢ HONG KONG 4)

HOUSTON, TEXAS 77072

TEL. : & FAX: (281) 495-7390 & (281) 495-7487

Chuyên môn bán sỉ và lẻ:

Vàng, Hột Xoàn, Cẩm Thạch, Hạt Trai và các loại Quý Kim.

Đặc Biệt:

Bán Hột Xoàn của 5 hãng lớn danh tiếng:

GIA - HRD - IGI - EGL - IGL.

**Vỏ Hột Xoàn, Vàng 18K, Vàng trắng 18K và Platinum
của Ý, Pháp & Hongkong... rất đẹp, rất sang.**

Bán & Sửa chữa:

các loại đồng hồ danh tiếng nhất của Thụy Sĩ & Nhật.

**Chúng tôi chân thành cảm ơn Quý Đồng Hương
đã ủng hộ Tiệm Vàng NGỌC TRÂM trong suốt 15 năm qua.**

MỞ CỬA 6 NGÀY TRONG TUẦN

TỪ: 10:00AM - 8:30PM

ĐÓNG CỬA NGÀY THỨ TƯ

NGỌC TRÂM KÍNH MỜI

NHẬN: VISA - MASTER CARD

ANDREW INSURANCE AGENCY

12570 Bellaire Blvd., Houston, TX 77072
Tel.: (281) 564-0604 Fax: (832) 327-7497

LIÊN LẠC

Thu Hương Nguyễn (281) 564 - 0604
Phương Quyên Nguyễn (281) 564 - 0631

BẢO HIỂM: Xe - Nhà - Lũt - Thương Mại

- Giá đặc biệt bảo hiểm xe cho những ai có bảo hiểm lần đầu.
- Bảo hiểm 2 xe trở lên được giảm giá 30%.

ĐẶC BIỆT: Bảo hiểm cho cơ sở Thương Mại như tiệm Nail, Grocery Store, Washateria, Commerical Building, Apartment Complex, Professional Office & Nhà Hàng

THUẾ VỤ: Khai Thuế Lợi Tức Cá Nhân & Cơ Sở Thương Mại

***** Giảm thuế tối đa hợp pháp *****

DEFENSIVE DRIVING: Có 4 ngày trong tuần

Lớp xóa Ticket - Giảm 10% bảo hiểm xe trong vòng 3 năm

SANG TÊN XE: Mua Sticker, Bảng số xe, lấy lại chủ quyền xe bị mất

DỊCH THUẬT: Khai Sinh, Học Bạ, bằng Tốt Nghiệp & giấy Hôn Thú

THỊ THỰC CHỮ KÝ

Có Bán Vé Máy Bay

Tour: Châu Âu, Châu Á, Mỹ & Canada

Có giá đặc biệt đi về Việt Nam trong Mùa Hè

Nhận Làm Visa khẩn về Việt Nam trong vòng 24giờ

Giờ làm việc:

Thứ Hai - Thứ Sáu: 9.00AM - 6.00PM

Thứ Bảy: 9.00AM - 5.00PM

Chủ Nhật: Theo Hẹn



VIỆN GIẢI PHẪU THẨM MỸ NHA KHOA

Oral Implant Surgery

Dr. DIEU'S IMPLANT DENTISTRY

11209 Bellaire # C21A – HOUSTON, TX 77072 (Next to Ocean Palace)

Tel: (281) 498-3117 • Toll Free: 1-888-895-2622

ALVIN DIEU V. NGUYEN, D.D.S., PLLC

Bác sĩ giải phẫu nha khoa - Oral Implantologist

Tốt nghiệp:

University of Texas Health Science Center – Houston

Medical University of South Carolina Training in Advanced Bone Grafting & Advanced Implantology

MD Anderson Cancer Center Training in Oncologic Dentistry & Maxillofacial Prosthetics

FULL MOUTH RECONSTRUCTION.
TOTAL RECONSTRUCTION OF DENTITION USING ADVANCED ORAL IMPLANTOLOGY.
 UP TO 28 INDEPENDENT SINGLE TEETH.
MUSCULO-OCCLUSAL REHABILITATION OF TMJ.
TREATMENT OF OCCLUSION COLLAPSE.

- ☐ Oral Implant Surgery
- ☐ Cosmetic Reconstructive Surgery
- ☐ Gingival Tissue Graft Surgery
- ☐ Periodontic Surgery for Guided Tissue Bone Regeneration
- ☐ Vestibuloplasty Surgery
- ☐ Bonegrafting Surgery Using Platelet Rich Plasma
 - * Alveolar Ridge Preservation
 - * Maxillary Sinus Lift
 - * Mandibular Ridge Split
- ☐ Surgical Removal of Impacted Tooth
- ☐ Oral Cancer Screening: Oral Brush Biopsy and Scalpel Biopsy

- ◆ Trồng răng giả vào xương hàm
- ◆ Giải Phẫu Đắp nướu răng
- ◆ Giải Phẫu nướu răng định hướng để tái tạo nướu răng và xương hàm
 - * Giải Phẫu Cấy xương hàm
 - * Làm cao và dày xương hàm
 - * Cấy xương vào giữa xương hàm
- ◆ Khám và thử ung thư miệng



Cấy xương hàm Bonegraft



Hàm trên không răng



Đặt chân răng Implant ngấm vào xương



Implant ngấm được nối dài ra



Răng mới độc lập



Airport pickup Available

Hội Viên :

The International Congress of Oral Implantologists

The American College of Oral Implantology

The Implant Prosthodontic Section of the ICOI

The Perio Institute



Dược Sĩ Nguyễn Khoa Diệu Thảo, Pharm. D
Doctor of Pharmacy

Location I:

11209 Bellaire Blvd. #C21

Houston, Texas 77072

Tel: 832-775-0060 Fax: 832-775-0061

Open Hours:

Tue, Thu – Sat: 11:00AM – 5:00PM

Closed on Mon, Wed, Sun

Location II:

3911 Woodlawn Ave.

Pasadena, Texas 77504

Tel : 832-775-0060 Fax: 713-947-0062

Open Hours:

Mon – Fri: 8:30AM – 5:30PM

Closed on Sat and Sun

• Bán thuốc theo toa Bác Sĩ.

• Nhận gửi thuốc tận nhà không tính tiền cước phí. Nhận Medicare và bảo hiểm.



Amanda Phương Nguyễn

A.N. INSURANCE & FINANCIAL SERVICES

VĂN PHÒNG BẢO HIỂM
THUẾ VỤ & KẾ TOÁN

Văn Phòng 1:

11830 Bellaire Blvd., Ste B - Houston, TX 77072

Tel: **(281) 561-8899** Fax: **(281) 561-8894**

Văn Phòng 2:

13734 State Highway 249, Ste A - Houston, TX 77086

Tel: **(281) 931-3200**



FARMERS®

INSURANCE

- * Bảo hiểm xe, nhà cửa, thương mại
- * Bảo hiểm nhân thọ, sức khỏe
- * Quỹ hưu trí (IRA), Quỹ đại học (College Fund)

Chúc Mừng
Năm Mới!

TAX & ACCOUNTING

- * Khai thuế Income Tax (Corporation, Partnership, Individual)
- * Gửi hồ sơ đến IRS bằng Computer (E-File)
- * Giữ sổ sách kế toán (Bookkeeping)
- * DBA, Bill of Sales, Sales Tax, Lập Corporation, LLC, Tax ID
- * Làm lương bổng Payroll: W2, 1099, 941, TWC
- * Thị thực chữ ký

A.N. Insurance & Financial Services * đường Bellaire và Kirkwood

Cung Chúc Tân Xuân

海灣肉食公司

BAYTOWN WHOLESALE, INC.

4010 McKinney St., Houston, Texas 77023

Tel.: (713) 227-2702 or 926-3990



Thịt Heo

Thịt Bò

Thịt Sườn

Gà

Vịt

Trứng Gà

**Công Ty chúng tôi chuyên cung cấp theo giá sỉ
cho các chợ và nhà hàng trong và ngoài các
tiểu bang tại Hoa Kỳ.**



GIAO HÀNG NHANH CHÓNG



PHỤC VỤ TẬN TÂM



PHẨM CHẤT HẠNG NHẤT

Mọi chi tiết xin liên lạc số điện thoại: (713) 227-2702

BUU ANH

AIR CONDITIONING & HEATING

A/C - HEATING - REFRIGERATION

THIẾT TRÍ, SỬA CHỮA, BẢO TRÌ CHO CÁC CƠ SỞ THƯƠNG MẠI VÀ TỰ GIA

All works guaranteed. We services all brand name Licensed & Insured
State Contractor License TACL - A - 018078 - C



CHUYÊN VỀ
A/C HEATING
WALK - IN COOLER
WALK - FREEZER
ICE MACHINE
DISPLAY CASE
BOILER
REACH - IN FREEZER
BEER BOX
YOGURT MACHINE
ICE CREAM BOX

Việc làm kỹ lưỡng
Chính xác
Bảo đảm

12100 Beechnut, Houston, TX 77072

Office: (281) 879-5426 * Cell: (281) 831-0023 * Cell: (281) 831-0024

TẬN TÂM - UY TÍN - GIÁ CẢ PHẢI CHĂNG

TEXAS AUTO REPAIR & BODY SHOP

2215 Main St. Houston, TX 77002

Tel: (713) 223 - 5231



CHUYÊN SỬA TẤT CẢ LOẠI XE MỸ, NHẬT, NGOẠI QUỐC

- Máy điện tử hoặc thường, hộp số, điện, tune-up
- Máy lạnh, Heater, Carburator
- Rebuild máy, làm đồng, sơn
- Thắt, Front End Alignment
- Ráp Stereo, Cassette, Radio
- Kéo xe 24/24, Free deductible



GIỜ LÀM VIỆC:

THỨ HAI - THỨ BẢY: 9:00AM - 6:00PM

CHỦ NHẬT: ĐÓNG CỬA

Giang Cường KÍNH MỜI

CMS TRADING

Oriental Food Import Wholesale

1411 HUTCHINS

HOUSTON, TX 77003 - USA

Tel: (713) 225-1727 (713) 225-1728

Fax: (713) 225-2009

Công ty chúng tôi chuyên cung cấp theo GIÁ SỈ cho các CHỢ, NHÀ HÀNG trong và ngoài tiểu bang tại Hoa Kỳ các loại đồ hộp nhập cảng từ Thái Lan, Trung Quốc, Indonesia... với **GIÁ RẺ**.



GIAO HÀNG NHANH CHÓNG

PHỤC VỤ TẬN TÂM

PHẨM CHẤT HÀNG NHẤT

Mọi chi tiết xin liên lạc: (713) 225 - 1727

Chúc Mừng Năm Mới



FARMERSSM
INSURANCE

**XE - NHÀ - NHÂN THỌ - THƯƠNG MẠI
& BẢO HIỂM SỨC KHỎE**

810 Highway 6 S Ste 235
Houston, TX 77079

Tel: (281) 564 - 0604

Fax: (832) 327 - 7497

Email:

dnguyen2@farmersagent.com

Giờ làm việc:

Thứ Hai - Thứ Sáu: 9.00AM - 6.00PM

Thứ Bảy: 9.00AM - 3.00PM



Danny (Duy) Nguyen Agent



Có Lớp Xóa Ticket Defensive Driving Class 6 ngày trong tuần!!!

- Nếu bảo hiểm của quý vị lên giá mà không có lý do.
- Nếu quý vị không hài lòng với service và agent hiện tại.
- Kính mời quý vị hãy gọi cho chúng tôi ngay hôm nay để chúng tôi giúp quý vị chọn một bảo hiểm thật rẻ thật tốt.

**PHỤC VỤ QUY ĐỒNG HƯỚNG
NHANH CHÓNG, TẬN TÂM & KÍN ĐÁO**

C&S ROOFING COMPANY

Serving Businesses & Homeowners Since 1997

713-242-9200

"For Professional & Reliable Service Guaranteed"



**DISCOUNT ROOFING
FREE ESTIMATE NOW!**

**Nhận làm
khẩn cấp**

**24
hrs**

- ✓ **NEW ROOFS**
- ✓ **RE-ROOFING**
- ✓ **REPAIRS**

Mọi chi tiết, xin liên lạc

Chau Steven Doan

832-788-9899

- ★ Roof Repair/Replacement
- ★ 24 Hour Emergency Service
- ★ Flat Roof Replacement
- ★ Roof Maintenance & Repairs
- ★ Siding Repair & Replacement
- ★ Window Replacement
- ★ Siding Replacement
- ★ Exterior Painting
- ★ Industrial Flat Roofs
- ★ Hardi Plank™ Siding
- ★ Water Heater Vents
- ★ Drain Cleaning

- * Limited Lifetime Labor & Materials Warranty
- * Insurance Claims Assistance
- * Professional, On-Site Manager

CÔNG TY CHUYÊN LỢP MÁI NHÀ

- Làm Mái Mới
- Sửa Mái Nhà
- Thay Mái Bằng
- Bảo Trì Mái Nhà
- Sửa Và Thay Vách Nhà
- Thay Cửa Sổ
- Sơn Trong Nhà
- Quạt Hơi Nước Nóng
- Drain Cleaning
- Hardi Plank Siding

HỒNG LONG

Tau
Yien
Đại
Cát

VIETNAMESE RESTAURANT

18405 Tomball Pkwy - Houston, TX 77070
Tel: (281) 894-8882 Fax (281) 894-8679



honglongrestaurant@yahoo.com

ĂN TRƯA - ĂN CHIỀU - ĂN TỐI
MỘT NƠI THANH LỊCH, LÝ TƯỞNG
ĐỂ HỌP MẶT GIA ĐÌNH & BẠN BÈ

好 QUAN COASTER WHOLESALE 記

1111 NAGLE - HOUSTON, TX 77003

TEL: (713) 224 - 5060 (800) 725 - 5060 FAX: (713) 224 - 7110

- Grocery Supply
- Túi giấy đủ size
- Túi dưa đỏ, trắng
- Ly giấy, dưa To Go
- Muỗng, dưa đủ size
- Cup To Go đủ size

- Restaurant Supply
- Túi Nylon đủ size
- Khăn giấy đủ kiểu
- Ly keo, dưa keo
- Hotdog size To Go
- Soup Bowl To Go đủ size



- Foll Tray To Go đủ size
- Giấy lau tay
- Xăng đặc S - L size
- Ly trà đá
- Băng keo dán thùng
- Giấy vệ sinh (WC)
- Soup cup giấy Chinese
- Giấy kiếng gói thức ăn
- Tiêu, đường, muối, bột ngọt
- Xà bông bột 25 & 50 Lbs
- Ly Champagne keo To Go
- GuestCheck số Oder
- Food tray To Go đủ size

**CHÚNG TÔI NHẬN CUNG CẤP THỰC PHẨM Á ĐÔNG
VÀ NHỮNG ĐỒ DÙNG BẰNG GIẤY CHO CÁC NHÀ
HÀNG, GROCERY, TIỆM CÁ, SANDWICH SHOP**

FREE DELIVERY

Bảo Đảm Giá Hàng Hạ Nhất và Giao Hàng Đúng Hẹn

金山麵廠

KIM SON NOODLE

Houston, Texas 77039

Tel. (281) 590-0355

Chúng tôi cung cấp:



Mì sợi



Da hoành thánh



Da chả giò



Da dumpling

**PHẨM CHẤT THƯỢNG HẠNG
GIAO HÀNG NHANH CHÓNG**

Cung Chúc Tân Xuân



MARINE FOODS EXPRESS

新海利食品公司



Dry Goods



Frozen Food



Meat



Poultry



Seafood



Value Added

5757 SOUTH LOOP EAST, HOUSTON, TX 77033

TEL: (713) 986-3698 (12) FAX: (713) 986-4998

HOTLINE : 1 - (800) 800-8889

WWW.MARINEFOODSEXPRESS.COM

IMPORT & DISTRIBUTE FRESH & FROZEN SEAFOOD & DRY GOODS

Seafood

Specialize in Import - Export and Wholesale of all types of seafood, frozen - fresh delivery for all location in and out of The United States.

Chuyên Xuất - Nhập Cảng & Bán Sỉ đầy đủ các loại sản phẩm đồ biển, hải sản tươi & đông lạnh cho tất cả các Chợ & Nhà Hàng trong và ngoài tiểu bang tại Hoa Kỳ.

Gồm có: đủ loại Cá, Tôm, Cua tươi, Mực ống, Tôm hùm, Crawfish, Hào (Oyster), Nghêu tươi, Vịt cá, Thịt Cua tươi, Đồi Ếch, v.v..

Công Ty Chúng Tôi Bảo Đảm Giao Hàng Nhanh Chóng, Nhân Viên Phục Vụ Tận Tâm, Phẩm Chất Cao, Giá Cả Phải Chăng.

GROCERY WHOLESALE

Chúng tôi còn có thêm đầy đủ các loại thực phẩm Á Đông, Mỹ, Gia vị, Túi đựng bằng giấy, nylon, hộp và mâm To Go, v.v..

Đặc Biệt: có cả vịt và gà có đầu, gà ác, cánh gà, khoai tây chiên (French Fries), bắp cải, chim cút, gân bò, lá sách, ruột heo, sườn heo, v.v..

CHỦ NHÂN KÍNH MỜI

Cần thêm mọi chi tiết hay đặt hàng. Xin quý vị vui lòng gọi cho nhân viên chúng tôi, số điện thoại:

Tel: (713) 986-3698 Hotline : 1 - (800) 800-8889

VĂN PHÒNG BẢO HIỂM
NGUYỄN THANH LIỆT
INSURANCE AGENCY

Chuyên nhận đảm trách các dịch vụ về bảo hiểm
XE HƠI - NHÂN THỌ - SỨC KHOẺ - THƯƠNG MẠI

BẢO HIỂM:

- Đời sống - nhân thọ - sức khỏe cho người lớn tuổi
- Thương mại cho những người làm việc trong thương mại
- Xe cộ - nhà cửa - lụt lội
- Giá hạ, bồi thường chính đáng và nhanh chóng
- Giá đặc biệt cho những cơ sở thương mại đang có bảo hiểm và mới có bảo hiểm đầu tiên
- Giá đặc biệt cho bảo hiểm xe hai chiều. Bảo hiểm 2 xe trở lên được bớt 20%. Bảo hiểm nhà được Discount
- Giá hạ thấp, tiếp đãi ân cần

LÀM VIỆC:

**Nhanh Chóng,
Tận Tâm,
Uy Tín
Kín Đáo,
Hiệu Quả**

XIN LIÊN LẠC: **THÔNG THÁI**

11210 BELLAIRE BLVD (GÓC BOONE RD) - SUITE 138, HOUSTON, TX 77072

Tel: (281) 568-0044 * Fax: (281) 568-1489

- * SANG TÊN XE, NOTARY PUBLIC
- * LÀM LẠI GIẤY TỜ CHỦ QUYỀN BỊ MẤT

Giờ Mở Cửa: Thứ Hai - Thứ Sáu: 9:00am - 6:00pm; Thứ Bảy: 9:00am - 3:00pm



Winford Funerals

Nhà Quàn Vĩnh Phước

8514 Tybor Drive - Houston, TX 77074
Tel.: (713) 771- 9999 Fax (713) 771-8423

Có nhân viên thường trực 24/24
Mọi chi tiết xin liên lạc:

Bà Kiêng: Cell 832-858-0229

Cô Thu: Cell 281-788-8229



**ĐẶC BIỆT:
CÓ HÒA TÁNG
TẠI NHÀ QUÀN.
HÒA TÁNG THEO GIỜ
THÂN NHÂN CHỌN.**

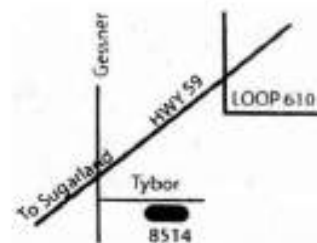
Nhà Quàn VĨNH PHƯỚC, là nhà quàn Việt Nam đầu tiên thành lập tại Houston, Texas do người Việt điều hành. Nhà quàn đã được sự tin nhiệm của Cộng Đồng Việt Nam hơn 22 năm qua, chúng tôi hiện có những tiện nghi để phục vụ tang lễ:

- 3 nguyện đường lớn, 4 nguyện đường nhỏ.
- Trong khuôn viên nhà quàn có 2 lò hỏa táng nên dễ dàng phục vụ theo giờ của thân nhân chọn.
- Lò hỏa táng nằm trong nguyện đường lớn mới xây nên rất thuận tiện cho gia đình và thân nhân khi tham dự nghi thức hỏa táng.
- 2 phòng tiếp khách rộng rãi, 2 nhà bếp đầy đủ tiện nghi.

ĐẶC BIỆT: Có lò hỏa táng tại nhà quàn, chúng tôi nhận hỏa táng theo giờ của thân nhân chọn.

- * Nhà quàn VĨNH PHƯỚC luôn luôn giúp đỡ tận tình cho những đồng hương gặp hoàn cảnh khó khăn.
- * Nhận tổ chức mai táng theo phong tục, tập quán của từng tôn giáo.
- * Nhận chuyển linh cữu về Việt Nam, và từ Việt Nam sang Hoa Kỳ.
- * Nhận hốt cốt từ Việt Nam về Mỹ cải táng.
- * Lập thủ tục mai táng tại nghĩa trang và các vùng phụ cận.
- * Có đất tại nghĩa trang Forest Park và Memorial Oak.
- * Nhà quàn có đủ loại quan tài, kim tinh để quý vị lựa chọn, có chương trình giảm giá cho quý vị mua mộ phần trước.
- * Khi hữu sự, để tang lễ được chăm sóc chu đáo, trọng thể và trang nghiêm, xin quý vị hãy liên lạc Bà Kiêng (24/24)

Bà Kiêng: Cell: 832-858-0229 hoặc Cô Thu 281-788-8229



KIM THU FLORIST

CUNG CẤP MỌI DỊCH VỤ VỀ ĐÁM TANG

- Hoa trên quan tài
- Hoa phúng điếu
- Hoa cườm
- Gởi đồ tang đi các tiểu bang
- Gởi hoa về Saigon (VN)
- Liễn
- Phật hiệu cho đám tang Phật giáo
- Thánh hiệu cho đám tang Công giáo
- Đồ tang (đủ cỡ lớn, nhỏ)

Mọi chi tiết xin liên lạc:

Cô Thu - Cell: 281-788-8229



THẮNG HƯNG

ORIENTAL FOOD MARKET

Giờ Mở Cửa:

Thứ Hai, Ba, Tư, Năm:

8:30AM - 9:00PM

Thứ Sáu, Bảy, Chủ Nhật:

8:00AM - 9:00PM

Địa Điểm Mới:

3020 Gears Rd.,

Houston, TX 77067

Tel: (281) 999 - 1239

Địa Điểm 2:

9443 Kempwood Dr.,

Houston, TX 77080

Tel: (713) 939 - 7168

- * Cung cấp đầy đủ thực phẩm & vật dụng Á châu
- * Đồ khô, đồ hộp, đủ loại gia vị
- * Thịt heo, bò tươi
- * Cuối tuần có bê thui, đồ lòng
- * Nhiều loại cá sống, tôm sống bơi lội trong hồ
- * Có gian hàng bán thịt heo quay, vịt quay, gà hấp
- * Có cơm phần nhiều món chọn lựa
- * Có bán bánh mì thịt, chả giò, café pha sẵn
- * Tapioca (nước trân châu), nước mía...v..v...
- * Nhận đặt tiệc To Go
- * Có bán thuốc của BS. Thượng Hải, BS. Trọng Võ, BS. Phạm Hoàng Trung, Thuốc Nutrition Depot

Tiếp Đãi Ân Cần, Lịch Sự, Vui Vẻ
Bãi Đậu Xe Rộng Rãi, Miễn Phí
Vui Lòng Khách Đến, Hải Lòng Khách Đi



Chợ THẮNG HƯNG chân thành tri ân sự ủng hộ nhiệt thành của Quý Khách suốt 20 năm qua. Để phục vụ Quý Khách chu đáo hơn, chợ Thang Hung ở địa điểm 1 trên đường Veterans Memorial (6,000sqft) được dời sang ĐỊA ĐIỂM MỚI trên đường Gears Road (30,000 sqft) khang trang, rộng rãi, đầy đủ thực phẩm tươi ngon, bổ dưỡng Á Đông để Quý Vị Đi Chợ Suốt Tuần Thoải Mái.

**Hãy rủ bạn bè, bà con đi chợ Thang Hung
để Tiết Kiệm Ngân Quỹ Gia đình**

CHỢ THẮNG HƯNG TRÂN TRỌNG KÍNH MỜI

Chợ TÂN BÌNH

MEAT & SEAFOOD MARKET

11360 Bellaire Blvd., Ste. # 630
Houston, TX 77072 (trong khu Universal)

Tel: (281) 983 - 0044

Chợ thịt Việt Nam đã được khách hàng ủng hộ trong suốt 20 năm qua.

Từ chợ Hòa Bình - chợ Quê Hương cho đến Asia Supermarket.

Nay tại Southwest - Bellaire chỉ có một chợ Tân Bình, rất mong Quý Khách quan tâm đến ủng hộ.

Chúng tôi chân thành cảm tạ sự nhiệt tình ủng hộ của Quý Khách trong suốt thời gian qua.

ĐẦY ĐỦ CÁC THỰC PHẨM Á ĐÔNG

- * Các loại đồ khô
- * Các loại rau cải tươi, trái cây tươi
- * Tôm, cá, cua, mực... hằng ngày thật tươi
- * Cá sống bơi trong hồ
- * Thịt bò, heo, gà, vịt
- * Thịt được cắt theo ý khách hàng
- * Gạo thơm bao bố

Đặc Biệt: Cơm Chỉ \$6 / 3 món
thay đổi hàng ngày

Đặc Biệt: Chiên Cá Free

Đặc Biệt: Hằng ngày có Bê thui,
Lòng heo tươi nóng

Hàng SALES mỗi tuần



Giá cả phải chăng

Tiếp đãi ân cần, lịch sự

Địa điểm mới, bãi đậu xe rộng rãi, an ninh

Chợ Tân Bình Trân Trọng Đón Chào Quý Khách

Mở Cửa 7 Ngày Trong Tuần 8:00AM - 8:30PM

Tong's Tofu

- We make Egg Roll Skin, Wonton Skin and All Types of Tofu
- Daily Delivery to Restaurants and Supermarkets
- Give us a call



- Công ty chúng tôi chuyên cung cấp đủ các loại Tàu Hũ, Da Chả Giò, Da Wonton
- Nhận giao hàng mỗi ngày cho các Nhà Hàng và các Chợ
- Liên lạc với chúng tôi

TONG'S TOFU
14060 Hempstead
Houston, TX 77040
Tel. (713) 462 - 7099

SUPER NOODLE CO.
2212 Polk St.
Houston, TX 77001
Tel. (713) 228 - 8886

Đức Hương GIÒ CHẢ

Tiệm Chính Gốc của Đức Hương Cali

11360 Bellaire Blvd., # 950 - Houston - TX 77072

(Trong khu Universal Plaza)

Tel: (281) 988 - 6155



Tiệm chúng tôi có bán giò lụa, giò bò, giò Huế, giò thủ, giò bì, chả quế, chả chiên, nem chua Huế, nem thủ Đức ...v..v..

ĐẶC BIỆT:

**Có Giò Lụa loại lớn (3lb), dành cho quý vị biếu Tết.
Có Giò Gà nấm hương**

**Giờ Mở Cửa
7:00 AM - 7:00 PM
Đóng cửa Thứ Tư**



華烽肉食公司

3115 Produce Row, Houston Texas 77023

OFFICE: 713-926-2828

CELL: 832-274-8262 & 832-814-8872

**WE SELL ALL KINDS OF MEATS,
POULTRY, SEAFOOD,
DRY FOOD & VEGETABLE**



THE BEST QUALITY IN TOWN

NGHĨA TRANG AN LẠC

GARDEN OF SERENITY

Ngọc Hân 281-541-7970

Email: nghiatranganlac@yahoo.com



- Nghĩa Trang An Lạc tọa lạc ngay sau nhà Quản Vinh Cửu, trong khuôn viên Nghĩa Trang Forest Park Westheimer.
 - Khu đất cao ráo, thoáng mát. Có hai khu riêng biệt:
– Phật Giáo, Cao Đài, Hòa Hảo – Công Giáo, Tin Lành.
 - Khu Phật Giáo có tượng Địa Tạng Vương cao 8 ft, 4 tầng mỗi tầng có thể để được 4 hũ tro.
 - Gồm 48 hộc để tro phía dưới tượng. Số lượng giới hạn.
 - Khu Công Giáo có tượng Đức Kitô Vua.
 - Đất phần và hộc để hũ tro vĩnh viễn, không phải trả tiền chăm sóc, không phải trả thuế.
 - Chuyên Mộ bia, Hoa tươi và Liễn phúng điếu.
 - **Đặc biệt:** 2 lots đất làm được Mộ bia đứng, có rất nhiều Mộ bia đứng.
 - Có chương trình trả góp hàng tháng nếu mua trước hay trả hết khi có hữu sự.
- Nếu Quý vị trả hết sẽ có title gửi về tận nhà.



Cần chuẩn bị hậu sự trước tại Nhà Quản Vinh Cửu

xin liên lạc: ANH NGUYỄN: 281-740-1008

Lisence #48589

Mọi chi tiết liên quan đến Mộ phần, hộc để hũ tro,
Mộ bia, Hoa, Liễn phúng điếu

xin vui lòng liên lạc: NGỌC HÂN: 281-541-7970



ELEGANCE Flowers



10613 Bellaire Blvd., #A-136 * Houston, TX 77072 (Trong khu Nhà Hàng Kim Son Bellaire Plaza)

Tel.: 281-564-2600 * Fax: 281-568-0056

www: kellyeleganceflowers.net

Email: eleganceflowers@yahoo.com

SPECIALIZE IN WEDDING:

- * Bouquet, Bout, Church & Reception Decorations
- * Rental, Mâm Quả, Lư Hương, Khay Trầu Rượu, Tân Hôn, Vu Quy, Đính Hôn.
- * Chairs Cover, Sashes, Table Cloth...
- * Backdrop, Ceiling Décor and Wall Cover.

CHÚNG TÔI CHUYÊN VỀ HOA TƯƠI NHÂN DIP:

- * Anniversary, Birthday, Graduate, Grand Opening, Party...
- * Nhận gởi Hoa đi khắp tiểu bang và về Việt Nam.



SPECIALIZE IN SYMPATHY:

- * Casket, Altar Arrangement
- * Hoa trên quan tài, Hoa trên bàn thờ.

Giờ mở cửa:

Thứ Hai - Thứ Bảy: 10:00am - 7:00pm
Chủ Nhật: 11:00am - 5:00pm

Elegance Flowers - Kính mời

Cung Chúc Tân Xuân

GOLDEN SEA CO

9889 Bellaire Blvd 302

Houston, TX 77036

Tel: (713) 779-2399 / 23 Fax: (713) 779-2479



**Công ty chúng tôi cung cấp các loại
thuỷ hải sản cho các Nhà Hàng:**

**Các loại cá Tilapia
Tôm có đầu và không đầu
Các loại mực
Các loại cá Fillet**

Giá Sỉ
Phẩm Chất Tươi, Ngon

PHƯƠNG MY *Music*



AUDIO & VIDEO

**Có bán đủ loại máy
KARAOKE**

CHUYÊN BÁN SỈ VÀ LẺ

TRUNG TÂM: BĂNG NHẠC * SÁCH BÁO * KARAOKE

11205 Bellaire Blvd., #B8, Houston, TX 77072

Tel: 281-530-9155 - Fax: 281-530-8379 (Trong khu Hong Kong City Mall)

CÓ ĐẦY ĐỦ DVD-CD CỦA CÁC TRUNG TÂM TRÊN TOÀN QUỐC

- * Dủ các loại máy Tự Diễn điện tử.
- * Dủ máy Karaoke Hard Drive trên 30 ngàn bản nhạc Việt Nam.
- * Dủ loại máy DVD - Mixer Karaoke, Audio Systems và Microphone
- * Phim bộ Việt Nam, Hong Kong, Đại Hàn và Trung Quốc
- * Phim miền Bắc và Nam, Cải Lương, Hải hước và Phóng sự về VN
- * Phim lẻ Hong Kong và Đại Hàn, có phụ đề Anh Ngữ

Đặc biệt đổi cũ lấy mới:

- * Speakers - Mixer hoặc Microphone không dây, bị hư, cũ... đổi lấy mới đang thịnh hành, âm thanh tuyệt hảo.
- * Tự diễn điện tử các loại, đủ loại từ ngữ để tra cứu, đổi lấy mới, sử dụng dễ dàng.

ĐẶC BIỆT MUA 1 MIXER --> Tặng 1 cặp Wireless Microphone

PHƯƠNG MY KÍNH MỜI

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

2016

BEN HUYNH, REALTOR

"Passion to make BUY & SELL process Simple!"

FREE NOTARY PUBLIC

832-607-1679 Cell - <http://blogs.har.com/benhuyhnh>

BenRealEstate@yahoo.com

CHAMPIONS REAL ESTATE GROUP

Ben Huynh, REALTOR®

Commercial & Residential

List|Sell|Lease

O: 281.561.5386

C: 832.607.1679

E: benrealestate@yahoo.com

www.har.com/benhuyhnh



JANUARY

						1	2
3	4	5	6	7	8	9	
10	11	12	13	14	15	16	
17	18	19	20	21	22	23	
24	25	26	27	28	29	30	

FEBRUARY

		1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13	
14	15	16	17	18	19	20	
21	22	23	24	25	26	27	
28	29						

MARCH

			1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	
27	28	29	30	31			

APRIL

						1	2
3	4	5	6	7	8	9	
10	11	12	13	14	15	16	
17	18	19	20	21	22	23	
24	25	26	27	28	29	30	

MAY

		1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21	
22	23	24	25	26	27	28	
29	30	31					

JUNE

			1	2	3	4	
5	6	7	8	9	10	11	
12	13	14	15	16	17	18	
19	20	21	22	23	24	25	
26	27	28	29	30			

JULY

					1	2	
3	4	5	6	7	8	9	
10	11	12	13	14	15	16	
17	18	19	20	21	22	23	
24	25	26	27	28	29	30	

AUGUST

		1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13	
14	15	16	17	18	19	20	
21	22	23	24	25	26	27	
28	29	30	31				

SEPTEMBER

			1	2	3		
4	5	6	7	8	9	10	
11	12	13	14	15	16	17	
18	19	20	21	22	23	24	
25	26	27	28	29	30		

OCTOBER

						1	
2	3	4	5	6	7	8	
9	10	11	12	13	14	15	
16	17	18	19	20	21	22	
23	24	25	26	27	28	29	

NOVEMBER

			1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12	
13	14	15	16	17	18	19	
20	21	22	23	24	25	26	
27	28	29	30				

DECEMBER

					1	2	3
4	5	6	7	8	9	10	
11	12	13	14	15	16	17	
18	19	20	21	22	23	24	
25	26	27	28	29	30	31	

**Kính chúc Quý Đồng Hương một Năm Mới
An Khang, Thịnh Vượng**

BEN HUYNH, REALTOR
832-607-1679

THÔNG BÁO DỜI VỀ ĐỊA CHỈ MỖI NGÀY 25 THÁNG 2, 2010

11799 BEECHNUT, SUITE A, HOUSTON, TX. 77072



Espiritus

SPINE AND PAIN
REHABILITATION

Trung Tâm Điều Trị Đau Nhức



Linh Mục Bác Sĩ

Anthony Phạm Hữu Tâm, DO, MDIV, MA

Tôn Chỉ & Mục Đích

- Giúp bệnh nhân giảm đau đớn và phục hồi cuộc sống yêu đời qua khả năng chuyên môn, bằng các phương pháp y khoa hiện đại nhất và qua sức mạnh của Chúa Thánh Thần.
- Tôn trọng giá trị nhân bản của mỗi người.
- Phục vụ với lòng tận tâm và yêu thương.
- Tích cực đóng góp vào các công tác bác ái xã hội, rao giảng Tin Mừng của Tu Hội và Giáo Hội, đặc biệt trên quê hương Việt Nam.

Medicine Helps, God Heals

Trung tâm Điều Trị Đau Nhức Espiritus sử dụng các khám phá y khoa điều trị giảm đau mới nhất:

- Lumbar Epidural Steroid Injection
- Facet Joint Injection
- Radiofrequency Facet Denervation/Medical Branch Neurotomy
- Cervical Epidural Steroid Injection
- Percutaneous Vertebroplasty
- Percutaneous Disc Decompression
- Discography
- Stellate/Sympathetic Nerve Block
- Spinal Cord Stimulation
- Medical Management

Chúng tôi chuyên trị các chứng bệnh đau nhức cấp tính và kinh niên gây ra bởi:

- chấn thương thần kinh cột sống,
- xương sống mọc gai, đau cổ, đau thắt lưng,
- đau lưng và tay chân do xẹp đĩa sụn,
- đau khớp xương sống,
- đau khớp xương vai, cổ tay, hông, đầu gối, cổ chân, bàn chân,
- nhức đầu kinh niên,
- đau buốt bắp thịt, bàn tay và bàn chân,
- đau kinh niên sau khi giải phẫu cột sống

Giảm Đau Nhức, Thêm Yêu Đời

- Thành viên Tu Hội Nhập Thể Tận Hiến Truyền Giáo, 1988
- Tốt nghiệp Cử Nhân Sinh Vật, Tâm Lý, University of California, Los Angeles, 1988
- Tốt nghiệp Cao Học Thần Học, St. John's Seminary, 1994
- Tốt nghiệp Cao Học Mục Vụ, Notre Dame Seminary, Graduate School of Theology, 1996
- Tốt nghiệp Bác Sĩ Y Khoa, University of North Texas Health Science Center, 2003
- Tốt nghiệp Chuyên Khoa Vật Lý Trị Liệu & Phục Hồi Chức Năng (PM&R), Louisiana State University Health Science Center, New Orleans, 2007
- Tốt nghiệp Hậu Chuyên Khoa Điều Trị Đau Nhức, Baylor College of Medicine, 2008

11301 Fallbrook Dr., Suite 100, Houston, TX. 77065

11799 Beechnut, Suite A, Houston, TX. 77072

Foundation Surgical Hospital

5420 W. Loop South, Suite 2440, Bellaire, TX. 77401

PHONE: 281-575-7246 * FAX: 281-575-7248

www.espiritusrehab.com

CHÚC MỪNG NĂM MỚI



Central Bank đã phục vụ cộng đồng Houston trên 50 năm từ 1956.

Central Bank bền vững, độc lập và luôn quan tâm đến nhu cầu của quý khách.

CLAY ROAD
832.485.2300

TIMBERGROVE
832.485.2350

POST OAK PLACE
713.559.0010

MIDTOWN
832.485.2360

www.centralbankhouston.com

Ly Thai
Senior Vice President

Jill Nguyen
Branch Manager

Lien Huynh
Assistant Vice President

Tommy Tran
Banking Officer



Central Bank

Member FDIC

Cung Chúc Tân Xuân

BẢO CHÂU PHARMACY



12002 VETERANS MEMORIAL DR. #C. Houston, TX 77067

Tel.: 281-631-0600 Fax: 281-631-0602

* Chúng tôi sẽ giao thuốc tận nhà cho quý khách mua hàng tháng.

* Bán các loại thuốc thông dụng và thuốc theo toa Bác Sĩ.

* Chỉ dẫn tường tận cách dùng thuốc.

* Phục vụ nhanh chóng, tận tâm, uy tín.

* Có bán nhiều loại dược thảo nổi tiếng, mỹ phẩm Facade và dụng cụ y khoa.

* Nhận: Medicaid, chương trình CHIP, Medicare Part D và của nhiều hãng bảo hiểm.

Dược Sĩ Thúy Diễm nhà thuốc tây Bảo Châu xin chân thành cảm ơn các thân chủ đã thương mến ủng hộ trong những năm qua.

Trong niềm vui Xuân Năm Ất Mùi và những năm tháng sắp tới.

Dược Sĩ Thúy Diễm xin cùng những người Con, người Cháu cầu phúc cho các bậc Cha Mẹ, Ông Bà được trường Thọ, Phước Lộc miên trường.

Tất cả mọi thắc mắc về thuốc xin quý khách gọi ngay điện thoại số:

281-631-0600

để được giải đáp tường tận, và hồ sơ quý vị đã chuyển qua nhà thuốc tây khác sẽ được chuyển về Bảo Châu Pharmacy dễ dàng.

Ngoài ra Bảo Châu còn có bán các loại dược thảo nổi tiếng trên thị trường: Máy làm tan mỡ bụng, điện thoại gọi về Việt Nam và giao thuốc tận nhà cho khách hàng mua thuốc hàng tháng.

**Dược Sĩ
Nguyễn Quốc Trường Thuý Diễm
Kính Mời**

Giờ mở cửa:

Thứ Hai đến Thứ Sáu: 9:00 AM – 6:00 PM

Thứ Bảy: 9:00 AM – 3:00 PM

Chủ Nhật: Đóng cửa